

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul XI - 1909

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Problemele noastre - ocaziile lui Dumnezeu (Poezie)
2. Logodna și căsătoria credincioșilor în lumina Cuvântului lui Dumnezeu
3. Isprăvit
4. El mi-a pus în gură o cântare nouă (Poezie)
5. Mai este potrivită Evanghelia Bibliei în secolul al XX-lea?
6. Iată, Dumnezeu e mântuirea mea (Poezie)
7. Rugăciunea credinței
8. Serviciul militar în timp de război și creștinismul biblic
9. În rest nimic
10. Tăcut (Poezie)
11. Ce este viața veșnică? Cum se poate găsi?
12. Eben-Ezer (Poezie)
13. Despre rugăciunea înainte de masă (Pentru credincioși)
14. Pedepsa care ne dă pacea era peste El (Poezie)
15. Câte ceva despre viața, moartea și sfârșitul filozofului și poetului Friedrich Nietzsche

Nr. 1 Problemele noastre - ocaziile lui Dumnezeu

Copil al lui Dumnezeu, ele,
Problemele, sunt ocaziile
Să vezi puterea lui Dumnezeu.
Când propriu-ți sprijin se dărâmă,
Înveți mulțumirea-n țărână,
Căci Cel veșnic vrea „binele tău”!

Dacă pe culmi de fericire
Prin harul Său mergi fără-oprire,
Se bucură-atunci inima,
Că pe-un Domn plin de bunătate,
Din inimă, suflet, din toate,
Conștient Îl poți lauda.

Cuptorul de foc de vuieste
Și vrăjmașul se ostenește
Să-ți distrugă plan după plan,
Pentru Dumnezeu acu-i vremea,
Ca El să ia în mâini problema -
Și minunile-I prind elan.

În umbre negre de te duce,
Laudă-L, căci putere-ți aduce,
Stai cu El, parcă L-ai vedea!
Nori negri dacă ți se-adună,
Trăsnete de lucesc și tună,
Rămâi cu El – nu vei cădea.

El te ține-n îmbrățișare;
Săgeți și limbi otrăvitoare
Vor cădea în pavăza Sa.
În schimb, tu cântă o cântare
Despre cereasca încântare,
Mulțumind în inima ta.

Ține privirea înălțată!
Mâna asupra-ți ridicată
A căzut când Dumnezeu a dat.
Cel ce are toată puterea,
A păzit viața ta aievea,
Pentru că harul te-a purtat.

Așa-nveți să-L cunoști pe DOMNUL,
Să știi că-n harul Lui ți-e locul;
Aceasta fie lauda ta!
Să-i mulțumești pentru ravagii!
Pentru Dumnezeu sunt ocazii,
În puterea-I a te consacra.

(A. v. V.)

Nr. 2 Logodna și căsătoria credincioșilor în lumina lui Dumnezeu

1. Neamul ales
2. Cea mai importantă decizie din viața pământească
3. A te căsători sau a nu te căsători
4. Înainte de logodnă trebuie să ai siguranța în legătură cu creștinismul celeilalte părți
5. Condițiile biblice preliminare pentru o logodnă, respectiv o căsătorie dorită de Dumnezeu
6. Logodne pripite
7. Căsnicii mixte
8. Credincioși care s-au convertit în căsnicie
9. Mărturia dorită de Dumnezeu a unei case creștine

1. Neamul ales

Israel a fost chemat să-L mărturisească printre națiunile pământului pe DOMNUL, singurul și adevăratul Dumnezeu. Toate aceste națiuni erau idolatre. Conta ca poporul lui Dumnezeu să fie ferit de orice idolatrie. Nu numai în viața publică a poporului, la serviciile divine, la jertfe și la sărbători, ci în case, în viața de familie, în educația copiilor trebuia să fie închisă poarta pentru toate concepțiile idolatre.

De aceea a poruncit Dumnezeu cu o seriozitate sfântă, că *niciodată* nu are voie să aibă loc în căsnicie un amestec al poporului Său cu neamurile care locuiau în jur. „Să nu faci căsătorii cu ele, să nu dai pe fiicele tale după fiii lor și să nu iei pe fiicele lor pentru fiii tăi; căci ar abate de la Mine pe fiii tăi și ar sluji astfel altor dumnezei și mânia DOMNULUI s-ar aprinde împotriva voastră și te-ar nimici îndată” (Deuteronom 7,3-4; vezi și Exod 34,16).

Istoria lui Israel dovedește că orice abatere de la această poruncă sfântă, divină, a adus idolatria în poporul Israel, așa că națiunea sfântă a ajuns sub blestem și judecată. Iată un exemplu: „Și fiii lui Israel au locuit printre canaanii, hețiți și amorii și fereziți și heviți și iebusiți. Și au luat pe fiicele lor de soții și au dat pe fiicele lor fiilor lor și au slujit dumnezeilor lor. Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii DOMNULUI și au uitat pe DOMNUL Dumnezeu lor și au slujit Baalilor și așerelor” (Judecători 3,5-7). (Citește și Ezra 9,12 și 10,2-4. 10-11; Neemia 10,30 și 13,23-28.)

Viața lui Solomon este un exemplu pentru elucidarea primejdiei care-l pândește pe poporul lui Dumnezeu prin femeile păgâne. Solomon a fost robul iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu. Privește-l cum a cerut de la Dumnezeu o inimă înțeleaptă și cum Dumnezeu a îngădui în viața lui făgăduințe de binecuvântare și dovezi de har, ca asupra nici unui alt cap de împărat. „Iată, ți-am dat o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta și nu se va ridica nimeni ca tine. Mai mult, ți-am dat și ce n-ai cerut: bogății și slavă, așa încât în timpul vieții tale nu va fi nici un împărat ca tine” (1 Împărați 3,12-13). N-ar trebui să credem că acest bărbat temător de Dumnezeu, binecuvântat, acest caracter puternic ar fi fost incapabil să întoarcă spatele Dumnezeului său, să-și conducă evident poporul în idolatrie și să construiască altare idolești în mijlocul lui Israel? N-a fost Solomon acela al cărui nume a fost pus de Dumnezeu: Iedidia, adică iubitul Domnului (Citește 2 Samuel 12,25)? Privește-l pe Solomon la inaugurarea templului, citește rugăciunea minunată, impresionantă, pe care a rostit-o înaintea altarului DOMNULUI, în fața întregului popor (1 Împărați 8,22-53) și citește noile făgăduințe de har și avertismentele lui Dumnezeu către Solomon. (1 Împărați 9,1-9.) Dar chiar și la cele mai mari dovezi de har ale lui Dumnezeu omul poate să răspundă cu nerecunoștință și renegare. „Când Solomon a îmbătrânit, soțiile i-au plecat inima spre alți dumnezei; și inima nu i-a fost în totul a DOMNULUI Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Și Solomon s-a dus după Astartea, zeița sidonienilor, și după Milcom, urâciunea amoniților. Și Solomon a făcut ce este rău înaintea DOMNULUI și n-a urmat în totul pe DOMNUL, ca tatăl său David” (1 Împărați 11,4-6).

Învăță din poruncile clare ale lui Dumnezeu către Israel și din viața lui Solomon acest adevăr important: *nu există nici un credincios care să fie în stare să abată paguba de la viața sa și de la casa lui, pe care o femeie neconvertită i-ar pricinui-o lui și copiilor lui pentru timp și veșnicie*. Exact așa este cu o fată credincioasă care se mărită cu un bărbat neconvertit. Viața lor va fi plină de suferință și încercări adânci.¹ *Niciodată nu este după gândurile lui Dumnezeu o legătură dintre credincioși și neconvertiți*. Copiii lui Dumnezeu sunt un popor ceresc, patria lor este sus, ținta vieții lor, nădejdea lor și moștenirea lor sunt în ceruri. Ei sunt străini pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre ei: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, pe voi, care altădată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, vare nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2,9-10).

Acest popor al lui Dumnezeu stă în mijlocul lumii într-o primejdie și mai mare de a călca jurământul de credință față de marele său Salvator și Mântuitor, decât stă Israel în mijlocul națiunilor idolatre. Lumea ne înconjoară din toate părțile și cere să ne plecăm datinilor ei, concepțiilor și pretențiilor lor. Adevărul Bibliei, creștinismul viu este declarat deschis ca sminteală, copiii sinceri ai lui Dumnezeu sunt considerați drept coți pentru casa de nebuni. Păcatul este privit ca îndreptățit și inevitabil. Bogăția, desfătarea, distracțiile, amuzamentul se numesc fericire. Înșelăciunea lucrurilor trecătoare, pofta ochilor, pofta cărnii, mândria vieții, adorarea aurului, teama de oameni, încrederea în oameni stăpânesc viața. De jur-împrejur inimile oamenilor sunt larg deschise pentru păcat și lume, dar bine închise pentru dragostea și adevărul lui Dumnezeu. În lume poți să fii bine prieten cu preacurvarii și curvele, dar Numele Lui Isus n-are voie să fie rostit. Înțelepciunea lumii și prestigiul oamenilor sunt propovăduite, dar Cuvântul lui Dumnezeu, adevărul veșnic, sunt disprețuite, ba chiar sfâșiate în bucăți de către critica omenească. Este voie să înjuri, este voie să pronunți numele lui satan – dar rugăciunea credinței este declarată ca nebunie; Isus, Cel prezent și atotputernic să nu fie mărturisit. Dumnezeu – veșnicia – judecata sunt declarate în mod obraznic ca nefiind nimic. Budismul este găsit bun, religia mahomedanilor este socotită suportabilă, - dar creștinismul adevărat, limpede, este urât, acesta nu are voie să fie mărturisit. Se lasă să se petreacă aceasta fără dezaprobare, ca bărbați tineri să meargă la șantan și să intre în bordeluri, – dar să meargă în adunările copiilor sinceri ai lui Dumnezeu, aceasta nu este socotit ca fiind potrivit rangului, aceasta nu trebuie să fie tolerat. Aceasta este atmosfera lumii care ne înconjoară din toate părțile, care prin mii de canale, prin: cărți, ziare, scrisori, discuții încercă să pătrundă și să câștige teren în inimile, în casele și în viața credincioșilor. Copiii lui Dumnezeu stau în lumea aceasta ca martori ai lui Isus, ca mărturisitori ai adevărului, cu o inimă slabă, accesibilă păcatului; ei sunt păziți numai prin har. Una dintre cele mai puternice păziri ale harului, pe care Domnul a dat-o alor Săi, este *căsătoria creștină*, casa creștină. Aici a fost zidit în interiorul ei un zid de apărare al adevărului, în mijlocul unei lumi anticreștine, răzvrătite împotriva lui Dumnezeu. Între zidurile unei adevărate case creștine trebuie copiii să crească, fiind conștienți de prezența lui Dumnezeu; ei trebuie să inspire aerul veșniciei. Ce a fost valabil pentru Israel este valabil și pentru Adunarea lui Dumnezeu: „Iată un popor care locuiește deoparte și nu va fi numărat printre națiuni” (Numeri 23,9). „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un râu, ca niște copaci de aloe pe care DOMNUL i-a sădit, ca niște cedri pe lângă ape. ... Binecuvântat este oricine te binecuvântează și blestemat este oricine te blestemă.” (Numeri 24,5-9.)

---

¹ Cu totul altfel sunt relațiile la astfel de credincioși, care s-au convertit în căsnicia lor, după căsătoria lor. Vezi capitolul 8.

2. Cea mai importantă decizie din viața pământească

Nici o decizie a vieții nu are efect mai puternic asupra formării interioare și exterioare ca legătura dintre oameni în logodnă și căsătorie. Doi oameni sunt uniți într-o personalitate; fiecare acționează neîncetat asupra celuilalt pentru tot timpul vieții. Este o lege în Împărăția lui Dumnezeu, că ceea ce privesc inima și ochiul, aceea acționează asupra propriei personalități. De aceea Scriptura expune taina sfințirii în cuvintele: „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18). Duhul oricărui om acționează asupra mediului său înconjurător. Aceasta este o realitate de o importanță generală. Cine intră într-o casă, într-un cerc, își aduce și duhul cu el. Orice slujitor, orice slujnică, orice prieten, orice musafir, orice coleg acționează asupra mediului înconjurător. Dar nimeni nu acționează așa de tare, așa de durată, așa de hotărâtor ca soția asupra soțului, ca soțul asupra soției. Acești doi oameni pot fi cine vor, ei ori se promovează unul pe altul pe drumul lor, ori se împiedică unul pe altul; poate fi o viață în direcția lui Dumnezeu sau una departe de Dumnezeu, spre lumină sau spre întuneric.

Un creștin credincios, la convertirea lui, I-a predat lui Isus voința sa, cârma vieții sale – a înfăptui aceasta în viața zilnică înseamnă: sfințire. Orice credincios este răspunzător ca în toate lucrurile și problemele mari și mici această hotărâre a vieții să devină realitate. Dar chiar dacă această înfăptuire este insuficientă, este totuși sigur că acel credincios s-a lăsat în mâna Domnului și mărturisește: Isus este Domnul meu, eu nu-mi mai aparțin mie. Nu voia mea, ci voia lui Isus să stăpânească în viața mea. Pe baza acestei predări a inimii și a voinței, Isus a devenit Păstor, care a preluat responsabilitatea de a Se îngriji de tot, numai să-I aparțină corăbioara. De aici rezultă că cea mai importantă hotărâre a vieții pământești a unui credincios, dacă trebuie ca ea să fie binecuvântată, poate fi încheiată numai cu convingerea totală, clară, că Domnul vrea această legătură. În celălalt caz, credinciosul se dezleagă de conducerea Domnului său. El intră pe un drum al voinței proprii, pe care trebuie să culeagă roade amare. Domnul a preluat pentru ai Săi răspunderea să le croiască drum prin toată viața pământească, să-i păzească, să le poarte de grijă. Aici este limpede că El Și-a asumat cea mai devotată purtare de grijă pentru orice copil dependent, smerit al lui Dumnezeu, în această cea mai importantă hotărâre a vieții. Domnul dă la timpul Său siguranță limpede nu numai că El vrea o căsătorie și că o găsește ca fiind bună, ci și *cu cine* o vrea și *când* o vrea. În fond, de această hotărâre a vieții depinde dacă viața pământească a unui copil al lui Dumnezeu aduce sau nu rodul dorit de Dumnezeu pentru Isus, dacă va fi sau nu o mărturie eficace pentru Isus casa care se întemeiază, dacă copiii vor fi crescuți pentru Domnul sau pentru lume. Toate acestea sunt incluse în această hotărâre, *în logodnă*.

Noi avem în viața copiilor lui Dumnezeu multe experiențe minunate despre cât de credincios și minunat călăuzește Domnul căile alor Săi, ca El să le dea *siguranță totală* asupra acelor pe care El i-a hărăzit unul pentru altul. Pentru aceasta este nevoie numai de o inimă smerită, de o adevărată stăruință a credinței și de o așteptare liniștită a ceasului lui Dumnezeu.

Un creștin tânăr, salvat puțin mai înainte din adâncurile unei vieți imorale, L-a rugat pe Domnul pentru o soție credincioasă. El a visat că în adunare au apărut trei surori în haine de doliu, dintre care Domnul i-ar da pe una de soție. Câteva zile mai târziu ședeau în adunare trei surori în haine cernite, care nu mai fuseseră acolo niciodată. Aceste trei surori au ajuns să se convertească în decursul următoarelor luni și una dintre acestea a devenit apoi mireasa aceluiași frate tânăr. Acest frate și această soră sunt acum de mulți ani căsătoriți fericiți.

Un bărbat tânăr, credincios, dintr-o clasă socială distinsă, a fost într-un interval de un an și jumătate împins lăuntric într-o măsură mereu crescândă, să ceară mâna unei fete tinere pe care abia dacă o cunoștea, dar despre care știa sigur că era o creștină dedicată total Domnului. Dorințele inimii lui mergeau de mult timp în altă direcție. Prin urmare, a existat o luptă interioară mereu crescândă, dacă să renunțe sau să păstreze înclinația inițială, dorința personală. El avea impresia într-o măsură crescândă, că Dumnezeu îi hărăzise de soție pe acea

fată credincioasă. În cele din urmă a existat din cauza acestei probleme o rugăciune și o luptă a credinței, până a putut și a trebuit să-I spună Domnului: „Doamne, numai voia Ta! Viața mea îți aparține, pe calea Ta merg.” Săptămâni în șir s-a luptat pentru pace și limpezime în această problemă decisivă. Tot mai mult era convins că: dacă într-adevăr vrei să devii păzit și tare ca mărturisitor al lui Isus, să trăiești pentru Isus, atunci trebuie să te căsătorești cu fata aceasta. În sfârșit, s-a hotărât să scrie scrisoarea care conținea cererea lui. – Scrisoarea era gata, el a recitat-o iar și iar – în cele din urmă și-a spus: Nu, nu poți să renunți la prima ta simpatie și să ceri pe cineva pe care abia o cunoști. Scrisoarea a zburat în foc.

În seara următoare, autorul scrisorii stătea iar singur. Atunci ceva nu i-a dat pace. O putere irezistibilă l-a silit să scrie din nou scrisoarea arsă. El știa: este totuși voia Domnului. Scrisoarea a fost trimisă și a fost începutul unei fericiri bogate, un râu de binecuvântări care a curs spre mulți oameni din casa pentru întemeierea căreia acea scrisoare a fost primul pas. Fusesse călăuzirea Duhului Sfânt, care a adus viața acestui bărbat tânăr pe drumul dorit de Dumnezeu.²

Să mai arătăm că credința comună, nașterea din nou trăită cu adevărat nu ajung în nici un caz pentru a se putea spune că Dumnezeu a hărăzit doi oameni unul pentru altul, pentru căsătorie. Și credincioșii pot, prin particularitățile caracterului lor și a felului lor de a fi, să-și dea multe de purtat unul altuia, da, ei se pot face profund nefericiți. Dar la aceasta se mai adaugă că nu trebuie să trecem cu vederea viitorul cu ce cuprinde el. Dacă drumul va trece prin zile de sănătate sau de boală, de bunăstare sau de sărăcie – numai Dumnezeu știe. Și totuși, întregul viitor al celor doi oameni stă inclus în această hotărâre irevocabilă. Logodna stabilește toată organizarea vieții viitoare a acestor doi oameni, într-o direcție pe care numai Dumnezeu o vede în întregime.

Noi, oamenii, nu suntem cunoscători de inimi. Chiar cunoscătorii experimentați de oameni se înșeală foarte tare în aprecierea altor personalități. Ce predispoziții de caracter și ce însușiri ale inimii zac în alți oameni se va arăta abia mai târziu, în probele și încercările vieții. Înainte de logodnă, ambele părți nu știu pe cine au în fața lor. Inconștient și involuntar, fiecare îi apare celuilalt într-o iluminare idealizată – nu rareori, firește, are loc și o prefăcătorie conștientă. De aici a rostit Schiller un adevăr de viață pentru majoritatea oamenilor când a spus:

Ah, cu frumoasa serbare,
Tinerețea ia sfârșit;
Cu vâl și cu cingătoare,
Farmecul ei e zdrobit.

Dar Dumnezeu are alte gânduri pentru viața alor Săi. Cea mai importantă decizie a vieții – logodna și căsătoria – trebuie să aducă cea mai mare binecuvântare în viața copiilor lui Dumnezeu, dacă această decizie este pusă în mâna lui Dumnezeu; în același timp, ei trebuie să se întărească unul pe altul în viața launtrică, trebuie să se promoveze și să se încurajeze reciproc.

Întrebarea: „dacă viața ta obține toată ținta gândurilor de binecuvântare divină, dacă tot rodul veșnic dorit de Dumnezeu ajunge în hambarele cerești”, nu va fi influențată prin nici o altă decizie a vieții așa de puternic ca prin aceasta: dacă logodna și căsătoria ta sunt o împlinire a voinței divine, a planului divin. Dacă la această întrebare se răspunde afirmativ din ambele părți în siguranța credinței, atunci Dumnezeu preia răspunderea ca prin toată lumina

---

² Editorul ar fi recunoscător pentru comunicări care confirmă călăuzirile lui Dumnezeu în ceea ce privește destinarea soțului și a soției unul pentru altul. Dar este important ca aceste comunicări să plece de la creștini mai în vârstă, a căror casă și căsătorie au fost după aceea legitimate divin.

soarelui și prin toate furtunile vieții pământești, drumul să se termine sub binecuvântarea divină, la ținta divină.

Atunci drumul merge în sus, spre slavă. Acești doi oameni devin unul pentru altul cel mai mare ajutor și cea mai mare binecuvântare. Dumnezeu i-a împreunat, tot Dumnezeu îi păzește în unitatea credinței, a dragostei, a nădejdi.

3. A te căsători sau a nu te căsători

„Când Enoh era de șaiszeci și cinci de ani, i s-a născut Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a avut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șaiszeci și cinci de ani. „Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu a mai fost, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5,21-24). Enoh a umblat 300 de ani cu Dumnezeu și a avut fii și fiice – aceasta este biografia, dată de Duhul Sfânt, bărbatului care, prin umblarea sa sfântă, a fost făcut apt să fie răpit în slava lui Dumnezeu fără să vadă moartea. Deci nu este deloc în contradicție umblarea cu Dumnezeu și să zămislești fii și fiice. Aceasta este important pentru învățătura celor care sunt înclinați să vadă în celibat o formă superioară de creștinism, și înainte de toate pentru astfel de oameni, care cred că să zămislești mulți fii și fiice este mai puțin potrivit pentru copiii sfințiți ai lui Dumnezeu. Astfel de păreri pricinuesc un necaz imens. În Biblie este scris: „Soția ta să fie ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi vor sta ca niște lăstari de măslin în jurul mesei tale. Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de DOMNUL” (Psalmul 128,3-4). Enoh a fost deci un tată de familie; el a trăit în mijlocul unui neam care s-a distrus tot mai mult în slujba păcatului. El a trebuit să-și crească fiii și fiicele, a trebuit să-și cârmuiască păstorii, să păstreze ordinea în corturile și în turmele sale. El a făcut toate acestea cu Dumnezeu. Cum a fost sfârșitul lui? „Prin credință, Enoh a fost răpit de pe pământ ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl răpise. Căci, înainte de mutarea lui, primise mărturia că era plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11,5).

Enoh a fost căutat, dar n-a fost găsit; Dumnezeu îl luase sus. El a lăsat după sine, pe pământ, urmele binecuvântării. Acest Enoh stă ca martor al credinței nu numai la începutul Vechiului Testament, ci și la sfârșitul Noului Testament. (Evrei 11 și Iuda 14.)

Nu rareori auzim citat cuvântul lui Pavel: „Cine se căsătorește (sau este căsătorit) bine face; și cine nu se căsătorește (sau nu este căsătorit), mai bine face”. Acest cuvânt nu stă totuși ca un adevăr desăvârșit în Biblie, ci constituie concluzia unei îndelungi examinări (1 Corinteni 7,25-40), care pleacă de la întrebarea: dacă un om feciorelnic (în primul rând o fecioară credincioasă) face bine dacă se căsătorește. Apostolul nu-i sfătuiește să se căsătorească pe cei care n-au ispite carnale (versetul 9 și versetul 37) și pe cei care doresc să stea cu toată viața la dispoziția Domnului. Deci nu este deloc vorba despre întrebarea – privită pur omenește – dacă este recomandabil să te căsătorești. Această problemă este dumnezeiește desăvârșită, care obligă pentru toate timpurile, hotărâtă de Dumnezeu în creația omului: „Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex masculin și de sex feminin. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ!”” (Geneza 1,27-28) Și din nou: „De aceea va lăsa omul tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa; ei vor deveni un singur trup” (Geneza 2,24). Domnul Însuși prezintă unirea Sa în imaginea căsătoriei, cu ceea ce are mai scump în cer și pe pământ, cu Adunarea Sa (citește Efeseni 5,22-33). „Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică” (Efeseni 5,32). Deci căsătoria este neîndoielnic și pentru creștinii credincioși relația normală de viață după ordinea dumnezeiască. Creștinii care sunt liberi de orice ispită carnală ocupă o poziție de excepție; *ei sunt excepții rare între bărbați*. Ei au un dar de har deosebit, pe care îl avea și Pavel (1 Corinteni 7,7). Petru și ceilalți apostoli și frații după trup ai Domnului nu aveau acest dar de har (1 Corinteni 9,5). Numai despre asemenea oameni vorbește apostolul și numai pentru ei

tratează el în 1 Corinteni 7,25-40 întrebarea: dacă un credincios este hotărât să trăiască imparțial numai pentru Domnul, cu toată viața sa, face mai bine să se căsătorească sau să nu se căsătorească? Răspunsul este că la asemenea stare de lucruri este mai bine să nu se căsătorească, pentru că slujește mai mult la fericirea netulburată a inimii. Dar chiar și în această delimitare, Pavel rostește aceste cuvinte nu ca pe o rugăciune a Domnului, ci numai ca o părere personală, ca un sfat al lui.

Este evident că pentru cel necăsătorit ies din calcul o mulțime de îndatoriri, considerații și relații de viață, care solicită o parte din timpul și din puterea celui căsătorit. Pentru apostol este important ca copiii lui Dumnezeu să pășească în întâmpinarea Domnului, să năzuiască după un singur lucru: să treacă prin timpul grăbit al vieții pământești ca unii care nu au cetățenie aici, ci sus. Hristos trebuie să aibă prioritate în toate (vezi Coloseni 1,18), Numele Lui trebuie să fie proslăvit prin viața credincioșilor. „Vă spun lucrul acesta pentru binele vostru, nu ca să pun o cursă înaintea voastră, ci pentru ceea ce este frumos și *ca să puteți sluji Domnului fără piedică*” (1 Corinteni 7,35). Întrebarea: dacă pentru un credincios este mai bine să nu se căsătorească, este deci propriu-zis luată în considerare *numai pentru astfel de oameni*, care printr-un dar de har deosebit sunt liberi de ispitele carnale. Pentru toți ceilalți este scris: „Dar dacă nu se pot înfrâna, se să căsătorească, pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă” (1 Corinteni 7,9). Acesta este un principiu important, moral, al creștinismului biblic, pe care nu-l poate contrazice nimeni fără să se încarce cu o responsabilitate gravă.

Cine vrea să impună celibatul altor credincioși din motive oarecare ca datorie religioasă, îi aduce pe cei implicați în aceleași lupte ale păcatului și la poveri ale conștiinței sub care suspină mulți oameni neconvertiți, cărora celibatul le este impus prin legea omenească, de exemplu, preoții romano-catolici, călugării, călugărițele și așa mai departe. Este evident și este confirmat prin modelul lui Petru și al apostolilor, că *este o eroare* să se evidențieze celibatul pentru creștinii credincioși ca un nivel mai sfânt al creștinismului. În asemenea gânduri este deja începutul spre acel drum fatal care a ruinat multe căsnicii ale credincioșilor, ca și când ar fi un nivel mai sfânt să renunți în căsnicie la copiii pe care Dumnezeu a vrut să-i dea în harul Său oamenilor căsătoriți. Asemenea concepții bolnăvicioase sunt în contradicție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Psalmul 127,3-5 și Psalmul 128). Că celibatul, privind împrejurările exterioare ale vieții, este pentru credincioși calea mai ușoară și mai comodă, aceasta este sigur, dar *calea binecuvântată* poate întotdeauna să fie numai aceea pe care călăuzirea lui Dumnezeu a hotărât-o pentru fiecare copil individual al Său. Prin urmare, dacă cineva se căsătorește sau nu se căsătorește, de un lucru depinde: *numai să fie în Domnul*.

Dacă cineva nu vrea să se căsătorească din încăpățănare, în opoziție față de indicația lui Dumnezeu, atunci va rata ținta dorită de Dumnezeu și va ajunge sub greutate și poveri de care Domnul a dorit să-l cruțe. Și pe de altă parte, dacă un credincios se căsătorește după voința proprie sau o hotărâre pripită, fără să fie supus călăuzirii Domnului, fără să țină seamă de condițiile de care este legată încheierea unei căsătorii legitimate de Dumnezeu, atunci se va însărcina cu poveri grele și nu va da naștere la rodul pentru Domnul, pe care Dumnezeu l-a hărăzit vieții lui. Aceste observații ale lui Pavel n-au nici o legătură cu cei neconvertiți; Cuvântul lui Dumnezeu nu le vorbește acestora despre căsătorie și ne-căsătorie, ci pentru ei este vorba despre cu totul altceva: „*Grăbește-te și scapă-ți viața!*”

4. Înainte de logodnă trebuie să ai siguranța în legătură cu creștinismul celeilalte părți

Un copil adevărat al lui Dumnezeu trebuie să se unească în căsătorie numai cu un asemenea copil al lui Dumnezeu, de care este sigur că este un om total predat Domnului, care trăiește într-adevăr pentru Isus și și-a supus viața Cuvântului și vocii lui Dumnezeu. Nu este bine ca în această relație omul să se bazeze pe aceea, că acea persoană participă regulat la adunările credincioșilor. Chiar dacă cineva dintre copiii lui Dumnezeu vorbește limba

Canaanului și dacă alții îl declară convertit, aceasta nu este o garanție. Aici poate fi multă amăgire. Problema se pune mult mai mult astfel: *Este omul acesta într-adevăr un convertit, o mărturisitoare față de lume? Este cu adevărat limpede de recunoscut ruptura cu plăcerea și distracțiile, cu felul de a fi și cochetăria lumii?* Cine sunt prietenii și prietenele lui cei mai apropiați? Există o strădanie și o bucurie pentru a sluji în lucrarea lui Dumnezeu? Cunoaște și iubește el într-adevăr Biblia și o recunoaște el ca fiind Cuvântul intangibil al lui Dumnezeu, căruia vrea să-i subordoneze viața lui? Domnul va da un răspuns deslușit la aceste întrebări la care dorim serios un răspuns.

Unde este aprinsă o lumină de către Dumnezeu, acolo există o lumină limpede. Acolo unde o viață este trăită într-adevăr pentru Mântuitorul, acolo aceasta iese în evidență atât prin contradicție cu lumea, cât și prin reliefarea personalității.

Un creștinism al cuvintelor evlavioase, fără despărțirea de felul de a fi al lumii, n-are nici o valoare. Un om neconvertit, care urmărește o logodnă cu un copil al lui Dumnezeu, adoptă repede aparența creștinismului viu. Aceasta se întâmplă în mod deosebit atunci când bărbații tineri doresc să se căsătorească cu o fată credincioasă, despre care știu că nu-și va acorda niciodată mâna unui om neconvertit. În aceste cazuri se practică o actorie în parte conștientă, în parte inconștientă. Bărbatul tânăr a acceptat subit obiceiurile unui om credincios. El se declară ca fiind convertit, merge la adunări, se abonează la reviste creștine și așa mai departe.

Aici trebuie constatat acum un fapt deosebit de important pentru copiii lui Dumnezeu, pe baza experienței, care va fi confirmat în 99 de cazuri din 100: *aproape fiecare convertire care este strâns legată cu o intenție de logodnă, nu este veritabilă.* Nu poate fi avertizat suficient de serios: să nu se aibă încrederea în această aparență. Lumea spune: „Nu te încrede în oricine!” – Chiar aici își are locul această zicătoare. În asemenea cazuri nu putem decât să sfătuim partea credincioasă: așteaptă o perioadă de 2-3 ani, să vezi dacă această convertire se dovedește autentică. Înainte ca această perioadă de confirmare să se fi scurs, să n-ai încredere în această treabă! 5-6 luni nu sunt nici pe departe suficiente.

Un bărbat tânăr, care caută o mireasă, se arată cu totul altfel decât acela care a obținut mireasa deja, și cu totul și cu totul altfel se arată după nuntă. În Mecklenburg există un proverb: „Așteaptă numai; după nuntă va fi altfel!” Nenumărate creștine tinere, care s-au lăsat amăgite de o aparență evlavioasă, au trebuit să recunoască cu dureri adânci că viața lor era legată de un bărbat neconvertit.

În mod obișnuit se ridică deja în timpul logodnei temerea că nu este cu totul în ordine cu creștinismul mirelui. Dar ce să faci? Ești legat înaintea lui Dumnezeu prin cuvântul dat, așa că ești de acord cu nunta, chiar dacă cu inima grea din partea părinților miresei și chiar a miresei înseși. Crezi că nu ai voie să procedezi altfel din cauza cuvântului dat. Dar înainte de nuntă încă mai este timp să scapi de primejdia iminentă. Îndată ce mireasa și părinții ei sunt nevoiți să aibă îndoieli asupra adevăratei convertiri a mirelui, să i se spună tânărului bărbat: logodna a fost încheiată pe baza mărturisirii tale că ești cu adevărat convertit, că ești în întregime proprietatea lui Isus. Noi ne temem că tu te-ai amăgit pe tine însuși și pe noi. Dar noi dorim sincer să păstrăm cuvântul dat la logodnă înaintea lui Dumnezeu. Totuși, nunta trebuie amânată atâta timp, până obținem convingerea profundă că tu aparții Domnului cu inima și cu viața ca un creștin născut din nou. Consecința unei astfel de declarații deschise și a rugăciunilor credinței legate de aceasta va fi întotdeauna aceea, că tânărul bărbat fie se convertește cu adevărat, fie va renunța la logodnă el însuși. Firește că asemănător se pot petrece lucrurile între un tânăr bărbat credincios și o fată neconvertită, care se convertește aparent de dragul logodnei. Totuși, acest din urmă caz este mult mai rar decât primul.

5. Condițiile biblice preliminare pentru o logodnă, respectiv o căsătorie dorită de Dumnezeu

„Dacă nu zidește DOMNUL casa, degeaba lucrează cei care o zidesc; dacă nu păzește DOMNUL cetatea, degeaba veghează cel care o păzește” (Psalmul 127,1). Deci, întemeierea

unei case trebuie să fie *o lucrare a lui Dumnezeu*. Logodna este piatra de temelie pentru aceasta. Când este logodna dorită de Dumnezeu și cum trebuie să se petreacă o logodnă dorită de Dumnezeu? De ce condiții este legată?

1. „Ascultă pe tatăl tău, din care te-ai născut, și nu nesocoti pe mama ta, când a îmbătrânit” (citește Proverbe 23,22-25). Cea mai importantă decizie a vieții are nevoie de consimțământul binecuvântat al tatălui și al mamei. Cine cere pentru soția lui un loc ca fiică în propria casă părintească și cine vrea să ocupe un loc ca fiu în casa părintească a soției lui, este obligat prin aceasta, deja înainte să pună întrebarea hotărâtoare în fața fetei alese, să fie sigur de consimțământul tatălui și al mamei din ambele părți. „„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință, „ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ”” (Efeseni 6,2-3). Este evident că o fiică nu poate să hotărască asupra viitorului ei, înainte să aibă consimțământul părinților ei. Deci, prima cerere pentru mâna unei fete, după ordinea lui Dumnezeu, nu se face fiicei, ci părinților. În lume lucrurile se petrec altfel. Mulți fac unei fete tinere o declarație de dragoste sau o cerere în căsătorie deja la bal sau într-o excursie la țară. Lumea găsește firesc și corect ca oamenii tineri, care se iubesc, să cadă de acord întâi între ei. Ei gândesc că mai este destul timp după aceea să obțină consimțământul părinților într-o problemă care este deja încheiată. În realitate, hotărârea părinților este aici eliminată. Totuși, aceasta este împotriva ordinii divine, este o desconsiderare gravă a cinstei care li se cuvine părinților. Un credincios nu trebuie niciodată să procedeze așa. El nu face decât să diminueze binecuvântarea, bucuria și pacea. El aduce fata pe care o iubește în primejdia de a o trata nelegiuit și să-i împovăreze conștiința. În asemenea cazuri, primul pas spre construcția casei este amestecat cu păcatul. Este de nespus câtă binecuvântare se pierde din nechibzuință și câtă nenorocire se culeg prin asemenea pași din voință proprie. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt adevăruri, realități. Dacă dorești să ai o căsnicie binecuvântată, o casă în care locuiește pacea, - atunci cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta; fă aceasta cât timp îi ai pe pământ, supune sfatului lor orice hotărâre importantă a vieții.

Dacă există din ambele părți deplinul consimțământ, binecuvântarea nediminuată a tatălui și a mamei, atunci este îndeplinită prima condiție preliminară dumnezeiască a unei logodne dorite de Dumnezeu. Aceasta este cu atât mai important, cu cât experiența și dragostea părinților văd mult mai departe decât privirea foarte influențată prin simpatia personală a copiilor. Dragostea părinților vede primejdiile și îndoielile pe care tinerii nu le iau în considerație. Dacă sunt întrebați întâi părinții, înainte să fie întrebată fata însăși sau ca alți oameni să observe ceva, atunci ești liber să urmezi sfatul. Dar dacă ai vorbit mai înainte cu fata sau ți-ai adus la cunoștința altora intențiile, atunci deja ești legat.

2. Sănătatea trupei este condiția preliminară dorită de Dumnezeu pentru o logodnă dorită de Dumnezeu. Creștinii conștiincioși nu pot să-și asume răspunderea să împovăreze viața unui om iubit, pe timp nelimitat, cu îngrijirea unui soț bolnav. Copiii sănătoși nu sunt de așteptat decât de la părinți sănătoși. Dumnezeu nu dorește să intri într-o căsnicie în care, foarte probabil, că va trebui să renunți la copiii sănătoși. Oamenii tineri înțeleg cu greu ce înseamnă pentru o soție să fie legată toată viața de un soț bolnav; la fel și invers. Un bărbat bolnav nu poate fi pentru soția și pentru casa lui ce trebuie să fie după gândurile dumnezeiești și la fel de puțin o femeie bolnavă pentru soțul și casa ei.

Cu totul altceva este dacă Dumnezeu trimite în căsnicie o boală lungă sau o neputință de durată. Copiii lui Dumnezeu se pleacă cu smerenie sub o asemenea încercare. Dar să introduci conștient boala în casa nouă care trebuie construită, lucrul acesta cu siguranță nu este dorit de Dumnezeu. Nu-i de mirare dacă după aceea lipsește puterea de a purta o astfel de povară. Un bărbat cu tuberculoză sau un bărbat care este slăbit în puterea și în vioiciunea lui printr-o boală a nervilor, nu are dreptul să împovăreze o fată cu jugul greu de a-i lega viața de îngrijirea lui și de starea lui schimbătoare de spirit. Astfel de suferințe fizice și altele asemănătoare obligă la convingerea că Dumnezeu nu dorește să se întemeieze o casă înainte ca Domnul să dea o însănătoșire completă.

3. Omul se logodește ca să se căsătorească. El nu vrea să întemeieze o perioadă de logodnă, ci o *căsătorie*. Dacă nu există condițiile exterioare pentru întreținerea unei case, respectiv nu sunt de recunoscut în perspectiva omenească, atunci momentul dorit de Dumnezeu pentru o logodnă încă n-a sosit. Dacă Dumnezeu vrea o logodnă, atunci El vrea și căsătoria și El dă atunci și mijloacele bănești necesare, fie prin agonisire, fie prin salariu, fie printr-un post sau avere.

Copiii lui Dumnezeu care se închid față de această recunoaștere simplă a înțelegerii sănătoase, se încarcă singuri cu poveri. Bărbatul tânăr ar fi putut, atâta timp cât a fost liber, să învețe multe, să întreprindă sau să câștige – acum nu poate. El este, în tot ce vrea să întreprindă, legat de mireasa lui și de consimțământul părinților ei. Multe creștine tinere și mulți creștini tineri au găsit mai mulți spini decât trandafiri printr-o logodnă pripită și printr-o perioadă de logodnă aproape fără sfârșit. Ei ajung, vor, nu vor, la rezultatul: Ah, de nu m-aș fi logodit așa de timpuriu – a fost propria mea voință, dar nu voia lui Dumnezeu.

4. Nici la credincioși fericirea în căsnicie nu este independentă de uniformitatea educației, de instruire, de obiceiurile vieții. Ei pot, într-adevăr, să nu țină seamă de aceste lucruri în focul puternic înflăcărat al simpatiei inimii, dar după aceea, în viața zilnică și sub influența rudelor de ambele părți asupra casei și a copiilor, se va simți dacă soțul și soția și rudele lor sunt familiarizați cu totul diferit în concepțiile de viață și de obișnuințe. Sigur că există aici excepții dorite de Dumnezeu. Se întâmplă uneori că o creștină tânără își ocupă locul plăcut, spre onoarea Domnului, într-o familie care din punct de vedere social aparține unor cercuri superioare. Dar aceasta nu înseamnă că se ia ca regulă că soțul și soția trebuie să fie la fel în educație și instruire. Tot așa trebuie să fie și vârsta într-un raport rezonabil. De exemplu, dacă există o diferență de 15-20 de ani, atunci putem să ne îndoim că o asemenea legătură este dorită de Dumnezeu, căci o parte va fi bătrână, în timp ce cealaltă este tânără și vioaie – precis nu vrea Dumnezeu să împreuneze ceva așa de inegal.

Deci, avem șase condiții preliminare pentru o logodnă dorită de Dumnezeu: ca ambele părți să se fi recunoscut reciproc ca proprietate totală a lui Isus; ca fiecare dintre cei doi să fie convins că sunt hărăziți unul altuia de Dumnezeu; ca de ambele părți să existe binecuvântarea și consimțământul părinților; ca ambele părți să fie fizic sănătoase; ca mijloacele materiale pentru întemeierea unui cămin să existe sau să fie în perspectivă; ca: vârsta, educația, instruirea, obiceiurile de viață și ambele familii să se potrivească.

Unde există aceste condiții preliminare, un copil al lui Dumnezeu poate avea încredere fermă că unirea dorită este dorită și confirmată de Dumnezeu. La aceasta se adaugă apoi *simpatia personală a inimii*. Copiii lumii ar fi așezat-o pe aceasta din urmă în fața tuturor celorlalte; ei cred că o înclinație profundă a inimii, care învinge totul, care vrea să posede cu orice preț obiectul iubirii, este prima condiție preliminară. Copiii lui Dumnezeu gândesc altfel. Simpatia lor este legată înainte de toate de o Persoană sfântă: de Domnul. Numai din mâna Lui doresc ei să-l primească pe omul care trebuie să le fie cel mai scump pe pământ și de care trebuie să fie legată toată viața lor. Simpatia reciprocă este cu siguranță o condiție preliminară dorită de Dumnezeu pentru o logodnă, dar în nici un caz în sensul că o dragoste pătimășă, așa cum este ea adesea determinantă la logodnele dintre copiii lumii, este un fundament de încredere pentru o căsnicie fericită; aceasta din urmă nu este absolut deloc cazul. Nenumărate logodne și căsătorii au fost încheiate pe baza patimii înflăcărate și după un timp scurt s-au desfășurat într-un mod trist. Da, de multe ori o dragostea arzătoare se transformă tot așa într-o ură arzătoare. Numai siguranța că Dumnezeu ne-a hărăzit unul pentru altul este pentru copiii lui Dumnezeu o stâncă de încredere. Pe această siguranță lasă Dumnezeu să înflorească o dragoste, care păstrează permanent primul loc în inimă pentru Domnul Isus, dar care tocmai prin aceea, că este dată de sus, rămâne tare și durabilă, da, crescând cu anii. Un creștin cu părul alb poate să spună într-o asemenea căsnicie despre bătrâna care stă lângă el: în viața mea lungă n-am văzut-o niciodată pe soția mea intrând pe ușă, fără să mă bucur de ea.

O bucurie adâncă pentru omul iubit, pe care l-am cerut crezând de la Domnul, o convingere sigură că Dumnezeu mi l-a hărăzit, a fi una cu el în dăruirea către Domnul, aceasta este - dacă acele condiții preliminare sunt îndeplinite – o garanție de o mie de ori mai sănătoasă pentru o căsnicie fericită, decât o dragoste arzătoare în patima omenească.

6. Logodne pripite

Că legăturile sentimentale în sensul relației imorale sunt excluse pentru creștinii credincioși, aceasta trebuie s-o spunem. Dar și aceasta, că există prietenii, cunoștințe și în sens curat din punct de vedere moral între bărbați tineri și fete tinere, care nu sunt permise unui copil al lui Dumnezeu. Se face schimb reciproc de scrisori, se văd ici și acolo sau ies împreună, nu sunt logodiți, dar se iubesc. Se numește prietenie, dar este iubire. Într-un cuvânt, se ajunge tot la o familiaritate a relației, ca și când ar fi logodiți – numai că toate acestea se petrec fără știrea părinților. Astfel de relații sunt excluse pentru credincioșii care umblă înaintea lui Dumnezeu. Ele duc, la oamenii înclinați senzual, la primejdii din punct de vedere moral; la oameni cu orientări ideale duc la logodne pripite.

Un copil al lui Dumnezeu, care se lasă ademenit pe asemenea căi, își va da seama curând că în viața lui interioară sunt daune adânci. – Conștiința lui îi spune de la primul pas că aceasta Îl dezonorează pe Domnul și păgubește mărturia credinței.

Perioada logodnei este o fericire mare, prețioasă. Pentru omul firesc, cu gânduri nobile, timpul de logodnă este idealul cel mai curat; pentru un copil al lui Dumnezeu este darul cel mai prețios din mâna Tatălui. Tocmai de aceea este nevoie pentru credincioși de păzire și har, ca din voință proprie să nu luăm din mâna vrăjmașului ceea ce nu este darul Tatălui.

Satan se ostenește permanent să-i determine pe copiii lui Dumnezeu la decizii și legături care nu sunt dorite de Dumnezeu. Un bărbat cu experiență obișnuia să spună adesea în cercul familiei sale: *Orice grabă este de la diavol*. Aceasta este adevărat. Scriptura îi învață pe credincioși: „*cel care o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă*” (Isaia 28,16). Cine și-a predat viața cu adevărat călăuzirii lui Dumnezeu, nu se lasă momit de patima omenească la cereri pripite în căsătorie. El duce problema întâi înaintea Domnului, cu multă rugăciune. El verifică înaintea lui Dumnezeu dacă o asemenea legătură se bazează pe voia divină sau pe voia omenească. Apoi o discută verbal sau în scris cu un creștin experimentat, dacă cunoaște un tată sau o mamă în Hristos. El nu are de trăit decât o viață și aceea Îi aparține Domnului – ce neloialitate, dacă el leagă această viață de un om care nu îi este hărăzit de Dumnezeu! Un cuvânt este repede rostit, o scrisoare este repede scrisă, un sărut este repede schimbat – dar ce îngrozitor pentru un copil al lui Dumnezeu să facă așa ceva, fără să fie sigur prin credință că merge pe calea Domnului!

Când Israel a luat în primire țara făgăduinței, au venit trimișii gabaoniților în tabăra lui Israel ca să încheie un legământ și s-au prefăcut că vin cu sinceritate și adevăr. Iosua și conducătorii lui Israel au crezut cuvintele amăgitoare. „Bărbații lui Israel au luat din hrana lor și n-au întrebat glasul DOMNULUI. Iosua a făcut pace cu ei și au făcut o alianță cu ei, ca să-i lase cu viață; și căpeteniile adunării le-au jurat lucrul acesta” (citește Iosua 9,1-27). Trei zile mai târziu, Iosua și căpeteniile Israelului au recunoscut că au fost înșelați. Dar legământul fusese încheiat, jurământul fusese făcut. Israel a fost legat de acești gabaoniți *pentru totdeauna*. De ce? *N-au întrebat glasul DOMNULUI*. Ei s-au purtat după bunătatea omenească, dar nu după voia lui Dumnezeu. Așa de diferit se petrec lucrurile la logodnele pripite ale credincioșilor. Dacă cuvântul hotărâtor este odată rostit, el nu mai poate fi luat înapoi; ești legat.

După gândurile lui Dumnezeu, logodna unui credincios nu trebuie să fie niciodată subiectul regretului, ci întotdeauna izvorul bucuriei curate. Ce deosebire: aici se încheie un legământ pripit, poate în îmbrățișări pătimașe și sărutări fierbinți, dar nu în pacea lui Dumnezeu. După aceea se fac într-adevăr rugăciuni pentru binecuvântarea lui Dumnezeu, fără

de care n-ar vrea să meargă, dar inima simte că nu s-a procedat în disciplină sfântă și în siguranța liniștită a credinței.

Cu totul altfel este la copiii smeriți și ascultători ai lui Dumnezeu. Prima întâlnire între patru ochi are loc sub binecuvântarea și cu consimțământul părinților. Genunchii se pleacă înaintea Domnului prezent, este slăvit Numele Lui și sunt admirate călăuzirile Lui. Mirele și mireasa rostesc în fața Lui, a Celui prezent, că ei se știu hărăziți unul altuia după sfântă voia Sa. Ei își așează tot viitorul sub Cuvântul și sub binecuvântarea Lui. Ei iau bucuria afecțiunii nuptiale ca pe un mare dar preafelic din mâna Sa. Aici nu este nimic de regretat, aici este totul reglementat dumnezeiește înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor – un râu de bucurie și pace.

7. Căsnicii mixte

Când se căsătoresc copiii din lume de confesiuni diferite, atunci acestea se numesc căsătorii mixte. Experiența ne învață că fericirea unei astfel de căsnicii este în mare primejdie prin deosebirea concepției de credință catolică și protestantă, prin influențele rudelor și ale preoților. Cu toate acestea, primejdia unei asemenea căsnicii nu este chiar de comparat cu nenorocirea și primejdia pe care le include o logodnă între un copil al lui Dumnezeu și un copil al lumii. O astfel de logodnă nu este niciodată dorită de Dumnezeu. Cuvântul spune credincioșilor: „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între dreptate și fărădelege? Sau ce părtașie are lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui viu, după cum a zis Dumnezeu: „Voi locui și voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. „De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei”, zice Domnul; „nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice”, zice Domnul, Cel atotputernic” (2 Corinteni 6,14-18). Un copil al lui Dumnezeu, care se unește în logodnă cu un copil din lume, aduce un conflict, o fisură în temelia vieții sale; el își împovărează conștiința. El aparține cu toată personalitatea lui: duh, suflet și trup Domnului, și cu toate acestea s-a legat cu toată viața lui pământească de un om care nu aparține Domnului, ci care slujește stăpânului acestei lumi. Despre rugăciune comună nici nu este vorba. Un copil al lumii Îl cunoaște pe Dumnezeu poate ca pe Cel care ajută în nevoie, dar pe Isus, Mântuitorul și Prietenul, nu-L cunoaște. Cuvântul lui Dumnezeu este pentru el cel mult un document venerabil, dar nu pâinea din cer ca hrană a sufletului, nu voia lui Dumnezeu, revelată pentru orice hotărâre. Un copil al lumii își are bucuria printre copiii lumii, copiii lui Dumnezeu îi sunt antipatici. Așa că de la început se face simțită zilnic, în timpul logodnei, dar și mai mult după aceea, în timpul căsătoriei, deosebirea tendinței de viață.

Un copil al lui Dumnezeu umblă pe calea îngustă spre slavă. Un copil al lumii merge pe calea largă spre pierzarea în iad. Acești doi oameni sunt despărțiți unul de altul printr-o prăpastie veșnică. Unul stă sub puterea harului lui Isus, celălalt stă sub influența și puterea lui satan, stăpânul acestei lumi. Această deosebire nu poate fi echilibrată prin nici o afecțiune personală. Este exclus ca acești doi oameni să fie destinați unul altuia în căsătorie. Doi călători, dintre care unul vrea să călătorească la Paris, iar celălalt la Petersburg, este imposibil să urce în același tren.

Un creștin adevărat stă smerit sub Cuvântul lui Dumnezeu; acesta este pentru el o autoritate intangibilă, care este mai puternică decât orice manifestare omenească a voinței. Prin Cuvânt îl călăuzește Duhul Sfânt pe un ucenic al lui Isus pe cărări drepte. Un copil al lumii, dimpotrivă, se smerește sub Cuvântul lui Dumnezeu numai în măsura în care îi convine și cât nu i se cere nici un sacrificiu. Gândurile, părerile, hotărârile lui sunt stăpânite de spiritul lumii, de dorințe și calcule pur omenești.

Dacă acești doi oameni se unesc în căsătorie, atunci va exista, cu cât mai mult timp, cu atât mai multă luptă zilnică, o conștientizare neîntreruptă despre deosebirea concepției de bază și a direcției vieții. În realizarea practică, dacă una sau alta trebuie să se petreacă, firește că personalitatea mai slabă se va subordona celei mai tari. Dar aceasta nu se petrece aproape niciodată din direcția părții lumești, tocmai pentru că aceasta nu vrea să se supună lui Isus. Așa că partea credincioasă stă în fața alegerii, dacă vrea să poarte neîntrerupta neconcordanță sau să-și renege credința în toate problemele decisive, ba chiar în lucrurile de toată ziua. Nenumărate sunt problemele în care această deosebire de orientare a vieții ajunge să se exprime: dacă să participi la această distracție sau s-o eviți, dacă să accepți această invitație sau nu, dacă în această problemă să spui adevărul sau să-l acoperi cu o minciună de politețe și așa mai departe. Dacă mai târziu cresc copiii, odată cu ei crește conștientizarea permanentă a acestei deosebiri. Pentru partea credincioasă este vorba despre bunurile cele mai prețioase, adevărul divin, stăpânirea Domnului. Cât de important este aceasta! Dacă trebuie să fie pace, partea credincioasă trebuie să cedeze, dar cu fiecare nouă cedare, forța părții lumești devine mai tare. Bărbatul neconvertit pretinde de la femeia credincioasă ca ea să meargă cu el la teatru și la distracții, îi interzice să meargă la adunări. Astfel ajunge partea credincioasă într-o viață de sclavie. Ei îi merge cum i-a mers lui Lot în Sodoma, despre care Scriptura spune: „Căci bărbatul acesta neprihănit, care locuia printre ei, își chinuia în toate zilele sufletul lui drept, din cauza celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite” (2 Petru 3,8). Într-o astfel de casă nu este niciodată o mărturie pentru Isus; dacă vin copii ai lui Dumnezeu în vizită, ei observă imediat că nu sunt musafiri doriți. Copiii dintr-o astfel de casă ascultă aproape întotdeauna de partea lumească, fie că ea este un tată neconvertit sau o mamă neconvertită. Astfel trece toată viața, neroditoare și fără pace. Și totuși, aceasta nu este cea mai tristă precizare din astfel de căsătorii, ci în multe cazuri, partea credincioasă are de suportat de la partea necredincioasă cel mai brutal tratament, până la bătăi și înjurături ordinare, ură nemascată, ocară adâncă.

Zadarnice sunt aproape întotdeauna toate avertizările oricât de serioase, mai ales dacă tinere creștine vor să se mărite cu orice preț cu un bărbat neconvertit. Diavolul le consolează cu aceea, că bărbatul se va converti prin influența lor. Aceasta nu se petrece aproape niciodată, iar dacă se petrece, atunci aceasta este răscumpărată înainte cu ani lungi de ocară și lacrimi. Cător surori tinere nu li s-a spus: Nu te mărita cu acest bărbat, că te va bate. Ele știau mai bine, până după nuntă, când lucrul îngrozitor a devenit realitate. S-a întâmplat că bărbatul neconvertit deja în ziua nunții a aruncat pe fereastră Biblia soției. Sau s-a întâmplat așa: o scumpă creștină tânără a fost avertizată înainte de unirea cu un bărbat neconvertit. Ea trăise o convertire profundă. Harul lui Dumnezeu a salvat-o dintr-o mlaștină a păcatului. Noua ei viață a avut un început minunat. Apoi a fost ademenită la o logodnă de către niște creștini deveniți lumești. Tatăl ei în Hristos a chemat-o și a implorat-o să renunțe la acest gând. El i-a spus dinainte toată nenorocirea. „Da, atunci va trebui s-o port. Vreau să rămân la ce am hotărât odată.” Nunta a avut loc. Două săptămâni mai târziu, tânăra femeie stătea în lacrimi în fața tatălui ei spiritual; fugise de la bărbatul ei. „Nu mai pot să suport. Este prea groaznic.” Dar a primit răspunsul: „Ce ai făcut acum, să fugi de la bărbatul tău, este la fel de rău ca ceea ce ai făcut prima dată, adică să te căsătorești cu el. Du-te înapoi la locul pe care ți l-ai ales, smerește-te înaintea lui Dumnezeu și proslăvește-L acum pe Mântuitorul tău prin umilință în viață.”

Nu trebuie să credem că asemenea suferințe se întâmplă numai la oamenii dintr-o clasă socială inferioară. Ura față de Hristos și față de creștinism este exact aceeași printre cei respectabili și cultivați, scoate la iveală aceleași dezlănțuiri. Și în casele respectabile se întâmplă ca scumpi copii ai lui Dumnezeu, care-și pun viața în mâna unor bărbați neconvertiți, să suporte un tratament total nedemn și la fel se întâmplă ca o femeie neconvertită, în antipatia ei amară, să facă ineficace toată mărturia soțului ei credincios.

Înainte de căsătorie, bărbatul a promis că el îi va lăsa soției sale toată libertatea în domeniul credinței și că n-o va sili niciodată la nimic ce ar fi împotriva conștiinței ei. Și totuși, o asemenea promisiune, chiar dacă ar fi făcută în scris, nu este ținută aproape niciodată. Sau, dacă soției i se acordă libertatea să evite distracțiile sau să meargă la adunările de credință, soțul o face să sufere pentru aceasta cu zile întregi de capricii și proastă dispoziție.

Partea cea mai importantă a acestor dureri din asemenea căsătorii mixte stă în educația copiilor. Partea credincioasă simte responsabilitatea să-i conducă pe copii la Isus, să-i crească în disciplina și avertizarea pentru Domnul, dar partea necredincioasă acționează împotriva.

O femeie credincioasă dorea să-l păzească de primejdiile alcoolului pe fiul ei care creștea; el era abia un băiat de doisprezece ani. Tatăl necredincios a luat tocmai de aceea inițiativa, să-i toarne tânărului zilnic vin. Firește că fiului i-a plăcut mai mult de tată decât de mamă. Dar ce s-a ales de fiul acesta?

Într-o casă respectabilă din W., mama credincioasă zăcea bolnavă de mai mulți ani. Dumnezeu le-a dăruit ca o guvernantă credincioasă să poată să țină locul mamei la copiii care creșteau. Odinioară, când tatăl o curta pe soția lui, a făcut toate acele promisiuni frumoase și tânăra creștină de atunci s-a lăsat prostită. Acum zăcea bolnavă de ani, iar bărbatul își căuta zilnic distracția în afara casei, la teatru, la baluri mascate, în anturaje și așa mai departe. Venea acasă târziu în noapte; pe copii îi vedea abia la amiază. Atunci gura lui dădea pe din afară despre plăcerea lumii, care îi umplea inima. La soția lui bolnavă intra numai pentru o vizită scurtă; abia dacă avea timp pentru aceasta. Era aceasta o căsnicie? Această creștină s-a exprimat limpede că Domnul a pedepsit-o pentru că fusese neascultătoare față de El prin logodna ei și încheierea nelegiuită a căsătoriei. Aceasta a fost acum aproximativ 14 ani. Unde rămăsese fericirea pe care vrăjmașul i-o prezentase odinioară așa de ademenitor, că o va găsi alături de acest bărbat gentil neconvertit?

Un creștin tânăr propovăduia Evanghelia și Dumnezeu a binecuvântat slujba sa. Dar apoi s-a căsătorit cu o femeie neconvertită. N-a durat mult, că ea i-a făcut casa un iad, ba chiar la izgonit la străini. Educația copiilor a preluat-o mama necredincioasă, viața tatălui a fost ruinată. Poți să fii un martor al Evangheliei când în propria casă guvernează necredința și copiii sunt crescuți pentru lume? Cuvântul spune că un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să fie un astfel de bărbat, care își conduce bine casa și are copii credincioși (vezi 1 Timotei 3,2-5).

8. Credincioși care s-au convertit în căsnicie

Cu totul altfel stau lucrurile cu astfel de copii ai lui Dumnezeu, care se convertesc în căsnicie. Scriptura vorbește despre asemenea căsnicii în 1 Corinteni 7,12-17. Apostolul pleacă de la presupunerea că acești creștini convertiți în căsnicie vor fi mărturisitori sinceri față de soțul necredincios. Soțul necredincios sau soția necredincioasă trebuie să primească de acum o mărturie zilnică vie despre ce înseamnă creștinismul adevărat. Soțiile credincioase trebuie să fie pentru soții lor, cu o umblare liniștită în smerenie și credincioșie, o mărturie prin care ei vor fi convinși și câștigați pentru Domnul (1 Petru 3,1-4). Astfel a venit odată un funcționar important, căutând pace, după încheierea unei adunări de evanghelizare, și a spus mesagerului lui Isus: „Am în casa mea o predică zilnică despre creștinismul adevărat – aceasta este soția mea, care se îndreaptă spre moarte foarte bolnavă de cancer.”

Bărbații și femeile care se convertesc în căsnicie vor fi binecuvântați dacă sunt sinceri și în toată smerenia nu tăgăduiesc niciodată credința din falsă îngăduință, în nici o privință. Numai atunci se pot aștepta ca soțul lor necredincios să se convertească; - ce fericire de nespus dacă se petrece aceasta! În asemenea cazuri trebuie sfătuiți neapărat, ca ei să depună de la început părții necredincioase, în smerenie și dragoste, o mărturie foarte limpede. Firește că aceasta trebuie să înceapă cu aceea, ca partea de acum convertită să recunoască deschis și sincer tot ce a greșit înainte, unde a omis sau a lezat dragostea, unde a încălcat jurământul de credință și să ceară iertare și să rostească liber: „Nu mai sunt cel vechi, cel care am fost înainte; Isus mi-a dat o viață nouă; acum Îi aparțin Lui și Îi slujesc Lui. Vei avea de acum un

soț nou (sau o soție nouă).” Apoi este nevoie de multă înțelepciune și rugăciune pentru a merge cu credințioșie pe această cale nouă - numai ca Domnul să nu fie renegat de dragul păcii.

În asemenea căsnicii se întâmplă atunci adesea ca partea neconvertită să spună: Dacă tu mergi pe calea aceasta, lasă-mă să mă despart de tine. În marea majoritate a cazurilor aceasta este numai o amenințare. Mai ales bărbații care sunt siguri de dragostea soției lor folosesc aceasta ca să o determine pe femeia proaspăt convertită la renegare – nu arareori reușește aceasta. O soție tânără, bogată, respectabilă, s-a convertit la Isus și devenise atât față de soțul ei, cât și în cercul social o adevărată mărturisitoare. Ea a declarat în bucuria ei sfântă: „N-aș vrea să fac niciodată ceva cu care să-L întristez pe Domnul.” Dar n-a durat mult, că s-a lăsat intimidată de amenințările soțului ei, că el va divorța de ea. Ea i-a cedat, a devenit iar cea veche în societate și în casă, o femeie de lume, admirată, cu înclinații artistice. Dar Domnul a mers după ea, i-a trimis o boală lungă, prin care a fost silită la o lungă despărțire de soțul ei și se poate spera sigur că Domnul, în credințioșia Lui, a scos dintre spini oița răătăcită.

Pentru un copil sincer al lui Dumnezeu este scrisă indicația: „Dacă cel necredincios se desparte, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați” (1 Corinteni 7,15). Deci, dacă partea necredincioasă *vrea* să se despartă, partea credincioasă să nu se opună. Fie ca aceștia să nu-și renege credința în nici o circumstanță, bunăoară în opinia că prin cedare și renegare partea necredincioasă ar putea fi determinată la convertire. Aceasta nu va reuși niciodată pe calea necredinței, ci numai pe calea credințioșiei, a toleranței, a rugăciunii credinței.

O creștină care a fost tratată rău de soțul ei neconvertit, adulter, aparent credincios, a răbdat greu mulți ani. El i-a declarat de multe ori că nu mai vrea să o aibă la el și în cele din urmă a dat-o afară. Ea era acum liberă și a putut să-și crească unica fată, chiar dacă în sărăcie, totuși fără apăsare. Dar, în loc să umble în smerenie pe această cale dată de Dumnezeu, după puțin timp s-a întors la bărbatul ostil și școala suferințelor ei a început din nou.

De foarte multe ori, bărbații neconvertiți interzic soțiilor lor proaspăt convertite citirea Bibliei, mersul la adunarea credincioșilor. Dar în asemenea cazuri ajunge în discuție că trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. (Faptele apostolilor 4,19.) Nici un copil al lui Dumnezeu nu are voie să lase vreun om să-i interzică rugăciunea și citirea Cuvântului lui Dumnezeu, chiar dacă trebuie să sufere pentru aceasta (vezi: Deuteronom 8,3; Ieremia 15,16; Psalmul 119,105-112; Coloseni 3,16). În ceea ce privește mersul la adunări a bărbaților neconvertiți prin femeile credincioase, trebuie subliniat înainte de toate că soția credincioasă nu are voie să neglijeze nici o datorie de dragoste și de slujire față de soț și de copii. Aceasta precede orice altceva. Într-adevăr, este o poruncă divină ca femeile creștine să nu lipsească de la adunările credincioșilor (Evrei 10,25), totuși, Dumnezeu nu dorește ca o soție credincioasă să-și neglijeze îndatoririle pământești. Sigur este înțelept ca o soție credincioasă să ceară cu smerenie și dragoste permisiunea de la soțul ei, să aibă voie măcar o dată pe săptămână să meargă la adunare. Dacă aceasta i se interzice pe termen lung, ea trebuie să-și spună Domnului suferința și dificultatea. Atunci poate că Dumnezeu dorește ca ea să-i explice în sfârșit în smerenie soțului, că ea trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Totuși, aici nu se poate da o regulă potrivită pentru toate.

Total greșit este dacă o soție devenită credincioasă vrea să-și cumpere permisiunea pentru mersul la adunare cu concesiile lumești. Se întâmplă cazul că o asemenea soție să spună: Dacă-mi însoțesc soțul la distracții, la teatru, atunci îmi permite și el mie să merg la adunare. O astfel de afacere comercială nu este o mărturie pentru Isus, ci o renegare.

Dacă în căsnicie soțul convertit are dorința fierbinte să fie un conducător la Isus, un îndrumător spre mântuire pentru cealaltă parte, atunci are nevoie de trei lucruri: 1. Rugăciune zilnică de credință pentru marea și incoruptibila credințioșie în urmarea lui Isus; 2. Mărturia clară este mai mult decât oferta, numai că trebuie să fim pregătiți mai bine să suferim totul, decât să-L renegăm pe Domnul și credința noastră. 3. Smerenie în umblare și credințioșie în

lucrurile mărunte spre proslăvirea Domnului. „Căci ce știi tu, soție, dacă îți vei mântui soțul? Sau ce știi tu, soțule, dacă îți vei mântui soția?” (1 Corinteni 7,16.) Cu siguranță că harul va da celui credincios darul mântuirii pentru soțul neconvertit.

La sfârșitul unei adunări de evanghelizare, o doamnă a venit emoționată la martorul lui Isus și a spus: „Știu că acum 14 ani am trăit o convertire. Dar știu, de asemenea, că în toți acești ani, prin viața mea în lume n-am fost aici, unde a vrut Domnul să mă aibă.” Ea plecase în lume cu soțul ei din lume, care o iubea foarte mult și pe care ea îl iubea foarte mult. Conștiința ei i-a mărturisit mereu că mergea pe o cale a necredinței. Harul extraordinar al lui Dumnezeu a vindecat această viață distrusă într-un mod minunat. Femeia s-a întors la Isus cu umilință, soțul s-a convertit, casa a devenit o mărturie pentru Isus.

9. Mărturia dorită de Dumnezeu pentru o casă creștină

O casă creștină este numai acolo unde soțul și soția Îl urmează pe Domnul în unitatea credinței, așa ca în toate lucrurile și problemele voia Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu pretențiile lumii, dau verdictul. Pe la pragul unei case creștine trece o linie sfântă de separare, care desparte împărăția lumii de afară, de Împărăția lui Isus din interior. Oricine pășește peste această linie de demarcație trebuie să afle și să vadă că a intrat într-o casă care constituie un ținut al Împărăției luminii lui Isus Hristos. Atât cerșetorul care ajunge la ușă, cât și musafirul care vine în vizită, cât și negustorul, cât și meseriașul, cât și doctorul, cât și profesorul de muzică sau oricine ar fi – toți trebuie să fie atinși de raza luminii și a dragostei lui Isus. Copiii unei asemenea case, la școală, gospodina sau servitorii care merg la cumpărături în oraș sau la piață, tatăl la munca lui zilnică, mama, dacă vizitează săraci sau bolnavi – toți trebuie să ducă afară, în lume, mărturii și raze ale luminii. Afară poate să fie luptă, dar înăuntru trebuie să fie pace. Afară poate să guverneze egoismul, dar înăuntru trebuie să lumineze dragostea lui Isus. Afară, oamenii încărcăți de griji pot să poarte povara vieții – înăuntru trebuie să locuiască oameni care și-au aruncat asupra lui Isus toate poverile și grijile. Lumea de afară nu-L cunoaște pe Dumnezeul dragostei, pe Părintele îndurărilor, dar copiii lui Dumnezeu dintr-o asemenea casă creștină pot să trăiască sub un cer deschis, în lumina soarelui de har, în nădejde vie. Cât de puternică este o asemenea mărturie în mijlocul unei lumi înstrăinate de Dumnezeu, dacă într-adevăr – în ciuda multor abandonări – în liniile sale fundamentale ea corespunde cu această imagine dorită de Dumnezeu. Ce har, dacă Dumnezeu îi aduce împreună pe doi copii iubiți ai Săi, pentru a întemeia o asemenea casă!

Despre modelul unei căsnicii creștine, dată de Dumnezeu Însuși, este scris în Efeseni 5,22-33: „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, ca Domnului, căci soțul este capul soției, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile să fie supuse soților lor în toate. Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect. Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile, ca pe trupurile lor. Cine-și iubește soția, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Încolo, fiecare dintre voi să-și iubească soția ca pe sine și soția să se teamă de soț.” Aceasta pot s-o înțeleagă numai credincioșii. Ea este o taină, atât în realitatea sa cerească – Hristos și Biserica – ca și în imaginea ei pământească – bărbat și femeie. Nu-i de mirare că satan se străduiește cu mii de șiretlicuri să distrugă fericirea și mărturia unei căsnicii creștine. Dacă aceasta va rămâne păstrată în ciuda tuturor slăbiciunilor noastre, atunci soțul și soția au nevoie de mult har. Se înțelege de la sine că trebuie să-și plece zilnic genunchii împreună, ca să spună Domnului tot ce au nevoie privind puterea, înțelepciunea și păzirea, ca să spună inimii Lui

orice slăbiciune, orice nevoie, orice încercare. Totul în viața copiilor lui Dumnezeu: mâncatul, băutul și orice fac, trebuie să se petreacă cu rugăciune. Nu există relații conjugale care să nu trebuiască să fie sfințite și păzite prin rugăciunea credinței.

Cuvântul lui Dumnezeu citit zilnic în familie și studiat cu rugăciune de fiecare individual, dă lumină și îndrumare în toate problemele. Copiii sunt crescuți pentru Domnul, servitorii sunt îndrumați la Isus. Harul lui Dumnezeu poate face atunci ca toți copiii să se întoarcă de timpuriu la Domnul și să nu existe nici un slujitor care plecând de acolo, să nu fi găsit sub acest acoperiș viața veșnică. Cheia pentru asemenea binecuvântări este scrisă în Psalmul 127: „Dacă nu zidește DOMNUL casa, degeaba lucrează cei care o zidesc; dacă nu păzește DOMNUL cetatea, degeaba veghează cel care o păzește. În zadar vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați pâinea durerilor; căci preaiubitului Său El îi dă pâine ca în somn. Iată, copiii sunt o moștenire de la DOMNUL, rodul pântecului este o răsplată. Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt copiii făcuți la tinerețe. Ferice de omul care și-a umplut tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă.”

Totuși, aici mai este o taină a fericirii și a păcii. Este scris: „Să nu apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului!” (Efeseni 4,26-27.) Dacă mirii credincioși își pun mâinile unul într-ale celuilalt în ziua logodnei lor, rugându-se, atunci să vrea să cuprindă în inimă această înțelepciune dumnezeiască. Niciodată o indispoziție, o înstrăinare dintr-o zi să nu fie dusă în ziua cealaltă. Altfel îi dăm prilej diavolului și el țintește să înstrăineze inimile. Niciodată soțul sau soția să nu adoarmă înaintea ca orice umbră de nemulțumire, orice nor de discordanță, orice cuvânt neprietenos, orice gând amar – orice a fost neadevărat sau lipsit de dragoste să fie înlăturat înaintea lui Dumnezeu cu mărturisire limpede, cu scuze pline de dragoste, cu o inimă smerită înaintea lui Dumnezeu. Atunci El, care are privilegiul să facă să se nască dulcele din amar și binele din rău, va dărui acest har, ca orice indispoziție să fie transformată într-o adâncire a dragostei și ca legământul încheiat înaintea lui Dumnezeu să rămână nelezat și nepătat până la ultima suflare de pe pământ.

&&&&&

*„Eu, zice Domnul,
te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi;
te voi sfătui cu ochiul asupra ta”
(Psalmul 32,8)*

*„Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te sprijini pe înțelepciunea ta.
Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”
(Proverbe 3,5-6)*

&&&&&

Nr. 3 Isprăvit

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.”
(2 Timotei 4,7)

În 7 noiembrie 1908 a adormit la Naumburg a. S., Alfred, general-maior împărătesc prusac în rezervă, baron de Werthern; puțin mai înainte își încheiase cel de-al 66-lea an al vieții.

El a fost al doilea dintr-un cerc de ofițeri credincioși, strâns legați în dragostea lui Isus, care a plecat acasă. La despărțirea de primul s-a văzut ce înseamnă să adormi în pacea lui Dumnezeu, în cântările credinței;³ - despre plecarea acasă, pe care o relatăm aici, putem să spunem: a fost o suferință și o desăvârșire în pacea lui Dumnezeu, în cântări ale credinței.

Viața fratelui nostru, săvârșit acum, a demonstrat că un om neconvertit poate fi: capabil, loial, curajos, sincer, virtuos și nobil, - dar și pentru omul excelent este valabil că poate găsi pacea lui Dumnezeu, viața veșnică, siguranța harului abia dacă se lasă în mâinile harului, fără rezerve, ca un păcătos pierdut, vinovat. Generalul von Werthern a fost, după caracter, talent și confirmarea capacității, o personalitate autentic soldățească. Ca tânăr ofițer de husari a fost rănit în bătălia de la Königgrätz, de o lovitură de spadă în cap. Din campania militară din 1870-1871 s-a întors sănătos prin minunata păzire a harului lui Dumnezeu. Teama de oameni n-a cunoscut-o. El spunea cu corectitudine soldățească adevărul, fără să se întrebe dacă mai sus era plăcut. Acest lucru, în care omul născut în păcate poate să fie plăcut Dumnezeului sfânt, s-a găsit în el: el a fost sincer. De aceea a fost un obiect potrivit pentru har. Viața lui este o predică limpede pentru toți oamenii cei mulți religioși, onorabili din punct de vedere moral, care refuză necesitatea unei convertiri atunci când spun: Este suficient să fii evlavios – nu trebuie să exagerăm în nimic. La majoritatea acestor persoane, mândria pentru viața lor morală are temei șubred. La mulți este suficientă o întrebare despre anii tinereții lor, pentru a-i așeza în fața conștiinței lor ca păcătoși vinovați, pătați.

Fără îndoială, generalul von Werthern fusese din tinerețe, într-o măsură deosebită, un om religios, temător de Dumnezeu, cu o conștiință sensibilă. Totuși, în fața ochiului Dumnezeului sfânt nu ajung dreptatea și virtutea omenească. În legătură cu aceasta era el însuși convins de mult, înainte să se convertească. – Ceasul convertirii lui a sosit în zilele binecuvântate ale conferinței de la Blankenburg, în septembrie 1905. Într-o după-amiază, generalul von Werthern a pășit pe platformă, ca să mărturisească în fața unei adunări mari că de acum viața lui aparține Domnului. El l-a slăvit pe Acela care a murit pe cruce pentru el, care îl spălase cu sângele Său și care îl biruise cu puterea dragostei Sale.

Deci, în viața nouă începută a putut să mai slujească și să mărturisească pentru Domnul încă trei ani, ca un copil al lui Dumnezeu. Boala lui de la măduva spinării, care, în cele din urmă l-a lipsit de posibilitatea de mișcare, în dureri mari, persistente, a fost poate consecința unei căderi grave, pe care a avut-o în februarie 1908. De atunci a suferit de dureri grele, care se întorceau periodic. Toată gravitatea acestei îmbolnăviri s-a arătat în zilele ultimei conferințe de la Blankenburg (septembrie 1908). Curând s-a instalat o paralizie completă a jumătății inferioare a corpului. În această ultimă perioadă grea de încercare, care a durat mai bine de două luni, fratele nostru, plecat acasă, nu și-a pierdut niciodată încrederea în înțelepciunea și de dragostea Domnului său. Siguranța preferită de a aparține Domnului și de a merge la El, nu i-a fost tulburată nici o clipă. El a văzut cu limpezime totală că slujba lui pământească expiră și că va merge la Domnul. A fost dorința lui să facă cinste Domnului în această încercare. – În zilele când boala lui a intrat cu dureri foarte puternice în ultimul stadiu decisiv, el a lăudat cu glas tare, cu fața bucuroasă, dragostea și credințioșia Domnului său. A fost semnificativ pentru reliefarea creștinismului său, cum s-a întors el din zilele de la

³ În 4 decembrie 1907 a plecat triumfând în slavă maiorul Hans von Redern.

Blankenburg, acasă la el. El a fost dus pe o targă, într-un vagon de marfă, de la Blankenburg la Naumburg. Acolo, dus de la gară acasă, el a spus când targa a fost lăsată jos acasă: „Acum să cântăm: „Am un Mântuitor minunat!” Și el a cântat cu voce plină împreună cu ceilalți:

„Am un Mântuitor minunat, / El m-ajută oriunde-aș sta
Minunile Lui le mărturisesc, / Ca toți să le poată vedea.”

Apoi, și în săptămânile cu suferință grea care au urmat, a cântat câte o cântare cu ai săi, ca și aceasta:

O, frumoasă-i viața lângă Isus,
E-un trai fericit pe culmi de soare, sus!

Când tocmai a venit profesorul din Jena, ca să-l consulte, el l-a salutat cu cuvintele: „Noi trăim aici pe culmi înșorite!” Încă în ultimele zile, când i-a fost cântată cântarea „Ia-mi mâna!”, el a spus: „O, vai, cât de temători ar trebui să fim dacă n-am avea-o!”

În buimăceala gândurilor care a venit peste el în ultima vreme de slăbiciune trupească, privirea la Domnul i-a rămas totuși mereu limpede. El a spus: „Așa a trebuit să fie. Domnul nu face nici o greșală. Doamne, în Tine am deplină încredere.” În 21 octombrie, când el deja își credea sfârșitul aproape, a strigat tare: „O, Dumnezeule, condu-mă în Împărăția Ta! Acum am suferit destul. Aceasta a fost ultima lovitură de ciocan. Aleluia! Aleluia! Le-am arătat celor dragi calea. Vreau să-i regăsesc pe toți sus!” Dar i-au mai fost acordate 17 zile de așteptare. Dintre ultimele sale rugăciuni face parte și aceasta: „Doamne, binecuvântează ceasul și locul unde noi am simțit apropierea Ta! Rămâi cu noi în toate ceasurile, chiar dacă noi nu Te simțim și fă să știm că nimic nu ne poate smulge din mâna Ta!”

Sâmbătă, în 7 noiembrie, după-amiază, la ora 4,30, și-a dat ultima suflare, în timp ce soarele care apunea își arunca luminos razele în camera mortuară. Se împlinise în viața lui cuvântul:

Fața Ta să-mi strălucească,
În vreme ce-Ți pot sluji,
Până ultimele raze îmi vor străluci.
Apoi, pe poarta cerească,
A veșniciei voi intra;
Și-atunci pe veci sufletul meu se va sătura.

Fratele nostru plecat acasă a fost un bărbat cu simțăminte profunde. Dar pe terenul credinței n-a fost un om al sentimentelor. El a înțeles deosebirea dintre spiritual și sufletesc și știa foarte bine că adevărul dumnezeiesc ajunge la biruință în inima omului nu prin sentimente, ci prin poarta conștiinței. Conștiințiozitatea a fost atât o trăsătură relevantă a caracterului său, cât și a creștinismului său. Aceasta s-a exprimat și prin pregătirea grijulie a tot ce era de ordonat pentru ai săi în privința plecării sale. El a poruncit totul, până la anunțul mortuar. În legătură cu înmormântarea lui a dat această singură indicație: Fără înduioșări! Așa s-a și petrecut. La sicriul lui a fost mărturisită viața veșnică cu toată limpezimea, care trebuie apucată dincoace de moarte prin pocăință și credință, care nu mai este de găsit dincolo de moarte.

Astfel a plecat dincolo și al doilea din cercul fraților de mărturisitori credincioși ai lui Isus Hristos dintre ofițerii germani, cu mărturia limpede a siguranței slavei veșnice și cu confirmarea clară: „Aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră” (1 Ioan 5,4).

Trăim în ultimele zile ale timpului de har. Copiii lui Dumnezeu au înțeles chemarea: „Eu vin curând!” Lipsa de valoare a creștinismului aparent se simte din toate părțile. Câte un om

sincer ajunge la recunoașterea: La ce ne folosesc cuvintele evlavioase? La ce ne ajută iluzia goală a ceremoniilor creștine, dacă ne lipsesc: pacea, bucuria, nădejdea, puterea și biruința? În luptele prezentului trebuie să existe martori ai lui Isus Hristos, care au *realitatea vieții veșnice* și o arată.

Ai tu viața veșnică? Este scris limpede: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,12-13). Isus îl cheamă pe orice om sincer să apuce viața adevărată.

&&&&&

Se duc credincioșii zilelor noastre,
Dispărând din priviri, ca un vapor,
Plutind în larg pe apele albastre,
Spre ultima țintă de călător.

Se duc cei pe care i-am ținut bine,
Chiar dacă ni s-ar frânge inima;
Se duc - nicicând pe făpturile fine,
Ochii noștri-aici nu le-or mai vedea.

Se duc, - aici unul, acolo altul,
Tot mai pustiu ni-i drumul de urmat.
Se-ntorc acasă, ba un drumeț, ba altul,
Ce inimii noastre-aproape i-a stat.

Se duc! Îi cheamă Stăpânul, i-așteaptă;
Ce-ar mai putea să-i rețină-aici jos?
Se duc! Și la a tronului Său treaptă,
Dorul lor se preschimbă-n cânt voios.

Și noi plecăm! Să fim în rânduială
Cu casa, cortul bătut în țărushi.
Dezancorați! Și valuri dau năvală,
Ducându-ne-acasă luntrea acushi.

(Din calendarul „Mesagerul păcii”)

Nr. 4 „Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru..”

(Psalmul 40,3)

O cântare nouă în gura mea
A pus Dumnezeu. În viață doar valuri
Și raze de soare au fost - și râuri
Din marea bunătate-a Sa.

Primul ton mi-a răsunat de copil,
Când m-am predat Domnului; ca urmare,
Mi-a-nceput în viață noua cântare,
Încet, abia perceptibil.

Din când în când cântarea-am auzit,
Sunând în mine tare, tot mai tare,
Încât inima-n bucurie mare,
Bătea într-un ritm fericit.

La Isus am găsit salvarea mea;
Aici sunt pentru rugă și suferință,
Urechi deschise și-n a mea ființă,
Răsună viu cântarea mea.

Când voi vedea de sus cărarea mea,
Pe care m-a dus cu credincioșie,
De El pregătită din veșnicie, -
Cântu-n vesel acord va-nceta.

A. v. V.

Nr. 5 Mai este potrivită Evanghelia Bibliei în secolul al XX-lea?

1. Secolul al XX-lea și Evanghelia Bibliei
2. Isaia 55.6-9
3. Căutați-L pe DOMNUL – El se lasă găsit! Chemați-L – El este aproape!
4. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui
5. Să se întoarcă la DOMNUL, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând
6. Căci gândurile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât gândurile noastre – căile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât căile noastre
7. Evanghelia Bibliei și viața pământească din Messina

1. Secolul al XX-lea și Evanghelia Bibliei

Secolul nostru a fost salutat în Berlin cu bubuituri solemne de tun în grădina de distracții și cu bătăi de clopote. Sentimentul multora că suntem pe cale să pășim într-o lume nouă pare să se confirme. Aeronava dirijabilă, telegraful fără fir, submarinul par să deschidă traficului uman toate regiunile din înălțimi și din adâncuri. Cinematograful și fonograful aduc înapoi, ochilor și urechilor generației actuale, evenimente de mult trecute, cuvinte și cântece de mult rostite. Unii oameni își lasă părinții decedați să le vorbească nepoților prin fonograf, iar teatrul imaginilor vii aduce în fața ochilor figurile tinerești și cântecele personalităților teatrale care s-au retras de mult de pe scena vieții. Telefonul și automobilul înving depărtările spațiale; poșta și telegraful, metrourile și orice fel de prestare mecanică de muncă – totul lucrează împreună pentru a exploata timpul prețios, da, pentru a-l dubla. Tipografiile moderne, cu presele lor rapide și mașinile de zețuit produc zilnic multe milioane de pagini de ziar. Astfel poate asista oricine din colțul lui, la evenimentele întregului glob pământesc, el preia pentru sine gândurile și cuvintele spiritelor conducătoare ale tuturor națiunilor. El vede în „Woche” și în alte ziare ilustrate, fotografic reprezentate, toate acțiunile statului, nunțile, înmormântările, chiar atentatele și execuțiile. Pe lângă acestea, mâncăm piersici iarna și ne dăm vara cu patinele în patinoarul acoperit. Facem radioscopie cu radiații radioactive prin plăci de metal groase de țoli. Prin oscilația unei vergele se pot găsi izvoare subterane în pustia aridă. Se construiește un pod uriaș pentru un braț marin, fără să fie nevoie de un eșafodaj pentru fixarea arcului metalic. Sunt operați oamenii vii de ficat și de stomac, care sunt apoi iar

închise la locul lor, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. În Kiel a fost operat în anul 1908 chiar un om cu inima pulsând.

Școlile, spitalele, clădirile poștelor, gările, închisorile se transformă de-a dreptul în palate. Cuvântul „extraordinar” este peste tot tradus în practică. Extraordnare sunt vapoarele transoceanice, palate plutitoare, extraordinare sunt centrele comerciale moderne, cafenelele, teatrele. Nu-i de mirare că omul modern, atâta vreme cât îi merge bine, se simte cel puțin pe jumătate Dumnezeu. Extraordinar este acest secol al 20-lea. Putem totul. Și ce acum încă nu putem, vom putea, în orice caz, când se va sfârși acest secol.

Neamul omenesc nu s-a avântat el de la maimuță la celebritatea de astăzi? Ne-o spune profesorul Haeckel și omul acesta are fără îndoială dreptate, că doar a devenit excelență de Weimar pentru meritele sale privind adevărul. Că autoritățile propriu-zise ale științelor naturii resping astăzi toată teoria darwinistă a evoluției ca inacceptabilă și nu-l mai iau în serios pe profesorul Haeckel ca reprezentant al științei, despre aceasta publicul încă nu știe deocamdată nimic. Dimpotrivă, omul cult al secolului al XX-lea nu renunță la ideea că gloriosul său arbore genealogic menționează pe primul loc, în urmă cu milenii străvechi, un cimpanzeu. În fața acestui succes, omul modern ajunge și mai departe. Noi trebuie numai să ne recunoaște cu energia necesară ca supraoameni, care nu se mai interesează de nimic, decât de ce suntem, de ce vrem, de ce putem și de ce ni se promite. Și cu acest secol să se potrivească Evanghelia Bibliei? Omul modern își ridică privirea din ziar, își scoate trabucul din gură și spune: Știți, oamenii de astăzi nu au timp pentru așa ceva. Astăzi trebuie să câștigăm bani, să savurăm viața, să biruim concurența, să facem lucruri mari. Creștinismul este un punct de vedere învechit. Noi rămânem cu știința. Timpul modern a lichidat asemenea noțiuni ca Dumnezeu – veșnicie – păcat – judecată. Noi am ales morala oamenilor superiori, care spune: Fă ce ai chef și după înclinația ta! Fii omul care poate să trăiască și să moară fără Dumnezeu, fără credință, fără rugăciune și fără nădejde.

Acesta este limbajul omului modern; deocamdată, anumite forme de creștinism sunt păstrate ca tradiție decentă pentru poporul muncitor și pentru copii. Căci pentru aceștia, mai ales pentru săraci, bolnavi și muribunzi, este frumos dacă aud despre un Dumnezeu care ascultă rugăciunile, care răsplătește binele și pedepsește răul, dacă speră într-o lume de dincolo, mai bună. Dar noi, cei cultivați!? Noi am terminat cu toate, noi dorim să creștem o națiune care se bazează pe propria ei putere.

În Franța s-a ajuns și mai departe. Ministrul francez al cultelor, domnul Briand, a spus de curând într-o cuvântare publică următoarele:

„A venit vremea să eliberăm spiritul copiilor francezi de vechea credință, care și-a făcut datoria, și s-o înlocuim prin lumina gândirii libere; este vremea să terminăm cu ideile creștine. Noi l-am izgonit pe Isus Hristos din: armată, marină, școli, spitale, ospicii și din orfelinat. Acum trebuie să-l izgonim mai ales din stat.”

Să nu creadă nimeni că acest vorbitor n-a găsit aplauze în păturile sociale largi ale poporului german. Că aceasta este într-adevăr opinia omului modern o dovedesc nu numai prelegerile pe care le țin savanții oratori călători în sensul anticreștinismului evident, în mare afluență, ci aceasta o dovedește presa cotidiană, aceasta o arată puhoiul de literatură din domeniile filozofice, religioase și morale. Dar mai tare decât hârtia și cerneala tipografică o arată oamenii, înainte de toate tineretul școlit, generația în creștere. Întrebă în universități, în școlile tehnice superioare, în academiile de artă și pictură, în școlile de formare a cadrelor didactice. Peste tot este spiritul anticreștinismului. Firește că același spirit este de mult acceptat și multiplicat în masele largi ale poporului muncitor.

Este prezentul într-adevăr epoca strălucitoare a progresului cultural general și a fericirii viitoare? Nu – este numai aparența amăgitoare; acest secol nou se prezintă până astăzi ca o perioadă de decadentă morală irezistibilă, de indisciplină și imoralitate în creștere, de nemulțumire. Procese extraordinare de cea mai rea speță, care urcă până în cele mai înalte cercuri ale societății, confirmă tot timpul opinia publică. Atacurile îndrăznețe de jaf din

trenuri se repetă; în capitală, ca și în provincii, populația este ținută sub teroare prin atentate de moralitate și cu cuțitul față de femei și de copii. Lipsa de scrupule și neîncrederea cresc. Aceste fenomene ale vieții publice sunt însoțite de un număr crescând de oameni îngrijorați, deznădăjduți, descurajați, sperați. Anticreștinismul poartă în creștinătatea de nume astfel de roade, încât pe alocuri chiar fanaticilor moderni după cultură li se face teamă. Toată populația stă sub o anumită apăsare, care nu se poate descrie și explica exact. Se simte că va veni ceva care va întrerupe această dezvoltare a culturii, o catastrofă. Oamenii se întrebă ce va fi dacă dezvoltarea vieții publice, desfătarea fără limite, înmulțirea delictelor, activitatea neobosită a traficului ar mai continua câteva sute de ani. Oamenii de stat n-au nici un răspuns la întrebarea: ce se va alege de domeniul social și de cel moral? Marile orașe sunt lăsate cu criminalitatea lor și cu mizeria lor socială să crească în continuare fără măsură și se spune ca odinioară înainte de marea catastrofă a revoluției franceze: „Après nous le deluge!” Oamenii trăiesc pentru ziua de astăzi și-și scot din minte viitorul ca imprevizibil – să se îngrijească alții de el! Ei văd imensa mizerie morală, sutele de mii de victime ale bolilor venerice, de oameni, plini de speranțe mai înainte, care se prăpădesc la trup și la suflet; și oamenii se consolează cu gândul că acesta este mersul lumii, un rău pentru care nu există vindecare. Se cunoaște mizeria maselor din cartierele muncitorești ale marilor orașe, aceste mii de copii care cresc fără disciplină într-o atmosferă de mlaștină; și aceasta este lăsată să meargă așa mai departe, pentru că nu există nici un ajutor. Tocmai pentru că este așa, Evanghelia Bibliei se potrivește pentru secolul al XX-lea, căci despre ea este scris: „*Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede*” (Romani 1,16). Pentru generația modernă nu există alt leac.

Dar când ne referim la Evanghelie, nu ne gândim la religia răspândită în popor despre „bunul Dumnezeu”. Despre o asemenea recunoaștere superficială a lui Dumnezeu nu știe Biblia nimic. Oamenii vorbesc despre „bunul Dumnezeu” dacă tocmai pare potrivit să se spună ceva evlavios; în rest nu obișnuiesc să întrebe de Dumnezeu și de voia Sa. Sfântul Său Cuvânt le este necunoscut. Niciodată și nicăieri nu vorbește Biblia despre „bunul Dumnezeu”. Într-adevăr, ea mărturisește că Dumnezeu este dragoste și că Dumnezeu, în nespusa lui dragoste, L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu ca să-i mântuiască pe păcătoși, dar ea spune despre acest Dumnezeu atotputernic și credincios: „Sfânt, sfânt, sfânt este DOMNUL oștirilor!” (Isaia 6,3.) Și ea mărturisește: „DOMNUL, DOMNUL Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr; El care Își ține îndurarea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii fiilor lor până la a treia și a patra generație” (Exod 34,6-7). Acesta este Dumnezeul *sfânt* care S-a revelat în Hristos unei lumi de păcătoși pierduți. El L-a văzut pe singurul Său Fiu, iubitul Fiu al Său, Domnul slavei, suferind și murind pe cruce, pentru ca și păcătosul cel mai vinovat, cel mai nelegiuit să găsească un har desăvârșit, o conștiință vindecată, da, viața veșnică, pacea inimii pentru timp și veșnicie și o moștenire minunată, nestrăcioasă în veșnicie.

Evanghelia Bibliei sună așa: Dragostea lui Dumnezeu îl cheamă și-l caută pe orice păcătos vinovat. El va fi iertat deplin dacă va căuta har și iertare, crezând, la Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu. Nimeni nu va scăpa de judecata mâniei Dumnezeului sfânt, care nu vine la Isus, crezând. Scriptura spune: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Predă povara conștiinței tale și predă-te pe tine însuși, voința ta, viitorul tău, acestui Mântuitor salvator. La El găsești pace, siguranța harului. Astfel devii un copil al lui Dumnezeu, viața ta va fi așezată sub iubitoarea purtare de grijă a Dumnezeului veșnic. Atunci ai voie să-I spui Creatorului lumilor: *Ava, Tată!* Apoi Dumnezeu te va purta prin orice suferință, prin orice dificultate. Nu acea religie fadă a buzelor despre „bunul Dumnezeu” este Evanghelia Bibliei, ci vestea bună este că spre păcătosul vinovat se pleacă un Dumnezeu și Tată în Hristos, care are iertare pentru orice păcat, ajutor în orice nevoie, o cale de ieșire din orice dificultate

Aceasta este Evanghelia de care au nevoie oamenii confuzi, fără pace ai secolului al XX-lea, care este potrivită pentru epoca decăderii morale așa de adânci și pentru atâta disperare. Că Evanghelia Bibliei are într-adevăr această putere înnoitoare, vindecătoare, să arătăm aceasta din viața practică.

Acum 34 de ani, într-un spital din St. Petersburg zăcea un bărbat tânăr căruia îi lipseau ambii ochi. Fața lui era până la os dezgolită de piele și de carne; în starea lui foarte jalnică l-a căutat pe Dumnezeu și i-a căutat pe oameni. Capul îi era acoperit cu o pânză, pentru că priveliștea acestui cap fără față era prea groaznică. Tânărul bărbat se atașase de societatea nihilistilor, acei oameni din Rusia care nu cred în nimic și a căror deviză este să dărâme prin crimă și complot ceea ce există. Când i-a cunoscut pe acești oameni în adevărata lor atitudine morală, a vrut să se retragă, dar nihilistii au decis să-l pedepsească drept trădător. L-au pândit într-o gară când a părăsit trenul, l-au târât cu ei, l-au culcat cu forța la pământ, i-au turnat în ochi și pe față o sticlă cu acid clorhidric, l-au ținut bine pe nefericit până când otrava corozivă și-a făcut lucrarea distrugătoare. Nefericitul a rămas acolo inconștient. A fost găsit și dus în spital la Petersburg. Cine să-l consoleze pe acest om? Viața îi zăcea în față ca o pustie stearpă, deznădăjduită, plină de nenorocire și durere. În Dumnezeu nu credea și dacă ar exista un Dumnezeu care a îngăduit aceasta, atunci voia să-L blesteme. Oamenii i se păreau mai răi decât bestiile. Dincolo de această viață pământească deznădăjduită nu avea nici o speranță și de toate de câte îi amintea trecutul lui, regreta că le-a trăit. Ajunsese în punctul în care un om își blestemă ziua în care s-a născut; și totuși s-a născut, poartă povara și disperarea durerilor sale și nu poate să fugă de sine însuși.

O, ce a făcut satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, din viața aceasta când l-a ademenit în păcat pe om, chipul lui Dumnezeu, stăpânitorul de pe pământ! Păcătosul a trebuit să iasă din paradisul părtășiei cu Dumnezeu și al păcii, într-o viață a spinilor și a măcăcinilor. La capătul tuturor ostenețelor și a durerilor stă moartea și dincolo de moarte stă judecata.

Apoi a venit într-o zi un bărbat în camera acestui bolnav și a început să vorbească cu el despre dragostea lui Dumnezeu, care caută ce este pierdut, despre Mântuitorul, care are mângâiere pentru orice inimă și speranță pentru orice suferință.

Era un bărbat ciudat acest mesager al lui Dumnezeu, care a trecut în acele zile prin spitalele și închisorile capitalei rusești, ca să facă să strălucească lumina dragostei lui Dumnezeu peste tot în inimile deznădăjduite și întunecate. Vasili Alexandrovici Pașkov a făcut parte dintre marii moșieri ai nobilimii rusești și fusese colonel în cavaleria de gardă. În sălile vaste ale palatului său princiar veneau cele mai distinse familii ale imperiului, curtea țaristă participa la sărbătorile lui. El a stat pe culmile strălucirii pământești, ale bogăției și ale onoarei și a crezut că nu-i lipsește nimic din ce-l face pe om fericit. Atunci a venit în anul 1874 un creștin în casa lui, care i-a spus despre Isus și l-a convins că el, cu toată strălucirea lui, nu era decât un păcătos care avea nevoie de har, de harul care curge din rănilor lui Isus. Era englezul lord Radstock, care călătorea pe atunci, ca martor al Domnului său, prin țările din nordul Europei. Pașkov a crezut, s-a smerit înaintea lui Dumnezeu, a primit viață nouă, pacea lui Dumnezeu a intrat în inima lui și puterea Duhului Sfânt i-a transformat viața și casa. Tot ce a fost și a avut, anii vieții care i-au mai rămas, puterea sa, înzestrarea sa intelectuală, casa, banii săi, totul a fost de acum pentru Domnul, care l-a iubit întâi. El a plecat să spună celor mari și celor de rând despre Isus; el aduna în camerele somptuoase ale casei sale, în serile de duminică, adesea peste o mie de persoane din tot poporul, ca să le spună despre dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Hristos, despre marea fericire, despre minunata nădejde a copiilor lui Dumnezeu și mulți, mulți oameni au găsit prin el pace pentru inimă și pentru conștiință.

Tot așa a venit, ca mesager al marelui său Stăpân, și la patul acelui bărbat nenorocit, certat cu Dumnezeu și cu oamenii. Acesta, cu toate că nu avea ochi, a devenit totuși văzător cu ochii inimii lui și a început să-și vadă viața în lumina lui Dumnezeu. El a văzut nerecunoștința sa, îndărătnicia sa, necredința sa, nenumăratele păcate ale vieții sale. El a văzut dragostea lui Dumnezeu, care n-a putut să-i biruiască inima trufașă, încăpățânată pe nici o altă cale, decât

pe calea adâncă a groaznicului eveniment prin care trecuse. Atunci a răsărit soarele unei nădejdi veșnice la orizontul posomorât al vieții sale întunecate și el a înțeles fericita, minunata Evanghelie: sunt iubit de Dumnezeu, Isus a murit pentru mine, sângele Lui a spălat toate petele mele, slava veșnică va fi partea mea.

Ce transformare s-a petrecut acum cu acest om sărman! El a început să laude și să mulțumească, să-L slăvească pe Dumnezeu. El a devenit fericit și vestea celor care veneau la patul lui cine este Isus, Mântuitorul minunat, care conduce prin noapte la lumină. Acest păcătos deznădăjduit devenise preafericitul moștenitor al unei cununi veșnice și toate acestea din har, fără fapte, fără merite.

Acest lord englez, acest colonel și moșier rus au fost martori ai Unuia mai important. Privește la Acela care a coborât nu din palate pământești, ci din slava cerului ca să te caute și ca să fie pironit pe cruce, împovărat cu vina ta. Privește-L pe Isus, care vrea să apară ca adevăratul Soare și pentru viața ta deznădăjduită. Dacă pentru tine nu răsare soarele, partea ta va fi întunericul veșnic. Acel om neconsolat, deznădăjduit, care în durerile și în disperarea sa L-a blestemat pe Dumnezeu și i-a blestemat pe oameni, este numai o imagine slabă a ceea ce va fi cândva în acel loc unde în veșnicie se vor tânguie oamenii care L-au disprețuit pe Isus.

Înțelege mesajul de har al lui Dumnezeu: „*Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!*” (Marcu 1,15.) Recunoaște-L pe Isus; tu vei mai cânta cu bucurie cântări de fericire și pace”

2. Isaia 55.6-9

„Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape.

Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la DOMNUL, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.

„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile Mele nu sunt căile voastre”, zice DOMNUL. „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.”

3. Căutați-L pe DOMNUL –

El se lasă găsit! Chemați-L – El este aproape!

Este Dumnezeu într-adevăr aici? Este scris: „DOMNUL este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr. El împlinește dorința celor care se tem de El; El le aude strigătul și-i scapă” (Psalmul 145,18-19). Ascultă Dumnezeu într-adevăr rugăciunile? Răspunde El rugăciunii credinței prin fapte, prin salvări, prin ajutoare, prin binecuvântări? Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune necondiționat: *Da!* Domnul Isus a propovăduit un principiu al guvernării lui Dumnezeu: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide! Fiindcă oricine cere, primește; cine caută, găsește; și celui care bate i se va deschide” (Luca 11,9-10). Mulți își imaginează despre rugăciune că ea este un obicei evlavios sau un exercițiu plăcut lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care rugăciunea nu este deloc înțeleasă de oameni. O pildă din viață poate arăta ce absurd ar fi fost dacă Dumnezeu ar fi recomandat rugăciunea ca pe un exercițiu folositor.

Imaginează-ți o seară geroasă de iarnă. Vine un bărbat la casa ta și bate. Este aproape miezul nopții. Deschizi fereastra și întrebi: Cine este? Ah, domnule X., spune omul, am călătorit douăsprezece ore prin vântul geros, prin viscol, sunt aproape țeapăn, nu pot merge mai departe; vă rog, primiți-mă! Dar tu răspunzi: Da, mă bucur că veniți la ușa mea; dar la noi există o regulă, că ușa casei se va deschide abia mâine dimineață. Între timp, bateți liniștit în continuare – oricum, este un exercițiu util.⁴ – Poate râzi – dar nu este nimic mai degradant să-L crezi pe Dumnezeu în stare că ar proceda astfel când se înalță la El stăruința după ajutor. În cazul rugăciunii este totuși vorba de cele mai multe ori despre lucruri foarte simple, palpabile.

⁴ Pilda este preluată dintr-o scriere a dr. Torrey.

De curând, o femeie simplă din B. povestea din zilele dinaintea convertirii ei. Pe atunci era bolnavă, iar soțul ei era de șase luni fără loc de muncă și fără câștig. „Deja de câteva zile nu mai aveam pâine și nici un fel de hrană, stăteam fără încălzire. Era iarnă. Soțul meu și eu am îngenuncheat și ne-am rugat lui Dumnezeu. Deodată a bătut cineva la ușă; am deschis – cine era afară? În fața ușii stăteau doi copii cu un coș plin cu alimente; și pâine era și exact ce ne trebuia. Am întrebat de mama copiilor. Când am ajuns la femeie, ea mi-a spus că n-a putut altfel decât să ne trimită coșul plin; un glas o determinase la aceasta.” N-a fost aceasta bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, care ascultă rugăciunile? – O relatare foarte asemănătoare mi-a fost trimisă în anul 1907. Un țăran credincios a fost îndemnat launtric să-i ducă cinci mărci unei văduve sărace. El a dat ascultare acestui glas fără șovăială și a pornit la drum. Când i-a dat femeii banii, ea a spus: „Dumnezeu v-a trimis; tocmai m-am ridicat de pe genunchi; L-am rugat pe Domnul pentru cinci mărci, care îmi lipseau pentru chirie. N-am vrut să rog pe nici un om pentru bani; mi-am zis: Dumnezeu poate să-i pună cuiva pe inimă, ca să mi-i dăruiască. Atunci Domnul v-a însărcinat pe dumneavoastră și vă mulțumesc din inimă pentru această faptă binevoitoare.”

Majoritatea creștinilor credincioși au trăit multe ascultări minunate în nevoie, în boală, în primejdie, în strâmtorare. Ei trebuie să laude mult mai mult ce face Dumnezeu, ce minunat ascultă El. Toată lumea trebuie să afle: „Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul mântuirii” (Psalmul 68,20). Este foarte important pentru orice om să înțeleagă aceste fapte cu inima, că există un Dumnezeu atotputernic care răspunde rugăciunii, stăruinței sincere și care Se bucură dacă oamenii își caută refugiul la El cu nevoile lor, cu grijile și cu problemele lor. Dacă tu concepi aceasta ca fiind de crezut sau nu, de aceasta depinde hotărârea vieții tale pentru timp și veșnicie.

„Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută!” (Evrei 11,6.) Fie că Îl cauți pe Domnul *în nevoia ta pământească*, fie că-L chemi stăruind și ai parte de ajutorul Lui, fie că sub acuzațiile conștiinței tale Îl chemi cu nevoia sufletului tău, El îți va răspunde. Vei vedea că El există cu adevărat. Acest privilegiu și această făgăduință, că Dumnezeu vrea să răspundă stăruinței, le au *toți oamenii*, atât păgânii și iudeii, cât și creștinii, atât cei păcătoși, cât și cei virtuoși, evlavioși, cât și nelegiuții.

Este într-adevăr o deosebire mare, veșnică, între copiii lui Dumnezeu și copiii lumii – aceia sunt mântuiți pentru totdeauna prin sângele lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, care a fost junghiat pe lemnul crucii; aceștia sunt încă sub povara vinei lor, încă pe calea cea largă, care duce la pierzare – dar într-un lucru sunt la fel: *Dumnezeu le-a promis tuturor că El le va asculta rugăciunea; la fel și ție.*

Te-ai rugat deja? Nu te întreb dacă ai rostit o rugăciune învățată pe dinafară, ci dacă ai strigat deja cu adevărat la Dumnezeul atotputernic după ajutor într-o nevoie deosebită, în boală, în primejdie, în strâmtorare? Lasă-te încurajat să cauți, rugându-te, ajutorul și harul lui Dumnezeu, oricine ai fi, oriunde ai fi, orice te-ar apăsa, orice ți-ar lipsi. Dacă nu te-ai rugat încă niciodată, fă-o astăzi! Pleacă-ți genunchii, pleacă-ți inima, cheamă-L pe Dumnezeu. Rugăciunea ta pătrunde până în cer, ea mișcă mâna Dumnezeului atotputernic, ea ajunge peste tot largul pământului.

Din Leipzig am primit următoarea știre prin scrisoare: O femeie a vrut să-și câștige pâinea prin închirierea camerelor ei mobilate, dar mult timp n-a găsit un chiriaș. Ea își cheltuisese ultimii bani. Îngrijorată și temătoare s-a dus în parc și s-a așezat pe o bancă, neștiind ce se va întâmpla. Un domn care trecea pe acolo i-a dat o foaie; era o „mărturie” cu titlul: „Minuni trăite”; era vorba despre minunatele ascultări și despre minunile cu care Dumnezeu răspunde credinței. Sărmana femeie a citit-o și a înțeles crezând, că acest Dumnezeu minunat voia s-o ajute și pe ea. Ea L-a chemat și a mers acasă cu încrederea: El mă va salva din nevoia mea. Ajunsă acasă, a apărut curând un domn care, după o scurtă negociere, a închiriat o cameră și a plătit pe loc prețul chiriei în avans. Deci, poate într-o oră de când L-a chemat pe Dumnezeu crezând, avea în mână ascultarea în bani numerar. Dumnezeu răspunsese.

Dacă privești la mulțimea de case ale unui oraș mare și te gândești la multele nevoi, lacrimi și dureri care sunt cuprinse între aceste ziduri, atunci înțelege acest adevăr: oriunde o inimă, fie la mansardă, fie la subsol, Îl caută pe Dumnezeu salvator, Dumnezeu va răspunde! El Se lasă găsit. El a spus: – „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Dumnezeu își ține cuvântul. El dorește ca oamenii să-L creadă pe cuvânt. Majoritatea oamenilor n-au nici o idee despre cum învață un copil al lui Dumnezeu să-L cunoască pe minunatul său Domn pe calea vieții, cât de credincios, cât de minunat ajută și poartă Domnul în toate micile și marile împrejurări.

Un căpitan de corabie povestea cândva: Acum câteva săptămâni s-a petrecut ceva cu totul extraordinar, care mi-a dat peste cap toată viața mea creștină. Făceam parte dintre creștinii obișnuiți, de rând. Aveam la bord un om al lui Dumnezeu, Georg Müller (bărbatul care cu încrederea în Dumnezeu a înființat marile orfelinate din Bristol, unde au fost crescuți mii de orfani). Eram pe puntea de comandă deja de 22 de ore și n-o puteam părăsi din cauza ceții. Deodată mi-a atins cineva umărul, încât am tresărit. Era Georg Müller. „Căpitane”, a spus el, „vin să vă spun că duminică după-amiază trebuie să fiu în Quebec.” – „Este imposibil”, am spus eu. – „Ei, corabia dumneavoastră nu poate face aceasta, dar Dumnezeu va găsi mijloace ca să mă ducă acolo. În 57 de ani n-am călcat încă niciodată o înțelegere.” – „V-aș ajuta cu plăcere, dar cum s-o fac? Sunt neputincios.” – „Să mergem jos în cabină și să ne rugăm.” – L-am privit pe omul lui Dumnezeu și mi-am zis în mine că este copt pentru casa de nebuni; așa ceva n-am auzit încă niciodată. „Domnule Müller”, am spus eu, „știți cât de deasă este ceața?” „Nu”, a răspuns el, „ochii mei nu sunt obișnuiți cu densitatea ceții, în schimb sunt obișnuiți cu Dumnezeu viu, care cârmuiește toate circumstanțele vieții mele.” – El s-a așezat în genunchi și s-a rugat modest și simplu, încât mi-am spus că această rugăciune s-ar potrivi pentru copii de opt sau de nouă ani. Era cam așa: „O, Doamne, dacă este potrivit cu voia Ta, te rog să dai ceața la o parte în cinci minute. Tu știi întâlnirea pe care ai organizat-o pentru mine duminică, la Quebec. Cred că este voia Ta.” După ce s-a rugat, și-a pus mâna pe umărul meu și mi-a spus să nu mă rog, căci „în primul rând nu credeți în ea și în al doilea rând, Domnul deja m-a ascultat.” L-am privit și Georg Müller a spus: „Căpitane, Îl cunosc pe Domnul meu de 57 de ani; n-a fost încă nici o singură zi în care să nu fi fost primit la Împăratul meu. Veniți, deschideți ușa și veți vedea că ceața s-a dus.” Când am ieșit, ceața dispăruse complet. Duminică după-amiază, Georg Müller a fost la timp în Quebec.

Firește că există milioane de oameni în mijlocul creștinătății de nume, cărora Cuvântul lui Dumnezeu le este absolut indiferent, ca și când ar fi plin de expresii goale. În nevoia lor, majoritatea nu ajung deloc la gândul să-L cheme pe Dumnezeu. El este șters cu desăvârșire din calculele inimii lor. În cheia pentru scrierea secretă pentru depeșele cifrate existau pe vremuri unele cuvinte, care erau introduse ca așa-numite „non valeurs”. Din câte știu, astăzi se cifrează după un alt sistem. Aceste „non valeurs” trebuiau șterse dacă voiai să descifrezi corect sensul depeșei. Dacă se ștergeau eronat cuvintele incorecte, crezând că acelea erau cele „non valeurs”, atunci depeșa era denaturată, telegrama devenea neinteligibilă, ducând în eroare. Așa Îl consideră mulți oameni ai prezentului pe Dumnezeu și făgăduințele Sale: ca non valeurs. Ei le șterg complet din calculele lor. Prin aceasta le devine imposibil să-și înțeleagă starea și ce au de făcut. Totul obține un sens fals. Ei ajung într-o eroare fundamentală, care-i duce la pierzare. Nenumărați sinucigași n-ar fi făcut ultimul pas al disperării, dacă în nevoile și în dificultățile lor L-ar fi chemat crezând pe Acela care în puterea și în dragostea Lui face față la orice nevoie.

Ești în ceasuri întunecoase? Cuvântul lui Dumnezeu vrea să ridice vălul negru care îți acoperă perspectiva spre viitor; el vrea să lase să cadă o rază de soare din inima lui Dumnezeu în inima ta tristă, în gândurile tale întunecate. – Ți-au eșuat planurile? Ți s-au frânt speranțele? Ți-a luat moartea ce ai avut mai drag? Suferi dureri trupești? Ești bolnav incurabil? Ți-ai pierdut bunăstarea, așa încât ai ajuns sărac? Nu vezi nici o cale de ieșire din grijile pentru familia ta? Ești amenințat de pedeapsă și rușine pentru că vina ta a ajuns la lumină? Te acuză

conștiința pentru lucruri pe care le-ai făcut și pe care nu le poți întoarce ca și cum n-ar fi fost făcute?

Am putea să mai punem multe asemenea întrebări pentru a numi suferința de nenumărat și povara înmiiată care duc inimile oamenilor în ore întunecate. Ah, de multe ori așa de întunecate, încât satan ademenește la sinucidere. Marele înșelător folosește împrejurările triste, nevoia, de multe ori și slăbiciunea trupească pentru a trage o perdea neagră în fața ochilor oamenilor. El spune: N-ajută nimic, pentru tine este îngropată orice speranță. Nu există nici o soluție – pune-i capăt! – O, nu-l crede! El este mincinosul de la început, marele escroc. Crede-L pe Dumnezeu! Este scris: „*La DOMNUL se găsește ajutorul!*” Dumnezeu Se ține de cuvânt.

În fața camerei corecționale a noua, a tribunalului provincial berlinez, stătea vânzătorul de 25 de ani, G. M. El și-a împușcat logodnica la dorința ei, apoi și-a tras singur un glonț în piept, dar a rămas în viață și a fost vindecat.

Cei doi tineri voiau să se căsătorească - și a existat un motiv de forță majoră pentru aceasta. Dar eforturile pentru un câștig suficient au dat greș până atunci – ei nu vedeau din ce ar putea trăi ca soți și de aceea au decis să se omoare.

În dezbaterea judiciară, președintele l-a întrebat pe G. M.: „Nu v-ați gândit că era o viață de om cea pe care o distrugeați?” Acuzatul: „Nu m-am gândit la nimic, ci doar mi-am spus: Dacă moare ea, trebuie să mor și eu. Logodnica mea a avut rușinea și necazul, iar eu nu puteam să-i îmbunătățesc soarta.” – Dezbaterea a adus la lumină că fratele fetei ucise pregătise pentru cumnatul lui, fără știrea acestuia, un post bun și sigur, cu un salariu lunar de 100 de mărci, de la 1 aprilie. Deci *Dumnezeu* pregătise pentru cei doi tineri un venit sigur, dar satan i-a mânat la sinucidere, în veșnica pierzare. Cât de instructiv este acest eveniment, cât este aici de palpabil că Dumnezeu poate și vrea să ajute, chiar dacă omul nu vede calea! Evident că acești doi oameni tineri nu știau nimic despre Dumnezeul care ascultă rugăciunea – ei au fost ca păgânii: fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Ei n-au fost mai răi decât nenumărați alți oameni, dimpotrivă, scrisorile lor dau la iveală un anumit fel de bunătate. Dar amândurora le-a lipsit orice noțiune despre seriozitatea veșniciei și despre judecată și amândurora le-a lipsit teama de Dumnezeu. Aceasta o dovedesc scrisorile lor de adio. Cea a fetei suna așa: „Scumpi părinți, frați și surori, am ajuns acum amândoi la hotărârea de a nu mai rămâne în viață, pentru că aici nu ne merge și nu ne va merge mai bine. Sper că amândurora ne-a reușit fapta; Gustav a făcut-o de rușine, eu din grija pentru hrană. Rămâneți cu bine, mai ales, mai presus de orice, iubitul meu frate, singurul care ar fi avut mijloacele să ne pună pe picioare. Noi n-am văzut venind un timp mai bun, așa că este mai bine dacă ne dăm din calea tuturor lucrurilor. Iartă-mă, iubita, scumpa mea mamă, care mi-ai dat totul și te-ai privat de toate! Iartă! Iartă!”

Când procurorul a solicitat pedeapsa pentru însănătoșitul G.M., el a numit împușcarea logodnicei „o tragedie a nehibzuintei”; dar ea a fost în realitate o tragedie a înstrăinării de Dumnezeu, iar ea încă nu era la capăt cu aceasta, ci trebuia să mai urmeze un act groaznic.

Tatăl fetei, un giuvaergiu, era un bețiv; și acesta și-a luat viața curând după aceea; el a disperat deoarece gândea că nu există nici un ajutor, nici o cale de ieșire din toată robia păcatului care îi ruinase viața. Exista totuși și pentru el o cale de ieșire – la DOMNUL se găsește ajutorul, la Isus era o cale de ieșire din orice necaz, dar pe aceasta satan i-a acoperit-o, ca el să n-o vadă.

Dumnezeu vrea să-i cheme pe oameni la Sine prin necaz – chiar și proverbul spune: Nevoia te învață să te rogi. Dar se pare că aceasta a fost desființată de către generația zilelor noastre. Mulți preferă să spună: Nevoia te învață să disperi. Nu este nevoie să fie așa.

Domnul A. avea o fabrică frumoasă de mobilă, cu instalație acționată de aburi și o avere mare. El a ajuns aici prin hărnicie și pricepere. Într-o noapte a izbucnit focul și fabrica a ars complet; puțin după aceea a suferit mari pierderi de bani, greutățile s-au înmulțit, a dat faliment. El era acum, așa cum spune lumea, un om ruinat; el a disperat în durerea sa adâncă

și în grijile sale. Atunci Dumnezeu i-a atins inima cu raza harului. El și-a văzut vina păcatului și L-a recunoscut pe Isus, care a vrut să-l salveze din adâncurile vinei sale. El a apucat harul lui Dumnezeu și a devenit un om nou. Dumnezeu i-a atras la Isus și pe soția și pe copiii lui; puțin după aceea au găsit pace în sângele Mielului. Acum este o familie săracă în bani, dar bogată în Dumnezeu, bogată în nădejde și bucurie. Acest bărbat este cu adevărat strălucitor de fericit. El a spus de curând: „Nu posed nimic, trăiesc de azi pe mâine. Dar Dumnezeu îmi dă zilnic atât de mult de lucru și am câștig, încât suntem aprovizionați. Îl laud pentru că mi-a luat toată averea, căci numai pe această cale am putut să devin așa de fericit. N-aș fi ajuns niciodată aici dacă Dumnezeu nu m-ar fi dus pe această cale grea.”

Iată cum face Isus întunericul luminos! Tu, cel care treci prin zile întunecoase, lasă-L pe Isus să lumineze în inima și-n viața ta și vei vedea că El îți este aproape, că El te caută.

Pe unul îl împiedică bogăția, pe altul îl împiedică mândria privind buna înzestrare și destoinicia ca să se plece înaintea lui Dumnezeu, să-și recunoască păcatele, să-și deschidă inima pentru har; la alții obstacolul stă în frumusețea lor sau în noblețe; la mulți alții stă în pofta lumii, în robia păcatului, în superficialitate. Dacă Domnul, în dragostea Sa, străpunge acest zid, există suferințe adânci – dar Dumnezeu nu face nici o greșală. El este desăvârșit în toate căile Sale. Dumnezeu nu vrea niciodată pierzarea ta, chiar dacă trebuie să-ți spui că nenorocirea ta, sărăcia ta, sănătatea ta ruinată sunt consecințele păcatelor tale – cu toate acestea, crede cu tărie că acesta este harul care te caută.

Dragostea lui Dumnezeu a pornit la drum. Dumnezeu vrea să te găsească. El a văzut că nu te-ai fi lăsat găsit în bunăstare, în sănătate, în onoare, în fericirea familială – de aceea, El ți-a luat ceea ce te împiedica să găsești fericirea veșnică. Dumnezeu n-a vrut ca viața ta, după o scurtă savoare a vieții pământești, să sfârșească în întunericul veșnic – de aceea te-a condus printr-un întuneric scurt la bucuria veșnică. Tu te gândești așa de mult la necazul tău – ai meditat deja *la păcatele tale*? Ai văzut cum ai disprețuit sfintele porunci ale lui Dumnezeu și ai mers mai departe în egoism, fără să întrebi de Dumnezeu? O, vino-ți odată în fire!

Nefericirea ta adevărată, adâncă, este vina ta – căci aceasta te duce inevitabil în iad, în pierzarea veșnică, dacă nu găsești spălare și împăcare. Privește în sus, privește la cruce! Acolo Îl vezi pe Isus, care a luat blestemul păcatelor tale asupra capului Său nevinovat. El a suferit și a murit pentru tine în dreapta judecată a lui Dumnezeu. Acum te caută. Tu ai avut nevoie de încercări ca să auzi glasul Lui; o, recunoaște dragostea veșnică, sinceră, care s-a dat pe Sine pentru tine, ca tu să găsești harul lui Dumnezeu. Lasă să fie îndreptată paguba păcatelor tale, și atunci sigur vor fi vindecate nevoia ta, mâhnirea ta, suferința ta și durerea ta. Înțelege: *la DOMNUL se găsește ajutorul*; ajutor în necazul păcatului tău și ajutor în nevoia vieții pământești.

Odată a fost întrebată soția unui sinucigaș, care își luase viața pentru că îi lipseau 20 de mărci la chirie: „V-ați rugat vreodată? la căsătoria dumneavoastră? la înființarea afacerii dumneavoastră? la nașterea copiilor dumneavoastră?” Răspunsul a fost „Nu!” Dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Săracul acesta a strigat și DOMNUL a auzit și l-a scăpat din toate necazurile lui. ... ei strigă, DOMNUL aude și-i scapă din toate necazurile lor” (Psalmul 34,6, 17).

Îmi este bine cunoscut că Dumnezeu îi lasă de multe ori să aștepte ajutorul Său pe ai Săi, a căror credință o încearcă, pentru a-i învăța să persevereze, dar nu-i lasă niciodată să aștepte zadarnic. Viața adevăraților copii ai lui Dumnezeu este un lanț neîntrerupt de ascultări și experiențe minunate.

Mărturisim acestei omeniri a secolului al XX-lea, care este săracă în nădejde, împovărată de griji, care suspină, că Dumnezeu este minunat de credincios. O, cheamă-L! – El este aproape.

4. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui

Dumnezeu îi poruncește păcătosului: „Părăsește calea păcatului tău!” Dar oamenii secolului al XX-lea spun: Ce este păcatul? Să privim limpede și direct în ochi această problemă.

P. S., calfă de măcelar, pedepsit juridic de mai multe ori, avea o mamă foarte bătrână, care se întreținea anevoios cu închirierea de camere. Deoarece el prefera să bea decât să muncească, a ajuns povară mamei și o maltrata repetat pe femeia bătrână dacă mâncarea nu i se părea destul de bună. Într-o seară, P. S. a venit băut acasă și i-a cerut mamei o marcă pentru droșcă. Când sărmana femeie a refuzat, el a zăvorât ușa și s-a repezit cu cuțitul ridicat asupra bătrânei femei, care-l ruga în genunchi s-o cruțe. În sfârșit, doamna S. a reușit să fugă din cameră sub pretextul că se împrumută de bani de la vecini. În timp ce fiul sălbatic își făcea somnul de beție, femeia în vârstă a trebuit să înnopteze pe scară. – Toate acestea au fost constatate în fața justiției, când s-a dezbătut împotriva lui P. S. pentru insultă, lipsire de libertate și tentativă de șantaj. P. S. a comis aceste lucruri față de mama lui care l-a crescut cu dragoste, care a câștigat groșii cu sudoarea ei ca să-l hrănească, să-l îmbrace, să-l îngrijească – și care în anii copilăriei lui a vegheat de suficient de multe ori la patul lui de boală. Tu ai văzut din această întâmplare, că la întrebarea: „Ce este păcatul?” nu este vorba despre o problemă teologică, ci despre viața practică. Este vorba în privința lui P. S. despre întrebarea: dacă brutalitatea lui rușinoasă față de mama lui bătrână a fost „păcat” și dacă acest păcat atrage după sine o consecință din partea lui Dumnezeu, dacă lui îi stă în față o socoteală de dat lui Dumnezeu, o sentință din partea Judecătorului sfânt și drept, care pătrunde totul cu privirea. Dar această întrebare nu-i privește numai pe asemenea oameni ca P. S.: - ea îl privește pe orice om, înainte de toate *chiar pe tine*.

În mijlocul mulțimii de oameni care se deplasează pe uscat și pe mare în viața de trafic care curge încolo și-ncoace, omul modern dispare ușor de sub ochii cunoscuților lui, dacă i se pare că aceasta este mai bine. El are o mie de mijloace ca să-și șteargă urma. Poate el să fugă și de ochiul lui Dumnezeu? Poate el să șteargă și înaintea lui Dumnezeu urmele de păcat, de suferință, de lacrimi pe care viața lui a lăsat-o după sine pe pământ? Dacă ți-ai vedea propriul fiu ridicând pumnul împotriva mamei, precis l-ai pedepsi pe tânăr cu câteva palme zdravene – de ce? Pentru că știi fără să te gândești că un flăcău așa de obraznic păcătuiește grav. Dacă ai fi acuzat de înșelăciune de către un calomniator – ai fi indignat, pentru că omul a păcătuiește față de tine. El a devenit un vinovat față de tine și tu ceri ca asupra acestui fapt să aibă loc o socoteală dreaptă.

Întrebarea: „Ce este păcatul?” este arzătoare pentru poporul nostru, pentru că avem milioane de oameni în Germania pentru care noțiunea de „păcat” și-a pierdut gravitatea și spaima, ba chiar sute de mii care vor să se convingă pe ei și pe alții, că vorba „păcat” ar fi inventată numai de preoți și de pastori, pentru a-i ține pe oameni sub tutelă prin teamă. Există aproape nenumărați oameni care comit fără rușine curvie, adulter, homosexualitate, mint, calomniază, îi disprețuiesc pe tata și pe mama, înșeală în afacere, da, dacă se potrivește jură strâmb; în plus, se fac că aceasta nu privește pe nimeni, ca și când n-ai avea voie să vorbești despre tot ce zace în urma lor. În definitiv, ei nu doresc să audă cuvântul „păcat” și susțin că numai proștii se lasă speriați de cuvântul „păcat”. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu îi descrie pe oamenii zilelor noastre astfel: „Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, laudăroși, aroganți, insultători, neascultători de părinți, nemulțumiți, fără evlavie, fără afecțiune naturală, neînduplecați, defăimători, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, trădători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” (2 Timotei 3,1-4). Nu se potrivește această descriere exact pentru oamenii secolului al XX-lea?

Dacă ajungi în India, poți să vezi cete de oameni stând în fluviul Gange, care strigă: „Gange sfânt, spală-ne de păcatele noastre!” În China oamenii jertfesc nenumărate daruri pentru a împăca dumnezeirea, pentru a înlătura mânia zeilor din viața lor, din familiile lor.

Acești păgâni au un sentiment profund despre ce este „*păcatul*”. Dar în mijlocul creștinătății de nume, oamenilor care se socotesc așa de deștepți trebuie să le răspunzi la întrebarea: „Există păcat?” Aceasta, ceea ce numim „*păcat*”, este într-adevăr ceva așa de grav? Ceva rău? Este într-adevăr așa, că există „bine” și „rău”, că binele Îi place lui Dumnezeu, că răul atrage asupra sa judecata lui Dumnezeu?

Am citit în ziar: un cerșetor vede de pe drum un băiat de opt ani, care păzește animalele părinților lui. El îl atacă pe băiat, îl târâște de acolo și-l duce într-un adăpost al cerșetorilor. Acolo, băiatul este legat și i se opăresc ambii ochi cu untură fierbinte. Atunci, prin bătăi și torturi, băiatul orbit este silit să devină cerșetor. După patru ani, răpitorul băiatului a fost denunțat la tribunal de către un alt cerșetor, care voia să se răzbune pe el. Pe această cale și-au primit părinții copilul orbit înapoi, care, ca urmare a maltratărilor îndurate, suferă de crize grave de nervi.

Acum permite-mi să te întreb: ceea ce s-a petrecut aici este *păcat*? Omul care a făcut aceasta, are el o vină care zace pe conștiința lui? *Există în veșnicie o socoteală cu Dumnezeu asupra acestor lucruri*? Atrage *păcatul* pedeapsă după sine? Sau crezi că acest păcat a dispărut odată cu trecerea vremii, a fost luat de ea pentru totdeauna? Aceasta n-o crede *nici un om* – oricine este *convins* că știe că *trebuie* să urmeze o socoteală.

Unii vor să susțină că noțiunea de păcat și învățătura despre păcat au luat naștere numai prin învățătura creștină. Este aceasta adevărat? Sau realitatea că omul este responsabil pentru acțiunile sale rele a fost de mult pecetluită în inima omului, înainte ca Hristos să vină pe pământ și înainte să existe creștinismul? Nu este conștiința aceea care îi arată omului *păcatul* său, un glas înnăscut al adevărului, în toți oamenii? Firește, cunoștința vinei, limbajul conștiinței care-l convinge pe păcătos de păcat, este partea tuturor oamenilor născuți în păcat; a fost partea lui Adam când a mâncat din pomul binelui și al răului. El este la fel la negrii păgâni, ca și la canibalii oacheși din insulele Oceanului Pacific, ca și la englezi, francezi, germani. El a avut efect și a mărturisit despre păcat și blestemul păcatului în Cain, primul fiu care s-a născut pe pământ și îi îndeamnă și astăzi pe păgâni să se întrebe: *unde să mă duc cu vina mea?*

Generația de astăzi vede mai mult decât oricare alta dinainte, că Cuvântul și Duhul și disciplinările lui Dumnezeu îi silesc pe oameni la mărturisirea păcatelor lor ascunse. Vedem un mare număr de cazuri în care oamenii se autoacuză de păcate de mult trecute și total ascunse până acum. Sperjururi, delapidări, delikte împotriva moralei sunt aduse procurorului prin autodenunțuri. – Am citit de curând o asemenea scrisoare, în care cel vinovat spune procurorului: Am venit la Isus, am găsit iertare și har; sunt dator să-mi mărturisesc vina sperjurului. – Cotidienele aduc iar și iar dovezi noi despre cât de tare vorbește Dumnezeu cu oamenii despre păcatul lor.

De exemplu, meșterul brutar a împărtășit într-o adunare, că el a primit prin poștă o sumă mare. Expeditorul explica într-o scrisoare însoțitoare, că el a lucrat pe vremuri ca ucenic brutar la destinatar și i-a furat duzini de ouă. Conștiința nu-i va da pace până nu-i va plăti ouăle furate fostului meșter.

Administrația orașului din B. a primit 2700 de mărci, anonim, ca o compensație pentru impozit plătit prea puțin.

Asemenea știri publice despre mărturisiri ale vinei și restituiri de bani delapidați sunt cu sutele – pe lângă acestea sunt *mii de mărturisiri în scrisori și verbale*, de la asemenea persoane care se prăbușesc sub povara păcatului lor.

Ferice de omul care pășește cu vina lui în lumina lui Dumnezeu ca să caute har, aici, în veacul de acum – el va găsi har la Domnul Isus, la El, care ia asupra capului Său nevinovat vina păcatului tău trecut! „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.) Fie va fi dată socoteală asupra vinei păcatului tău aici, în har, fie acolo, în judecată.

Ce spun oamenii despre păcat nu cântărește mult – dar ce spune Dumnezeu despre el, aceasta contează.

Păcatul nu este o idee pe care au inventat-o oamenii. *Păcatul* nu este o evaluare de acțiuni și de cuvinte într-o interpretare morală mai mult sau mai puțin severă. Nu – păcatul este răzvrătirea omului împotriva Dumnezeului și a Creatorului său. Păcatul este cea mai îngrozitoare nenorocire care a venit peste neamul omenesc, dezastrul care a năvălit peste el pentru timp și veșnicie, cauza oricărei disperări, a oricărei nefericiri, ba chiar sursa morții. Deoarece omul i-a refuzat lui Dumnezeu încrederea și ascultarea, dar s-a încrezut și l-a ascultat pe satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, de neîmpăcat, el a devenit un păcătos, s-a așezat în rândurile vrăjmașilor lui Dumnezeu.

Această atitudine, care nu se încrede în Dumnezeu, dar se încrede în satan, care dorește să facă ceea ce Dumnezeu interzice, dar care nu vrea să facă ce îi poruncește Dumnezeu, este din fire în inima omenească. „Inima este nespuse de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, DOMNUL, cercetez inima și încerc rărunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.” (Ieremia 17,9-10.) Din această inimă rea crește sub nenumărate înfățișări ce este rău înaintea lui Dumnezeu. „Căci din inimă ies gânduri rele, ucideri, fapte de adulter, desfrânări, furturi, mărturii mincinoase, hule.” (Matei 15,19.) Inima păcătoasă este rădăcina - acțiunile rele sunt roadele.

Păcatul a adus și în viața ta poverile conștiinței și neliniștea, conștientizarea adâncă, întunecată, că nu ești în ordine cu Dumnezeul sfânt, că încă va trebui să vină și va veni o răfuială. Spune chiar tu dacă n-am dreptate! Spune dacă n-ai vrea și n-ai dori, dacă ar fi posibil, să-ți ia cineva vina păcatului!

Ascultă deci, există cineva care vrea să-ți ia vina păcatului. Unul care vrea să reglementeze răfuiala ta cu Dumnezeu, El vrea s-o facă liber, gratis, numai dacă tu Îi aduci sincer, fără rezerve vina păcatului tău – *este Isus, Fiul lui Dumnezeu*, care te cheamă ca să primească odihnă conștiința ta și inima ta să găsească pace. El a reglementat pe cruce pentru tine socoteala cu Dumnezeu; El a purtat vina ta, blestemul tău, pedeapsa ta pentru tot ce a fost păcat în viața ta. Isus S-a așezat în locul tău și a primit ce au valorat faptele tale, viața ta, inima ta îndată ce au fost cântărite pe talgerul cântarului dreptății divine.

Nu poți să consideri ca nefăcut tot ce a fost păcat în viața ta. Și nici nu poți să aduci nimic ca să-L împaci pe Dumnezeu. Dar Isus a suferit și a reglementat totul pentru tine. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Crede în acest Mântuitor salvator, cheamă sfântul Său Nume! Sângele Său care a curs pe cruce îl curăță pe orice păcătos care crede, aduce la pace orice inimă care suspină. Totuși, aici este o condiție dumnezeiască. Dumnezeu cere *ca tu să rupi cu orice păcat cunoscut, cu o hotărâre de voință limpede*. Aceasta este ceea ce vrea să spună cuvântul: „*Să se lase cel rău de calea lui!*”

Nu se pune problema dacă ai putere pentru aceasta; n-o ai, dar Dumnezeu vrea să ți-o dea. Nu, problema este dacă *ai dorința*. Trebuie să fii hotărât să părăsești calea păcatului. Duhul Sfânt nu-l va ierta niciodată pe acela care persistă îndărătnic pe calea păcatului. Toți găsim că este greșit, ba chiar iresponsabil, când părinții se poartă cu fiii îndărătnici ca și când totul ar fi în ordine; sau când autoritatea oferă grațiere oamenilor răzvrățiți. Nici Dumnezeu nu face aceasta; El este sfânt și drept – dar El le strigă oamenilor: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui!”

De bărbați ai fărădelegii și femei ale fărădelegii nu duce lipsă secolul al XX-lea. Nu trebuie să mergem până la închisoare ca să-i găsim. Păcatul pășește neacoperit prin poporul nostru, pretinde cu glasul lui obraznic dreptul deplin ca stăpân al casei. Dar Dumnezeu știe să-l găsească pe omul fărădelegii. El pune să se spună oamenilor: „Să fiți siguri că păcatul vostru vă va ajunge” (Numeri 32,23). Aceasta este mai serios decât cred majoritatea oamenilor. Dumnezeu face ca păcatul să se întoarcă pe capul celui nelegiuit. „Voi face să cadă asupra capului lor faptele lor” (Ezechiel 9,10). Aceasta devine deosebit de limpede în nenumăratele cazuri în care părinții trebuie să aibă parte de la copiii lor de același lucru pe care li l-au făcut ei odinioară propriilor lor părinți.

Un pastor bătrân, venerabil, cinstit, avea un fiu nervos, care s-a îndreptat obraznic spre tatăl lui. Într-o zi, fiul l-a apucat pe venerabilul tată ca să-l arunce pe scări. După ce l-a târât până la treapta de sus, bătrânul tată a strigat: „Nu mai departe, fiule! Numai până aici l-am adus și eu pe tatăl meu!”

Foarte impresionantă a fost povestea unui bărbat, decedat în urmă cu câțiva ani, care a murit din cauza demenței în casa de nebuni. În timp ce era în instituție, a fost găsit acasă un schimb de scrisori cu o femeie cu care a trăit cândva în preacurvie, în timp ce soțul acestei femei era în casa de nebuni. Acum Dumnezeu a făcut ca preacurvarul să ajungă zece ani mai târziu în aceeași casă de nebuni în care murise acela față de care păcătuisese așa de grav. „Să se lase omul nedrept de gândurile lui”, căci există un Dumnezeu sfânt care se va răfui cu cel vinovat.

Rudolf von Schwaben a fost contra-împăratul lui Henric al IV-lea; el a căzut în 15 octombrie 1080, în lupta de la Elster. El a primit o lovitură în abdomen și mâna dreaptă i-a fost tăiată. El a ridicat ciotul sângerând spre cer și a spus: „*Este mâna cu care am jurat credință împăratului Henric.* Acum părăsesc împărăția și viața. Dar voi, care m-ați sfătuit să urc pe tronul împăratului meu, întrebați-vă voi înșivă dacă a fost dreaptă calea pe care mi-ați arătat-o.” În ziua următoare a murit. A fost înmormântat în domul din Merseburg; în sacristie mai este arătată și astăzi o mână tăiată, zbârcită, ca fiind a lui. Într-adevăr, Dumnezeu este sfânt. El nu tace la păcatele fiilor oamenilor. Cu ce păcătuiește unul, cu aceea va fi și pedepsit.

Fie ca toți să pricepem că Cuvântul lui Dumnezeu este în viața practică un adevăr total, irevocabil; este chiar Dumnezeu cel care vorbește aici. El nu vorbește numai domnitorilor și celor puternici; el vorbește și celor de jos și de rând, căci Dumnezeu nu Se uită la fața omului. Aparent, totul se petrece firesc pe pământ și totuși, Dumnezeul sfânt și prezent este cel care vorbește puternic inimilor oamenilor, când în așa de multe cazuri oamenii trebuie, deja aici pe pământ, să secere ce au semănat, când înșelătorii sunt înșelați, când calomnii sunt calomnii. Dumnezeu pedepsește și Dumnezeu știe să-l găsească pe cel vinovat. Firește, nu toți seceră deja aici pe pământ ce au semănat; pentru majoritatea, Cuvântul lui Dumnezeu va fi împlinit total abia în veșnicie.

O, făptură omenească, cuvintele și căile tale sunt boabele de sămânță ale unui seceriș veșnic. Ce seceriș este acela pe care îl pregătești pentru sufletul tău? Ai semănat vânt? Vei culege furtună. Ai semănat nelegiuire? Vei culege osândă. Chiar Iov a văzut și a mărturisit: „După câte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea și seamănă nelegiuire, îi seceră roadele. Aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu, nimiciți de suflarea nărilor Lui” (Iov 4,8-9).

Dintre bărbații fărădelegii, care se fac vinovați de vărsare de sânge, fac parte înainte de toate autorii și editorii acelor reviste imorale care ruinează moral, metodic, în cuvânt și imagini, tineretul poporului nostru. Sub formă de glumă, noțiunile de inocență, de fidelitate conjugală sunt ironizate și batjocorite. Abia trecuți de vârsta copilăriei, copiii de școală citesc în vitrinele librăriilor aceleași lucruri pe care cei maturi le acumulează ca „literatură pentru tren”. Am apucat să vedem că o clasă întreagă dintr-un gimnaziu a comandat cu fonduri comune un număr al unei asemenea reviste umoristice, care a umplut inimile avide într-o măsură deosebită cu murdărie, prin conținutul ei cu două înțelesuri. Apelul „Să se lase omul nedrept de gândurile lui!” îi atinge precis pe mulți speculanți înșelători de bursă și pe mulți tutori neloiali, dar înainte de toate pe robii viciului și pe ademenitorii din domeniul păcatelor carnale.

Noi, cei care ne iubim poporul – îl vedem sângerând din mii de răni – ne ridicăm glasul și le strigăm distrugătorilor: „Să se lase omul nedrept de gândurile lui!”

5. Să se întoarcă la DOMNUL, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând

Întoarce-te! Un cuvânt serios dacă-l spun mama sau tata unui fiu iubit care a fost odinioară bucuria și nădejdea lor, dar care acum a devenit mâhnirea lor. Cunoscut asemenea fii; ei au vrut întotdeauna să-și impună propria lor voință; apoi a venit vremea că n-au mai scris. Părinții nu știau unde a rămas fiul. Atunci a pornit mama să-l caute pe fiu în marele oraș. Dragostea de mamă a știut să caute acolo unde nici poliția n-a știut să caute. Ea l-a găsit în mizerie, bolnav în trup și-n suflet, un om decăzut, un fiu pierdut. Ea l-a îmbrățișat printre lacrimi: Fiul meu! Fiul meu! *Întoarce-te!* Fiul a văzut ce a găsit în lume; acum își vede mama; el vede o reflexie a dragostei lui Dumnezeu. Aici nu este nici un reproș, nici o amenințare: *întoarce-te, fiul meu iubit!* – Dar ce va spune tata dacă vin acasă? – Se va îndura de tine! - Da, mamă, dar v-am făcut și rușine mare, am fost în închisoare, am datorii mari; ce va spune tata dacă vin așa acasă? – Vino numai, *întoarce-te!* În inima tatălui tău este *multă iertare*. Dacă trăim așa ceva în realitate, atunci recunoaștem că adevărata mare putere este dragostea. Este potrivită dragostea, dragostea căutătoare, salvatoare, pentru secolul al XX-lea? Este ea potrivită pentru era concurenței fără scrupule?

Evangelia Bibliei este mesajul dragostei lui Dumnezeu către o lume de păcătoși pierduți. Pentru că păcătosul n-a vrut să vină la Dumnezeu, pentru că a fugit departe de Dumnezeu, de aceea a pornit dragostea lui Dumnezeu să-l caute pe păcătos în nenorocirea lui. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.” (Ioan 3,16.) Dragostea lui Dumnezeu îi spune păcătosului: „*Întoarce-te la DOMNUL, care va avea milă de tine!*” Această întoarcere a păcătosului la Dumnezeu nu este, așa cum cred unii oameni, o dezvoltare treptată a unui germen bun care dormitează în inima omului, ci convertirea este un eveniment foarte important, care transformă toată viața păcătosului.

Un mic comerciant se străduia cu tot zelul să câștige cu comerțul lui cu amănuntul atâția groși, încât să-și aibă pâinea lui modestă. Toate gândurile și grijile lui se învâreau în jurul acestei singure probleme. Subit a moștenit o avere însemnată; atunci a intervenit o schimbare uriașă. Mica prăvălie a fost nevaloroasă pentru el, costumul lui, obiceiurile lui, casa lui, masa lui, cuvintele lui, cercul lui de cunoștințe, chiar expresia feței lui, gândurile lui și ideile despre valoarea banilor – totul s-a schimbat. El știa foarte bine că această transformare totală a vieții lui lăuntrice și exterioare era de explicat printr-un eveniment care a intervenit într-o zi fără propriul său merit, dar pe care n-a dorit niciodată să-l mai revoce. Era conștient că a fost înălțat brusc din starea socială inferioară, din grijă, la o cu totul altă viață, pe care mai înainte n-a cunoscut-o.

Aceasta este o comparație slabă cu convertirea unui păcătos, care a găsit viața veșnică prin har. Isus, Domnul slavei, l-a întâlnit pe om. Păcătosul își vede vina, anii lui pierduți, în lumina dumnezeiască. El aude că Isus, Fiul lui Dumnezeu, este o Persoană reală, prezentă. Razele harului luminează în inima lui împovărată de vină. El rupe cu orice păcat cunoscut, își dă inima și voința în mâna lui Isus și primește prin Duhul Sfânt siguranța iertării întregii vini. Acum știe: eu sunt un copil iubit, iertat al lui Dumnezeu. Începe o viață nouă, *viața veșnică*. Eul egoist este detronat, Isus a devenit Domn și Stăpân.

Binecuvântatul martor al lui Dumnezeu, Spurgeon, scrie: „Omul nu poate fi adus altfel la Dumnezeu, decât printr-o forță care este cu totul în afara lui și care trebuie să vină de sus. Dacă vrem să *dezvoltăm* ce zace în inima omului firesc, atunci se dezvoltă o creatură care va fi din ce în ce mai mult asemănătoare cu diavolul, un vrăjmaș al lui Dumnezeu, de neîmpăcat, stăpânit până în măduva oaselor de păcat. Nu, convertirea nu este o dezvoltare, ci este o realitate minunată, extraordinară, o creație nouă, un eveniment care intervine cu putere în viața oamenilor, ca să înnoiască totul.” De aceea spune Scriptura: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17.)

Cineva care a trăit această transformare a spus: „Fie că am devenit eu cu totul nou, fie că lumea a devenit cu totul nouă.” Lumea nu devenise nouă, soarele răsărea ca mai înainte, vrăbiile ciripeau ca mai înainte, mașinile rulau și oamenii alergau pe străzi ca mai înainte – dar acest om era născut din nou. Devenise văzător ca să recunoască dragostea lui Dumnezeu în crucea de pe Golgota. El găsisse iertarea vinei lui în sângele Mielului; harul îi dăruise viața veșnică prin Duhul Sfânt. Acesta pecetluiește faptul trăit cu siguranță divină pentru inima păcătosului mântuit: „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8,16.)

Harul lui Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii la convertire; te cheamă și pe tine. Dumnezeu n-are plăcere de pieirea ta; El vrea să te mântuiască. El L-a dat pe Fiul Său preaiubit la moarte de cruce pentru tine. Ce dragoste! Smerește-te în țărană în fața acestei dragoste, dar renunță la gândul că treptat vei deveni mai bun, că ai vrea să te lași de una sau alta! Nu, tu trebuie să vii sub puterea harului așa cum ești și să trăiești marea transformare: „Să se întoarcă la DOMNUL!” Fără această reînnoire a vieții, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește „convertire” sau „naștere din nou”, te duci în pierzarea veșnică, poți tu să fii cât de bun și de prietenos vrei. Domnul spune: „Dacă un om nu este născut din nou (sau de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3.) Acest mare eveniment al harului este pentru toți oamenii poarta de intrare pentru a primi viața veșnică, pentru tineri și bătrâni, pentru școliiți și neșcoliiți, pentru oamenii religioși și cei plini de vicii.

Să arătăm prin două mărturii din viață că aceasta este așa. În unul dintre cazuri este vorba despre mărturia convertirii unei fete de unsprezece ani; în celălalt caz este vorba despre mântuirea unui păcătos încăruntit, pe conștiința căruia zăcea orice fel de păcat imaginabil.

În adunările de evanghelizare pe care le-au ținut în anul 1904 evanghelistul american, dr. Torrey și cântărețul evanghelist, Alexander, s-au convertit cete de copii. Printre aceștia a fost și fata de unsprezece ani, care o vreme după aceea a scris următoarea scrisoare:

Dragă domnule Alexander,

Am așteptat deja de mult să reveniți, ca să vă pot scrie. Vreau să știu dacă vreți să vă rugați pentru mama mea, care se îmbată mereu. Eu am unsprezece ani și m-am întors la Dumnezeu în adunarea dumneavoastră pentru copii. Când am venit acasă, mama m-a întrebat unde am fost și eu am spus: „La misiunea Torrey-Alexander”. Atunci ea s-a sculat și m-a bătut îngrozitor și mi-a spus că dacă mă mai duc vreodată, atunci mă va maltrata. De aceea n-am putut să mai vin, nu din cauza loviturilor pe care le-am primit – căci de acestea nu mă tem -, ci pentru că ar fi o neascultare. Dar un lucru pot totuși să fac, chiar dacă nu am voie să merg la adunări, pot să mă rog și să cânt. N-am tată; el a murit în săptămâna Crăciunului. Dar se pare că mamei nu-i pasă. Ea s-a îmbătat în ziua înmormântării așa de tare, încât n-a putut să ia parte la ea. În ziua Crăciunului am cântat una dintre cântările dumneavoastră. Mama a venit beată și n-aveam nimic în casă. Atunci m-am gândit că dacă tot nu pot să fac nimic altceva, atunci Îl voi ruga pe Tatăl meu ceresc să binecuvânteze adunările dumneavoastră, pentru că El a făcut acolo așa de mult pentru mine. „Câteva cuvinte cu Isus și totul e rezolvat!”⁵ Acum trebuie să închei. Mă bazez pe Singurul care poate să mă ajute – Dumnezeu. El ascultă rugămintele noastre dacă avem încredere în El.”

Această scrisoare vorbește de la sine. Dacă un copil poate să trăiască o transformare așa de minunată a vieții, să-L proslăvească pe Mântuitorul lui în ciuda maltratării, a mizeriei și a sărăciei, în bătăile unei mame bețive, n-ar trebui să se găsească har și pace și viața veșnică pentru toți păcătoșii?

Acum celălalt caz: un slujitor vârstnic, experimentat al lui Dumnezeu povestește: „Acum un șir de ani, pe când eram predicator în D., un bărbat a rămas în urmă după o predică și m-a rugat pentru o discuție personală. L-am invitat pe bărbat la mine; el a venit și s-a așezat cu mine în camera mea de studiu; a avut nevoie de trei ore ca să-mi povestească cea mai

⁵ Acestea sunt cuvintele de început ale unei cântări englezești.

întunecată poveste pe care am auzit-o vreodată de pe buzele unui muritor. El era un înjurător nelegiuit, un băutor din obișnuință, un preacurvar, un mincinos, un hoț. Abia dacă exista vreun păcat care să nu fie și păcatul lui. După ce mi-a povestit acea istorie întunecată, mi-a spus: „Puteți să spuneți acum că un asemenea om, cum sunt eu, mai este posibil să fie salvat?” – „Sigur”, am răspuns eu, „dacă Îl acceptați pe Isus Hristos ca Mântuitor al dumneavoastră.” – „Dar nu trebuie să renunț întâi la aceste păcate și la toate obiceiurile mele rele?” – „Trebuie să aruncați toate păcatele pe Purtătorul păcatelor.” – „Dar nu trebuie întâi să mă dezleg de relațiile rele în care trăiesc?” – „Da, trebuie să fiți ferm hotărât pentru aceasta și atunci o veți face prin puterea lui Dumnezeu, după ce Îl veți fi acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitor al dumneavoastră.” După o discuție lungă, Dumnezeu l-a făcut să fie dispus să se supună îndată Domnului și eu am spus: „Să ne plecăm în genunchi înaintea lui Dumnezeu! Mă voi ruga eu întâi scurt, apoi vă veți ruga personal pentru dumneavoastră!” Am îngenuncheat cu el și m-am rugat ca Isus Hristos să intre în inima lui și să-i dea îndată viața de sus. Apoi am spus: „Acum, prietene, rugați-vă personal pentru dumneavoastră!” A tăcut câteva clipe și a încercat apoi să se roage, dar s-a prăbușit și a spus: „Nu pot să mă rog.” Eu am spus: „Lăsați-mă să aud că nu puteți să vă rugați! Când nu mai puteți, spuneți-I lui Dumnezeu că nu puteți să vă rugați.” În sfârșit, a început să se roage cu mare încordare; atunci mi s-a părut că n-am auzit niciodată un om rugându-se, așa cum s-a rugat el. Aceasta s-a petrecut cu o limbă gângavă, dar și-a vărsat înaintea lui Dumnezeu toată povestea vieții sale rele; pe lângă aceasta, și-a deschis inima pentru Isus Hristos și l-a primit ca Mântuitor al lui. S-a ridicat de pe genunchi ca un om nou. El s-a întors fericit de la vechile lui păcate și obișnuințe; și-a pus piciorul pe capul lui satan.”

Slujitorul devotat al lui Dumnezeu, care a povestit aceasta, a relatat mai departe cum acest bărbat, convertit de acum, a adus în anii următori dovada prin viața sa, că într-adevăr totul devenise nou. De aici poate să înțeleagă oricine ce înseamnă: „Să se întoarcă la DOMNUL, care va avea milă de el.”

Dacă am putea să privim în viața și în conștiința multor oameni, atunci ne-am face o idee despre ce înseamnă pentru oamenii zilelor noastre „*bogat în iertare*”. Căci nimeni nu bănuiește ce vină ascunsă, grea de chintale, ce păcat tainic apasă pe conștiința oamenilor, ceea ce nu observă nimeni la ei. Nu trec pe străzi, râzând, oameni din toate stările sociale, din cauza cărora au curs râuri de lacrimi de mamă și curg încă? Alții poartă povară pe conștiință prin imoralitatea lor; jurământul de credință călcat sau ademenirea îi acuză. Amintirea vieții unor oameni prețioși, pe care i-au făcut nefericiți, nu vrea să tacă. La cât de mulți oameni n-a devenit trupul înainte de vreme bolnav și fără putere din cauza desfrâului! Este o permanentă aducere aminte de trecutul pătat de vină. Conștiința vorbește – acest procuror nu poate fi redus la tăcere cu acuzația lui; el își înalță glasul în noaptea liniștită și în orele singuraticе. Cine va descrie înfățișarea înmiită a păcatului care zace pe conștiințe, înainte de toate vina uriașă de dragoste neglijată? Oricine ai fi și orice ai fi făcut, auzi aceasta: *Dumnezeu este bogat în iertare*. În Scriptură stă scris un cuvânt minunat: „Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii dintre voi. *Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.*” (1 Corinteni 6,9-11.) Ce cuvânt minunat de har! Da, Dumnezeu i-a scos pe acești credincioși din asemenea adâncuri ale păcatului, i-a împăcat deplin, i-a spălat până au fost fără pată.

Predicatorul Spurgeon povestește propria lui convertire după cum urmează: „I-a plăcut lui Dumnezeu să mă convingă de păcat deja în copilăria mea. Trăiam ca o creatură sărmană și nu găseam nici nădejde, nici mângâiere; da, mă temeam că Dumnezeu nu mă va putea mântui niciodată. Starea mea a deveni tot mai rea; mă simțeam atât de nenorocit, încât abia puteam face câte ceva. Inima mea era frântă. Șase luni m-am rugat fierbinte, din toată inima, dar mult timp n-am găsit ascultare. M-am hotărât să descopăr calea mântuirii, să vizitez toate capelele și bisericile din oraș; și mi-am îndeplinit planul. În sfârșit – într-o zi cu multă zăpadă – am

găsit o stradă destul de izolată, am intrat într-o curte și am stat imediat în fața unei capele mici. Am intrat și m-am așezat. Serviciul divin a început, dar nu se zărea nici un predicator, până când, în cele din urmă, un bărbat uscățiv a urcat la amvon, a deschis Biblia și a citit cuvintele: „Priviți la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!” Predicatorul a spus, îndreptându-și ochii exact asupra mea, ca și când mi-ar fi scrutat toată inima: „Tinere, ești mâhnit.” Ei, aceasta era destul de adevărat. El a continuat: „Nu vei ieși niciodată din mâhnirea ta până nu privești la Hristos.” Apoi, ridicând mâinile, a strigat: *Privește! Privește! Privește!* Se spune numai să privești!” Atunci am văzut dintr-odată calea mântuirii limpede înaintea mea. O, cum sălta inima mea de bucurie! A fost ca atunci când a fost înălțat șarpele de aramă: cei mușcați mortal doar au privit în sus și s-au văzut vindecați. Eu mă așteptasem că trebuie să îndeplinesc cincizeci de feluri de lucruri, dar când am auzit cuvântul „privește”, o, ce mesaj încântător a fost pentru mine!”

*Ai privit tu crezând, spre cruce? Privește-L pe Omul palid, acolo, sub cununa de spini, Cel care a fost pironit pe lemnul blestemat! Sângele Lui picură pe pământ; este sângele Fiului lui Dumnezeu; el curge pentru păcătoșii pierduți, vinovați, nerecunoscători. Isus venise din slava cerului ca să Se dea pentru vrăjmașii Săi ca jertfă și chezaș - El S-a împovărat cu vina noastră. Întunericul L-a înconjurat, pe El, Cel muribund. El a deschis buzele și a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” adică „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Auzi, o, păcătosule, răspunsul la acest „De ce?” al Fiului muribund al lui Dumnezeu: De aceea, ca tu să găsești pace; de aceea, ca tu, prin jertfa săvârșită o dată pe Golgota, să găsești iertare, împăcare desăvârșită, har veșnic, viața veșnică. Privește spre Mântuitorul tău muribund! Înțelege Evanghelia, crezând: *sângele Lui a curs pentru tine*. Privește în rănile Lui de moarte și înțelege cuvântul: „*S-a sfârșit!*” cu care El și-a încheiat suferințele morții Sale, care cuprinde pentru orice om care crede: păcatele tale sunt șterse, mântuirea ta veșnică a fost împlinită, poarta slavei este deschisă pentru tine. Vino la cruce, Isus a purtat pedeapsa dreaptă pentru toate păcatele tale, El a îndurat judecata ta. Privește pe cruce zapisul tău, pe care este scrisă toată istoria păcatului tău, toată vina vieții tale. Privește acolo! *Zapisul este rupt!* Dumnezeu l-a rupt, Dumnezeu l-a pironit pe cruce, ca tu și toată lumea să vedeți: *vina ta este plătită!* Isus a plătit-o cu sângele Lui. Crede aceasta și adoră-L pe Dumnezeu! Spune-I Domnului, care te-a iubit atât de mult și te-a răscumpărat așa de scump, că de acum te lași în mâinile Lui, te încredințezi Lui. Apucă acest cuvânt care răsună astăzi în inima ta dinspre cer, ba chiar din inima lui Dumnezeu Însuși: „Întoarce-te la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând!”*

6. Căci gândurile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât gândurile noastre – căile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât căile noastre

Dumnezeu spune: „*Căci* gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile Mele nu sunt căile voastre”. Dumnezeu anunță că El îl cheamă pe păcătos ca să-l ierte. Oamenii își caută dușmanii ca să se răzbune pe ei; ei îi cheamă pe cei vinovați ca să-i pedepsească. Dar Dumnezeu? El Se descoperă ca „Dumnezeul oricărui har” și ca „Părintele îndurărilor”. Bucuria Lui este să salveze și să binecuvânteze. Acest cuvânt minunat despre gândurile și căile lui Dumnezeu este auzit aproape numai în ziua lacrimilor și la sicriile celor care ne-au fost scumpi. Precis aceasta este de recomandat și potrivit – dar acest „*căci*” dumnezeiesc, care face legătura cu îndurarea și iertarea, ne învață că gândurile lui Dumnezeu cu ai Săi, în dragoste îndurătoare, salvatoare, binecuvântătoare, sunt cu totul altele decât gândurile noastre. Ai încredere în acest Dumnezeu bogat în har, că este în stare să-ți vrea binele în mod desăvârșit, că are pentru viața ta gânduri de har pe care tu nu le-ai bănuțit niciodată. Atâția copii ai lui Dumnezeu trebuie să confirme că au trăit aceasta, că au venit împovărați de vină la Domnul și El i-a atras la inima Lui, a îndreptat paguba, a preschimbat blestemul în binecuvântare și le-a inundat viața cu valurile bunătații și ale binecuvântării! O, de-am recunoaște dragostea părintească a lui Dumnezeu și de-am crede că El este în stare să facă

numai bine față de cei care se lasă în mâinile Lui, crezând, care I se încredințează Lui deplin! La Domnul nu vom fi niciodată în dezavantaj. El ne vrea binele în mod desăvârșit. Aceasta este mărturia tuturor aceluia care au venit la El: „Nu ne face după păcatele noastre, nu ne răsplătește după fărădelegile noastre, ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei care se tem de El, cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult a depărtat El greșelile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură DOMNUL de cei care se tem de El.” (Psalmul 103,10-13.)

Dacă ar vrea toți să înțeleagă marea deosebire a relației cu Dumnezeu pe care o are un copil împăcat al lui Dumnezeu și cea pe care o are un om firesc, care refuză pocăința, întoarcerea și nașterea din nou! Dumnezeu are pentru viața alor Săi un plan de har, gânduri divine despre cum vrea să-i binecuvânteze și să-i așeze în binecuvântare – ferice de omul care și-a pus inima și viața în mâinile Domnului cu toată încrederea! El este marele Stăpân, a cărui voință este desăvârșită. Aceasta trebuie să vadă lumea: pe copiii lui Dumnezeu care slăvesc harul, dragostea, minunile trăite ale lui Dumnezeu.

Într-un creștin, lumea își imaginează în mod obișnuit un om care se supune cu capul plecat, smerit și liniștit căilor lui Dumnezeu, pe care le suportă cu resemnare, preocupat de un singur lucru: să moară mântuit. Dar aceasta nu este imaginea dorită de Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu este un martor fericit al minunilor harului, un om care se îndreaptă cu capul ridicat spre slavă, purtat pe aripi de vultur. În luptele și în încercările vieții el spune: „Știu că Dumnezeu este pentru mine” (Psalmul 56,9). Un copil adevărat al lui Dumnezeu, care-L cunoaște pe Tatăl, poate să se odihnească în dragostea lui Dumnezeu ca un copil în brațele mamei sale. Scriptura îi învață pe copiii lui Dumnezeu să vorbească astfel: - „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine” (Psalmul 23,4). „Toate lucrurile lucrează spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu.” (Romani 8,28.) Cine-L cunoaște pe Dumnezeul său, acela este liniștit pe căile lui Dumnezeu, chiar dacă nu le înțelege.

În istoria patriei noastre există evenimente minunate, care au făcut cunoscute pentru tot poporul căile lui Dumnezeu. Cine urmărește mersul istoriei de la umiliința Prusiei din 1806/1807 până la întemeierea Reichului German din 1871, acela trebuie să se facă orb cu forța dacă nu vrea să recunoască: acestea sunt minunatele căi ale lui Dumnezeu prin adâncuri, până pe culme. Faptul acesta a fost recunoscut pe vremuri în tot poporul nostru, cel puțin de formă; nimeni nu îndrăznește să se îndoiască de guvernarea lui Dumnezeu. Dar astăzi, lumea care nu-L cunoaște pe Dumnezeu întrebă cu frunte îndrăzneată: se potrivește aceasta pentru oamenii moderni, informați ai secolului al XX-lea? Avem voie să vorbim în epoca accidentului din mină, a catastrofelor vapoarelor și a cutremurelor, despre gândurile și căile lui Dumnezeu? Într-adevăr, nu numai că avem voie, ci chiar trebuie. Trebuie să i se mărturisească acestei generații moderne, că toate aceste evenimente violente și de multe ori așa de zguduitoare, care urmează unele după altele într-o succesiune aproape interminabilă, ca valurile care se rostogolesc, sunt somații ale lui Dumnezeu, *chemări la pocăință*. Tu spui: Nu înțeleg așa ceva. Sigur că nu înțelegem multe în căile lui Dumnezeu. Dar prin faptul că avem încredere în dragostea și în înțelepciunea lui Dumnezeu, experimentăm în propria noastră viață că dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt desăvârșite. Copiii nu înțeleg multe lucruri pe care le fac părinții.

Ascultă o fabulă: Un sihastru bătrân, care trăise mult timp în lume, s-a gândit: nu pot să cred că drumurile lui Dumnezeu cu oamenii ar fi întotdeauna înțelepte și bune. Atunci a visat într-o noapte că a venit la el un om și i-a spus: „Vino cu mine; vreau să-ți arăt căile lui Dumnezeu!” Au mers împreună într-o pădure și seara au ajuns la o casă, al cărei proprietar i-a găzduit prietenos, „căci”, a spus el, „azi sărbătoresc o zi veselă; dușmanul meu s-a împăcat cu mine și mi-a dăruit ca dovadă a prieteniei lui această cupă de aur.” Când în dimineața următoare au plecat mai departe, sihastrul a văzut cum însoțitorul lui a băgat pe furiș cupa de aur în boccea. El a vrut să se supere, dar însoțitorul i-a spus: „Taci! Așa sunt căile lui

Dumnezeu.” În seara următoare au ajuns din nou la o casă, dar gospodarul era un zgârcit și i-a ocărât pe musafirii nepoftiți. Însoțitorul a spus: „Aici nu putem rămâne.” Dar înainte să plece, el i-a dăruit gospodarului, care nu știa ce i se va întâmpla, cupa de aur. Sihastrul a întrebat uimit: „Ce faci?” Dar a primit din nou răspunsul: „Taci! Așa sunt căile lui Dumnezeu.” După aceea au ajuns la un om care i-a primit prietenos. El li s-a plâns că-l urmărește nenorocul, că și-a pierdut tot avutul și nu mai avea decât această colibă dărăpănată. „Dumnezeu te va ajuta”, a spus însoțitorul. Dar la plecare a luat un opaiț și a aprins casa. Sihastrul a vrut să-i oprească brațul, dar acela a strigat: „Taci! Așa sunt căile lui Dumnezeu.” În seara următoare au ajuns la un bărbat care i-a primit bine, dar el era foarte încruntat și retras în sine. Numai cu micul său fiu era prietenos, căci era propriul lui copil și îl iubea foarte mult. Dimineața, când au plecat, omul a spus: „Nu pot să vă însoțesc; fiul meu vă va arăta drumul până al podeț, dar aveți grijă de copil, ca să nu pățească nimic rău.” „Dumnezeu îl va păzi”, a spus însoțitorul. Astfel au plecat cu băiețelul. Când au ajuns la podeț, sub care bolborosea apa, însoțitorul i-a cerut copilului să meargă înainte. Dar pe mijlocul podețului l-a apucat și l-a azvârlit în rău. Sihastrul stătea acolo împietrit de groază, apoi a strigat: „Tu, diavol ipocrit – acestea sunt căile lui Dumnezeu pe care vrei să mi le arăți? Tu minți și o să te duci în iad cu minciuna ta!” Dar acum însoțitorul s-a transformat într-un înger înconjurat de strălucire cerească, iar sihastrul a căzut la pământ orbit de lumină. „Om mărginit, arogant”, a spus îngerul îndepărtându-se, „care nu vrea să creadă că Dumnezeu este dragoste și că în Împărăția întinsă a lui Dumnezeu totul este reglementat cât mai bine; vino, îți voi arăta căile lui Dumnezeu! Cupa pe care i-am luat-o omului prietenos era otrăvită, dar avarul își va bea din ea moartea, ca plată pentru păcatele lui. Omul, a cărui casă am incendiat-o, o va reconstrui și sub cenușă va găsi o comoară cu care va fi ajutat de acum înainte să iasă din nevoie. Omul, pe-al cărui copil l-am aruncat în rău, era un infractor, iar copilul pe care l-a crescut rău, ar fi devenit cândva un ucigaș. Acum, moartea copilului va întoarce inima tatălui la pocăință, copilul este în păstrarea bună a Aceluia care m-a trimis să-ți arăt o frântură din înțelepciunea, bunătatea și sfințenia providenței Sale. Ține minte: ce face Dumnezeu este corect!”⁶

Aceasta este o ficțiune, dar una plină de învățătură; ea îl convinge pe om de limitarea lui și îl avertizează să cinstească înțelepciunea, dreptatea și dragostea guvernării divine, chiar și atunci când el n-o înțelege. – Domnul a trebuit să-i spună odinioară lui Petru: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înțelege după aceea.” (Ioan 13,7.) Sub acest cuvânt se va pleca orice om smerit.

De-a ieșit pe placul tău,/ Așa cum tu ai vrut,
Mult de ți-a dat Dumnezeu,/ Povară n-ai avut,
Cum te vei simți oare,/ O, om, la moartea ta?
Vei fi în disperare,/ Căci lumea-ți va plăcea.

Un tată devotat lipea în fiecare zi de An Nou această strofă tipărită pe un bilețel, de pe calendarul anului expirat, care stătea pe biroul lui, pe noul calendar. El era de părerea: căile lui Dumnezeu sunt altele decât căile noastre. Guvernarea lui Dumnezeu este o țesătură tainică, ale cărei fire i se par adesea ochiului omenesc că fug încâlcite care încotro - și totuși, gândurile lui Dumnezeu sunt pline de dragoste, pline de dreptate, pline de înțelepciune prevăzătoare. Cuvântul spune în retrospectiva minunatelor căi ale lui Dumnezeu cu ai Săi: „Calea Ta era în mare și cărările Tale în apele mari; și urmele Tale nu s-au cunoscut.” (Psalmul 77,19.)

Când oamenii cârtesc împotriva căilor lui Dumnezeu, atunci se cuvinte întrebarea: Spune, prietene, în ce ți-a făcut Dumnezeu *ție* nedreptate? N-a acționat El asupra ta cu îndurare, bunătate și răbdare? N-a pus El în viața ta nenumărate binefaceri? I-ai mulțumit tu cu

⁶ Preluat din Studemund: „Ist das Christentum Wahrheit?”

smerenie? N-a vorbit El cu tine în har despre păcatul tău? I te-ai supus în pocăință? Ai adorat dragostea Sa căutătoare, salvatoare? – Dar dacă Dumnezeu merge cu oamenii pe căi grele, atunci ei cârtesc. Căile lui Dumnezeu au întotdeauna ca țintă, ca omul să fie mântuit. Dacă cineva nu se lasă chemat la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu, atunci Domnul îl lovește cu încercări. Nu este surprinzător că lumea despărțită de Dumnezeu nu înțelege căile lui Dumnezeu – căci ea este oarbă. Ea nu recunoaște dragostea lui Dumnezeu care L-a dat pe crucea de pe Golgota pe singurul Lui Fiu pentru păcătoșii vinovați, ostili lui Dumnezeu. Ei nu-și recunosc propriul păcat – cum să înțeleagă un om, care încă n-a remarcat munții păcatului său, tainele guvernării lui Dumnezeu? Dar dacă te duci la aceia care au avut parte de dragostea căutătoare, mântuitoare a Domnului, atunci vei auzi o laudă adoratoare a căilor lui Dumnezeu și a minunatei Sale credincioșii.

În anul 1900, mai multe muncitoare dintr-o fabrică au fost accidentate într-o explozie; ele au suferit arsuri grave, parțial mortale. O creștină le-a vizitat la spital pe cele accidentate și a găsit o fată de 20 de ani desfigurată până la starea de a nu fi recunoscută, căci toată fața ei era acoperită de o bășică mare. Ea nu putea vedea cu ochii și suferea din greu, da, întrebarea era dacă îi va reveni lumina ochilor, chiar dacă ar scăpa cu viață. Ea fusese o fată remarcabil de frumoasă. Creștina, profund impresionată de această priveliște, s-a adresat celei greu încercate cu vorbele: „Nu-i așa, copilă dragă, că ieri a fost pentru tine cea mai îngrozitoare zi din viața ta?” Dar cine poate să-i descrie uimirea când bolnava a răspuns cu glas slab: „Nu, a fost cea mai bună zi din toată viața mea.” Apoi a continuat: „Știu că poate stau pe marginea mormântului, dar a fost cea mai bună zi a mea. Dumnezeu m-a condus ieri prin foc la recunoașterea tuturor păcatelor mele. Am strigat către El după har și El mi-a iertat totul de dragul lui Isus. Focul îngrozitor și durerile mele îmi amintesc de suferințele pe care Mântuitorul le-a îndurat la cruce pentru păcatele mele.” Apoi a recunoscut cât de fericită este că știe că acum este proprietatea Domnului și că este în brațele Sale veșnice. Cu cât mai mult discuta creștina cu ceastă bolnavă, cu atât mai mult se mira de fericirea acestui suflet care acum, în posesia păcii cu Dumnezeu, își suporta necazul cu bucurie. Ea a pus aceasta în mâinile Domnului: dacă El o ia acum în slava Sa ori dacă o va mai lăsa în această lume sărmană, spre lauda harului Său.

Iată o fată care a înțeles căile serioase ale lui Dumnezeu! Iată un răspuns la: de ce Dumnezeu a îngăduit acea explozie în fabrică! Cine recunoaște un pic căile lui Dumnezeu, va rămâne ferit de a cârti.

Pentru că gândurile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât gândurile noastre și căile Lui sunt mai înalte decât căile noastre, de aceea adesea nu putem să le înțelegem acum. Dar vedem atât de des că după aceea, oamenii trebuie să spună împreună cu împăratul Ezechia: „În loc de pace am avut amărăciune peste amărăciune!” (Isaia 38,17.)

Ni-s peste gândire
Căile lui Dumnezeu.
În nenorocire,
Face-o casă-n harul Său.
În adevăr și-n har –
Ceva sigur e:
La El totul este clar,
La noi beznă e.

Când ai strâmtorare,
Credința nu ți-e de-ajuns;
Multa apăsare,
Neliniște ți-a produs.
Dacă fugi de toate,

De rugă nu fugi!
În genunchi îți poate
Dumnezeu vorbi.

Ce fel de gânduri are deci Dumnezeu pentru oameni? Gânduri de mântuire și de binecuvântare, gânduri de har, gânduri de pace. „„Viu sunt Eu”, zice Stăpânul DOMNUL, „că nu doresc moartea păcătosului, ci mai degrabă să se întoarcă de la calea lui și să trăiască”” (Ezechiel 33,11). Dreptatea lui Dumnezeu i-a anunțat păcătosului judecata, dar dragostea lui Dumnezeu a croit o cale de har pentru orice vinovat care se smerește cu pocăință ca să caute har.

Cheia pentru tainele căilor lui Dumnezeu este aceasta: Dumnezeu vrea să-i mântuiască pe cei păcătoși. De aceea este decisiv pentru fiecare în parte, să se plece sub gândurile lui Dumnezeu cu privire la el și sub căile lui Dumnezeu cu el.

Pentru credincios, aceste gânduri sună așa: odihnește-te în dragostea de Tată a lui Dumnezeu, în harul nezdruncinat și în credințioșia Domnului. Dar pentru cel neconvertit sună așa: grăbește-te și salvează-ți sufletul! Crezând, apucă viața veșnică!

7. Evanghelia Bibliei și viața pământească din Messina

Un ziar politic italian, „Corriere D’Italia”, a comunicat următoarele: Revista umoristică ce apare în Messina, „Il telefono”, a publicat în numărul ei de Crăciun poezia batjocoritoare referitoare la nașterea lui Hristos, în care printre altele, se putea citi următoarea strofă:

„O, Copilaș,
Și Om și Dumnezeu adevărat,
În dragostea crucii Tale,
Ascultă-ne glasul:
.....
Trimite-ne un cutremur!”

Certitudinea acestei comunicări n-a fost pusă la îndoială de nimeni, ci dimpotrivă, a fost confirmată de ziarele politice ale tuturor nuanțelor. Trei zile mai târziu, în 28 decembrie, Dumnezeu a răspuns la această provocare cu marele cutremur, care a chemat dintr-odată 200.000 de oameni în veșnicie. Dumnezeu n-a răspuns numai la provocarea acelei reviste umoristice, ci și creștinătății de nume a secolului al XX-lea, care în mândria privind performanțele ei științifice și tehnice, descoperirile și invențiile, Îl tratează pe Dumnezeul Bibliei ca pe o personalitate demisă.

Dumnezeu a ținut o predică globului pământesc despre neputința omului, despre vremelnicia măreției pământești, despre seriozitatea veșniciei. El a vorbit lămurit despre ce sunt: bogăția, desfătarea, casele frumoase, distracțiile și amuzamentele, ce sunt în lumina veșniciei toate miile de lucruri cu care sunt umplute grăbita viață pământească și inimile oamenilor, pentru a le înșela. Când oamenii arată spre acest cutremur cu victimele uriașe și cu imensa nenorocire și pun întrebarea cu buze batjocoritoare: Și să mai existe aici un Dumnezeu în ceruri? – atunci noi Îl mărturisim lor exact în acest eveniment violent, zguduitor, pe Dumnezeul sfânt, atotputernic, pe minunatul Domn al slavei, pe Dumnezeul Bibliei. El este desăvârșit în toate căile Sale, sfânt și fără greșală în guvernarea Sa.

Odinioară, când Dumnezeu a vrut să-Și arate poporului Său puterea și harul, l-a lăsat pe Israel să străbată bine păzit Marea Roșie; apele stăteau ca zidurile la dreapta și la stângă. Dar când același Dumnezeu a vrut să comunice sfintele Sale judecăți, l-a lăsat pe arogantul faraon, pentru care fuseseră zadarnice așa de multe semne minunate și avertizări, cu toată oștirea lui, cu carele și călăreții lui, să piară în aceeași mare. Dumnezeul Bibliei este un Dumnezeu sfânt

și mare. Omule, pune-ți frâu buzelor, nu îndrăzni să ceri socoteală Aceluia căruia tu trebuie să-I dai socoteală!

Dumnezeu a anunțat în acest cel mai mare cutremur de până acum, acestui pământ și locuitorilor lui, dreapta Sa judecată. Dar în dragostea Sa, El i-a chemat înainte pe oameni, pe cei mari și pe cei de rând, la pocăință, la credință, la întoarcere. Nu-L sfida pe Dumnezeu – El aude cuvintele Tale, El ia cunoștință despre ele!

Acei autori obraznici, care i-au cerut lui Dumnezeu un cutremur, n-ar fi crezut că Cel veșnic, în care nu credeau, ar putea să le ia vorbele în seamă. Mai multe zile a fost vândută în Messina această revistă în care se putea citi deslușit, că Domnul Isus, dacă exista într-adevăr, să răspundă întregului popor cu un cutremur. – *El a răspuns!*

Multe reviste s-au scris de atunci ca să-L acuze pe Dumnezeu, sau să-L destituie, sau ca să arate că Dumnezeul Bibliei nu există. S-au ținut prelegeri asupra temei: Bunul Dumnezeu și Messina. S-a dorit să se arate contradicția dintre dragostea lui Dumnezeu și îngrozitoarea nenorocire a acestei catastrofe a cutremurului.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că și în acele judecăți viitoare, pentru care aceste cutremure mari nu sunt decât prevestitori, oamenii Îl vor huli pe Dumnezeu. Satan îi îndeamnă la aceasta. Citim: „Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare; și au hulit Numele lui Dumnezeu care are stăpânire peste aceste nenorociri și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă” (Apocalipsa 16,9).

Dumnezeu strigă acestei generații răzvrățite: „De ce să se plângă omul cât trăiește? Să se plângă oare de pedeapsa pentru păcatele lui? Să luăm seama la căile noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul. Să ne înălțăm inimile cu mâinile spre Dumnezeu din ceruri: „Am păcătuit, am fost răzvrățiți și nu ne-ai iertat! Te-ai acoperit cu mânia și ne-ai urmărit, ai ucis fără cruțare”” (Plângerile lui Ieremia 3,39-43).

Vrei să ai lumină asupra acestui eveniment violent? *Caut-o în Biblie!* În afară de Sfânta Scriptură nu există nici un alt mijloc pentru înțelegerea limpede a căilor, a guvernării și a judecăților lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a vorbit oamenilor și i-a întrebato: credeți că acei 200.000 de italieni din sud, care au pierit în cutremur, au fost mai păcătoși decât toți locuitorii Europei pentru că au suferit așa ceva? (vezi Luca 13,2). – „Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13,3).

Dar omenirea modernă răspunde: San Francisco este distrus – noi îl reconstruim și mai frumos. Teatrele sunt dărâmate, dar vom purta de grijă ca după șase săptămâni reprezentațiile să aibă loc din nou în toată splendoarea. Așa s-a întâmplat în San Francisco, așa va fi și în Messina.

Ce au relatat în martie 1909 ziarele din sudul Italiei? Festivitățile carnavalului n-au fost niciodată în Palermo mai strălucitoare decât acum, după cutremur. Serbările dansante și petrecerile au fost dublate în număr și splendoare. În ciuda întregului necaz din zona întinsă a cutremurului, erau bani destui pentru a se sărbători un carnaval ca niciodată mai înainte. Cu aceasta se lăudau. Acesta este răspunsul oamenilor la limbajul lui Dumnezeu. De exemplu, „Berliner Tageblatt” numește gândul că Dumnezeu a vorbit oamenilor prin cutremure: „O idee fixă”.

Că marile cutremure fac parte dintre semnele vremurilor de pe urmă, aceasta a spus-o Domnul explicit: „Un popor se va scula împotriva altui popor și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocuri vor fi foamete, epidemii și cutremure de pământ. Dar toate acestea nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24,7-8).

Nimeni nu poate să oprească mersul istoriei universale. Planurile lui Dumnezeu vor fi duse irezistibil la țintă. Cum latul fluviu Niagara alunecă liniștit, maiestuos înainte, curgând de nestăvilat spre marea și bubuitoarea cădere, tot așa și această lume de oameni; ea se grăbește spre ziua judecății: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea, cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele cuprinse de mare căldură se vor topi, iar pământul, cu toate lucrurile de pe el, se vor topi” (2 Petru 3,10)

Vestea pe care le-a propovăduit-o Pavel celor deștepți și învățați din Atena este valabilă și pentru generația de astăzi: „Dumnezeu, deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat din morți” (Faptele apostolilor 17,30-31).

Deci, înțelege-L pe Dumnezeu – El vorbește fiecărui om în parte, El îți vorbește și ție. Dacă toată lumea modernă de oameni ar vrea să-L înfrunte pe Dumnezeu, *tu* poți totuși să te pleci sub dragostea Lui. Dacă toate milioanele creștinătății de nume vor să întoarcă spatele crucii, *tu* să n-o faci! Înțelege dragostea lui Dumnezeu, care vorbește așa de serios tuturor oamenilor! Dumnezeu îți vorbește, dragostea lui Dumnezeu te caută. Vino la Isus cu păcatele tale, caută la El pace, împăcare cu Dumnezeu. Atunci vei fi salvat, atunci vei putea fi în mijlocul unei lumi pierdute de păcătoși, săracă în nădejde, un martor al harului mântuitor, un mesager al dragostei lui Dumnezeu. Atunci poți, chiar dacă se clatină pământul, dacă palatele, teatrele, bursele și bisericile se prăbușesc, să spui în pace: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4.)

Nr. 6 Iată, Dumnezeu e mântuirea mea

De m-amenință necazuri puhoi,
Chiar nenorociri, cruce și nevoi, -
Eu partea cea mai bună voi avea:
Dumnezeu e mântuirea mea!

Bezna pe cale de mi s-ar lăsa,
Drumul nesigur de mi s-ar părea, -
Sunt liniștit, sufletu-mi spune-așa:
Dumnezeu e lumina mea!

Vuiască marea de furtună grea,
Valurile lovească-n luntrea mea, -
Păzitorul lui Israel nu va dormita:
Dumnezeu e stânca mea!

Chiar de-ar zbura spre mine-un glonț rebel, -
Numele lui Dumnezeu mi-e castel;
Chiar de-ar turba nervos, brutal, cel rău:
Dumnezeu e scutul meu!

Chiar de mă simt slab și paralizat,
De neputința mea de-s rușinat,
Slăvesc pe Domnul ce poate crea,
El e puterea mea!

O, Doamne, credincios verificat,
Fii și de mine-n veci prealăudat!
Dumnezeu mi-a dat mântuirea mea:
Dumnezeu e cântarea mea!

Nr. 7 Rugăciunea credinței

Domnul aripi iuți i-a dat
Vulturului ca să zboare:
Cu al săgeții elan
El se avântă spre soare;
Ochiul numai amețind,
Îl vede spre soare plutind.

Mai iuți decât vulturul
Sunt razele de soare,
Menite de Dumnezeu
Să dea binecuvântare,
Ce-n spațiu ceresc zburând,
De-abia-i urmată de gând.

Dar eu totuși una știu,
Mai iute decât aripile,
Chiar decât săgeata-zbor,
Mai iute decât razele, -
Una e, ce-n calea sa,
Norii poate-mprăștia.

Ruga credinței e cea
Căreia i-a dat putere
Dumnezeu: munții să-i ia
Și-n alt loc să îi transfere.
Ea zboară și nu-i e greu,
La tronul lui Dumnezeu.

Totuși, ce har minunat!
Din creație, de-oriunde,
Poate-al nostru suspinat,
La tronul harului pătrunde;
Și răspunsul nu-i omis:
El chiar face ce-a promis.

Nr. 8 Serviciul militar în timp de război și creștinismul biblic

1. Ce spune Scriptura?
2. O privire aruncată în istorie
3. Formațiile de luptă ale Dumnezeului celui viu
4. Soldați credincioși din Noul Testament
5. Slujba de soldat făcută pentru Domnul
6. Ajutorul lui Dumnezeu în toate dificultățile

1. Ce spune Scriptura?

Poate un creștin sincer, care crede în Biblie, un om născut din nou, care așteaptă revenirea Domnului, să fie soldat, să facă serviciul militar pe timp de război, să fie ofițer fără lezarea conștiinței? Este starea de soldat, rangul de ofițer o meserie pe viață, în care un copil al lui

Dumnezeu poate să-L proslăvească pe Domnul său cu bucurie și mulțumire și să aibă parte de binecuvântarea lui Dumnezeu în slujba sa pământească? În multe locuri, răspunsul la această întrebare este negativ. Negarea vine din două părți diferite.

1. Lumea răspunde negativ la ea. Se explică cu precizie: creștinismul Bibliei este incompatibil cu realitatea vieții. O asemenea seriozitate și o conștiință sensibilă nu se potrivesc cu meseria de soldat. Concepția rangului și voința superiorului constituie o lege de neîncălcat, față de care convingerea personală a conștiinței nu poate să ceară nici un drept. Noi trebuie să savurăm viața și să disprețuim moartea. La noi, inimile sunt stăpânite de pofta lumii și de ambiție. Viociunea tinerească a bărbaților noștri pretinde libertate pentru distracție, băutură și desfătarea vieții. De asemenea, fiecare în parte trebuie să fie pregătit să-și apere onoarea bărbătească cu arma față de batjocură și ofensă. Aceste concepții sunt esențiale. Lumea nu poate să aibă altă părere, căci ea nu cunoaște nici creștinismul și nici Biblia. Ea nu știe ce înseamnă aceasta: *în* lume, dar nu *din* lume. Ea nu cunoaște puterea lui Dumnezeu în care un creștin adevărat stă neclintit în mijlocul curentului lumii. Ea nu cunoaște nici puterea păzirii divine, ea nu știe nimic despre ascultarea rugăciunii credinței. Ea nu știe cum îi poartă Domnul pe ai Săi cu minunată credincioșie prin toate greutățile. Ea nici nu înțelege că cei credincioși trebuie să fie pregătiți pentru orice meserie, ca să poarte de dragul Domnului și a mărturiei: batjocură, izolare și desconsiderare. Stăpânul lumii și-a organizat astfel împărăția, ca pentru creștinii adevărați să nu fie nicăieri loc, nici în cazarmă, nici pe corabie, nici în birou, nici la universitate, nici în construcții, nici în fabrică. Peste tot se spune: aici creștinismul biblic este imposibil! Lumea spune peste tot: tu trebuie să ni te supui! Aici stăpânește „legea mezilor și a perșilor”, care nu poate fi schimbată! (Daniel 6.8-9.) Dar Domnul are pentru ai Săi o cale; s-ar putea ca această cale să treacă prin groapa leilor, ca la Daniel – în acest caz, Domnul răspunde credinței.

2. Și unii credincioși au răspuns negativ la întrebarea: dacă un creștin care crede în Biblie are voie să fie soldat. Ei și-au bazat afirmația – cu intenție bună – pe aceea, că pentru un creștin adevărat, serviciul militar pe timp de război și purtarea armelor nu sunt permise, pe cuvântul: „Să nu ucizi!”

Nu este greu să recunoști în Biblie că această poruncă sfântă, divină, împreună cu interpretarea dată de Domnul (Matei 5,21-22), se referă numai individual la cineva, dar care nu privește serviciul militar pe timp de război (citește, de exemplu, 1 Samuel 15,1-3) și la fel de puțin dreptul autorității de a executa pedeapsa cu moartea (vezi Geneza 9,6 și Iosua 7,24-26). Cine-și cunoaște Biblia, acela știe că acolo este scris despre autoritatea pământească: „căci nu degeaba poartă sabia” (Romani 13,4). – Totuși, aici se mai citează și un alt cuvânt biblic, care pare să mărturisească împotriva participării unui creștin credincios la serviciul militar pe timp de război: „Și iată, unul dintre cei care erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea. Atunci Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei care scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,51-52). Înțelesul acestui cuvânt este într-adevăr că ucenicii Domnului nu trebuie să devină soldați? Să cercetăm temeinic această întrebare pe baza Scripturii!

Întregul pasaj sună astfel: „Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul dintre cei doisprezece, și împreună cu el o mulțime mare cu săbii și cu ciomege, de la preoții cei mai de seamă și de la bătrânii poporului. Vânzătorul le dăduse semnul acesta: „Pe cine-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El!” Îndată Iuda s-a apropiat de Isus și I-a zis: „Te salut, Învățătorule!” Și L-a sărutat. Dar Isus i-a zis: „Prietene, de ce ai venit?” Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și L-au prins. Și iată, unul dintre cei care erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea. Atunci Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei care scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog acum pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să fie?”

Suferind și murind ca un miel care este dus la tăiere, ca o oaie mută înaintea celor care o tund și nu Și-a deschis gura (Isaia 53,7), așa l-a biruit Fiul lui Dumnezeu pe satan, păcatul, lumea și moartea. El S-a lăsat sărutat în mod trădător de către Iuda; de către slujitorii preoților mai de seamă S-a lăsat prins și legat, ca să fie dus în fața nedreptului judecător, ca să devină Împăciuitorul, El, Cel nevinovat, pentru o lumea vinovată.

Lui, Domnului slavei, I-au stat la dispoziție cetele cerești pentru distrugerea tuturor vrăjmașilor Lui – El nu avea nevoie și nu are nevoie pentru apărarea onoarei Sale de nici o sabie omenească. În fond, El era Acela care în Vechiul Testament S-a numit: „DOMNUL oștirilor”. El S-a dezbrăcat de bunăvoie de slava și de Maiestatea Sa divină: El n-a considerat ca un lucru de apucat (de care trebuie să ții tare) să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob. El S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. (vezi Filipeni 2,6-8.) Nimeni n-a putut să-I ia viața; El a dat-o de bunăvoie. Astfel a trecut prin moarte și prin mormânt ca biruitor, apoi, înviat și înălțat în slavă de Tatăl, El a devenit Mântuitorul pentru toți cei care-L urmează, crezând. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat un exemplu ca să călcați pe urmele Lui. „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie.” Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2,24).

Acesta este deci sensul cuvântului Domnului, că ucenicii Lui nu trebuie niciodată să-și apere credința cu armele pământești, nu trebuie niciodată să lupte cu sabia pământească pentru adevărul lui Dumnezeu și mărturia Evangheliei, ci să lase totul la aprecierea lui Dumnezeu, umblând pe urmele Domnului, suferind nevinovați, ceea ce va duce la biruința cauzei Sale. Aceasta a fost calea tuturor martorilor credinței; începând de la Ștefan, ceata glorioasă a martirilor a biruit suferind și sângele lor vărsat nevinovat a devenit sămânța Bisericii lui Dumnezeu.

Cine ia sabia ca să-i doboare cu sabia pe vrăjmașii Evangheliei, va pieri el însuși de sabie, dacă este într-adevăr un credincios. Pretutindeni unde copiii lui Dumnezeu sunt prigonți din cauza credinței și a adevărului, trebuie să bage sabia în teacă. „De aceea cei care suferă după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletul credinciosului Creator, făcând binele” (1 Petru 4,19).

Domnul le-a dat alor Săi o altă sabie ca să lupte pentru adevărul lui Dumnezeu: sabia cu două tășuri a Duhului, *Cuvântul lui Dumnezeu*.

Aproape în toate epocile istoriei Bisericii îi găsim pe cei mai devotați mărturisitori ai lui Isus prigonți și apăsați. Să amintim Inchiziția din Spania. Apoi citim mai departe despre cruciadele propovăduite de papi pentru distrugerea albigenzilor (1209-1229), împotriva cărora Inchiziția și-a făcut lucrarea sângeroasă de distrugere, fără întrerupere, în Franța, până la începutul secolului al XIV-lea.

Albigenzii erau creștini biblici după modelul apostolilor. Curăția învățaturii și a umblării lor este recunoscută de către toți cercetătorii istoriei. N-a fost altfel nici cu Waldenserii din Elveția. Ei au fost deja în 1184, la sinodul de la Verona acoperiți cu excomunicarea papală. În anul 1477, papa Sixtus a pus să se propovăduiască o cruciadă împotriva Waldenserilor; a urmat lupta domnitorilor francezi și italieni împotriva acestor copii ai lui Dumnezeu, care a durat, cu întreruperi, până în 1680.

Ultimele evenimente istorice în stil mare de felul acesta au fost luptele „camisarilor” din Cévennes, la sfârșitul guvernării lui Ludovic al XIV-lea. F. Bettex își încheie prezentarea impresionantă a acestei istorii extraordinare a eroilor francezi ai credinței cu cuvintele: „Ei au pus mâna pe sabie și au pierit prin sabie.” Așa este. Sigur, Domnul va recunoaște tot ce s-a petrecut, în toate timpurile, ce s-a luptat, ce a fost jertfit din dragoste pentru El și pentru copiii Săi strămtorați și prigonți, dar va rămâne neclintit la vorbele Sale: cine pune mâna pe sabie –

ca martor pentru adevărul divin și dragostea lui Isus – nu va birui cu ea; el va pieri prin această sabie groaznică a vrăjmașilor lui Isus.

Departa să fie de a discreditat pe creștinii mulți și minunați dintre albigenzi, Waldenseri și camisari, pe frații iubiți și devotați ai tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu! Mulți dintre ei au suferit tăcuți, fără să se opună; aceia care au pus mâna pe sabie ca să apere credința pentru copiii lor, au fost mânați în luptă de către cruzii lor vrăjmași, asupritorii lor, care le-au apăsător sabia în mână. Cine dintre creștinii zilelor noastre va pretinde că ar fi stăpânit mai bine ispita de a trage sabia, decât aceia? Nu, noi ne iubim frații jertfiți pentru credință și în multe detalii ale acelor lupte impresionante recunoaștem mâna lui Dumnezeu, care a răspuns de multe ori cu semne și minuni rugăciunilor credinței copiilor Săi strămtorați. Totuși, desfășurarea acelor lupte confirmă cuvântul Domnului: „Toți cei care scot sabia, de sabie vor pieri”.

În multe cazuri, acest cuvânt își găsește utilizarea și la sabia limbii și a penei. Domnul spune: „Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri!” (Matei 5,11-12.) În acest sens, toți copiii sinceri ai lui Dumnezeu simt bine ocaziile în care cuvântul Domnului, discutat aici, obține pentru ei o însemnătate practică. –

În Evanghelia după Ioan, în capitolul 18,11, găsim confirmată limpede interpretarea de mai sus. La cuvintele adresate lui Petru: „Bagă-ți sabia în teacă”, Domnul adaugă: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” Domnul a luat paharul suferinței din mâna Tatălui și a fost dispus să-l bea. Tot așa și ucenicii Săi, în toate experiențele de ură și de prigoană din partea lumii, tot ce li se întâmplă ei trebuie să ia smeriți din mâna Tatălui. Unii copii scumpi și sinceri ai lui Dumnezeu s-au lipsit de mari binecuvântări pentru că au pus mâna pe sabie. „Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să suferiți pentru El” (Filipeni 1,29).

Este un privilegiu să suferi pentru Hristos și – putem considera aceasta ca sigur în perspectivă – că în aceste ultime zile ale Adunării Domnului, în care trăim, încă mulți copii ai lui Dumnezeu vor avea parte de acest privilegiu. Fie ca cei credincioși să se lase înarmați pentru aceasta, prin har.

Cine meditează asupra acestui lucru, ajunge la cunoștința că *acest cuvânt al Domnului, Matei 26,52, nu are nici o legătură cu aceea, dacă un credincios are voie să facă serviciul militar pământesc.* Aici nu este vorba despre sabia și lupta pentru patria pământescă. Dacă acesta din urmă ar fi fost cazul, atunci cu siguranță că Domnul le-ar fi făcut cunoscut sutașului din Capernaum și sutașului Corneliu, că trebuie să renunțe la serviciul lor militar. Dar despre aceasta Biblia nu spune nimic.

2. O privire aruncată în istorie

Opinia că adevăratul creștinism și soldăția sunt incompatibile se găsește astăzi cel mai puternic reliefată la unii creștini din Rusia, înainte de toate în sudul Rusiei, unde Domnul a făcut să înflorească un creștinism viu, mai ales în cercurile menoniților.⁷ Dar și în multe alte

---

⁷ Menoniții sau cei cu convingeri de botez, constituie în Olanda, în nordul Germaniei, în Rusia și în America de Nord o ilustrativă comunitate evanghelică mărturisitoare, existând cam din 1570. Menoniții resping botezul copiilor, jurământul, divorțul, războiul și orice fel de răzbunare. În general, acolo unde sunt acasă, menoniții trec drept niște supuși liniștiți, harnici, a căror viață de familie este exemplară. Deja din anul 1536, Meno, un preot olandez, învăța că botezul nu revine copiilor, ci oamenilor maturi, după ce au devenit credincioși. Împărații prusaci, care au recunoscut hărnicia și devotamentul acestor supuși care se rugau, le-au acordat scutirea de serviciul militar pe timpul războiului din 1802. Acest privilegiu le-a fost retras menoniților după întemeierea Reichului German; dar aceștia sunt folosiți astăzi în special ca infirmieri. Numărul menoniților este estimat în Germania la 15-20 000. – Ei sunt mult mai numeroși în Rusia. Acolo, în sud, pe distanțe întinse ei constituie purtătorii culturii germane. Bunăstarea neobișnuită de care se bucurau nu era favorabilă vieții lor spirituale. Dar

cercuri ale credincioșilor ruși este simpatizat acest punct de vedere. – Că vreun mărturisitor devotat al lui Isus întâmpină câte o opoziție serioasă ca soldat și ca ofițer, aceasta este adevărat, dar rămâne totuși valabil că dacă *Dumnezeu* l-a așezat în această profesiune, el trebuie să-L proslăvească pe Domnul lui în această profesiune pe baza versetului 1 Corinteni 7,20.

Aceasta este deosebit de important atât pentru mulți credincioși tineri, care devin soldați prin împlinirea obligației legale de serviciu, ca și, înainte de toate, pentru acei soldați de meserie (ofițeri și subofițeri) care s-au întors din lume la Isus după ce au fost mult timp în profesiunea de soldat. Dacă aceștia ar face loc gândului: am devenit un convertit al lui Hristos, nu mai pot să fiu soldat – atunci și-ar scoate viața de pe calea dorită de Dumnezeu. Și-ar face multe greutăți, pe care Domnul nu li le-a destinat. Dimpotrivă, planul divin este acesta: Hristos trebuie să fie proslăvit în mijlocul armatei și al flotei, prin mărturia luminoasă a ucenicilor devotați.⁸ Este ușor de recunoscut că Domnul așează în timpul de acum creștini adevărați în toate clasele sociale și meseriile, ca lumea să-și dea seama ce înseamnă să fii mântuit din veșnica pierzare și „să umblăm în înnoire de viață” pentru Isus (Romani 6,4).

Aceasta este voia lui Dumnezeu: fiilor veacului acestuia să li se demonstreze prin exemplul concret din viața tovarășilor lor de profesiune ce înseamnă să fii creștin, ca ei să fie convinși prin lumina dragostei și a adevărului lui Dumnezeu că: și eu sunt iubit de Dumnezeu, și eu trebuie să fiu mântuit. Deja mulți creștini fără experiență au crezut că trebuie să renunțe la meseria lor pământească după ce s-au întors din lume la Isus. Dacă un ofițer convertit găsește opunere în mijlocul camarazilor lui, dacă se vede neînțeleș pentru că nu mai participă la multe, atunci aceasta este dovada că mărturia lui este eficientă. Dumnezeu îl învrednicește să sufere puțină ocară de dragul lui Isus și de aceea trebuie să rămână loial, nu să dezerteze de pe câmpul de luptă. Dacă Dumnezeu vrea să-l conducă la o altă meserie, El are mijloace și căi destule. Când va fi venit ceasul *Său*, El va reglementa totul. „Fiecare, fraților, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat” (1 Corinteni 7,24). Contează să rămânem loiali pe locul pe care stăm, să-L mărturisim pe Isus, să ne menținem nepătați de felul de a fi la lumii. Dacă este mai greu să-L mărturisești pe Isus cu credincioșie în toate lucrurile și să umbli pe calea îngustă ca ofițer, decât să-L mărturisești pe Domnul cu vorba și cu umblarea într-o fabrică, în mijlocul tovarășilor de muncă ostili lui Dumnezeu, Domnul știe. Mărturisitorii devotați ai lui Isus găsesc peste tot opoziție și greutăți. Cine dă înapoi din fața lor, acela nu este priceput pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Că serviciul militar pe timp de război nu stă în contradicție cu urmarea lui Isus, se observă cel mai bine într-o retrospectivă asupra primele secole ale creștinismului. Existau mulți creștini atât în corpul ofițeresc roman, ca și printre soldați; ei n-au găsit nimic necuviincios în împlinirea datoriei de război. Deja la începutul secolului al treilea era general cunoscut că legiunea a douăsprezecea, care sub împăratul Marc Aureliu a plecat în anul 174 în campania militară împotriva marcomanilor și a tribului Quaden, și căreia împăratul i-a dat numele „*legio fulminae*” (adică legiunea care-l lovește pe inamic ca un fulger distrugător), era formată numai din creștini. Aceasta confirmă faptul că: nu serviciul militar, ci pretențiile idolatriei păgâne i-au adus pe credincioșii armatei romane în strâmtorare, iar în zilele de prigoană i-au dus pe mulți la moartea de martir.

Despre aceasta vorbește un epitaf scurt din catacombele Romei, care sună așa: „Pe vremea lui Hadrian, împăratul, a murit Marius, tânărul comandant al soldaților, care a trăit suficient

---

din mijlocul lor încep să înflorească acum între frații menoniți adunări noi, cu o credință vie și clară de mărturie biblică.

⁸ Pentru un credincios tânăr, căruia îi stă în față alegerea meseriei, care este deci răspunzător ca viața sa pământească să-L proslăvească pe Domnul său în meseria dorită de Dumnezeu, circumstanțele sunt în mod normal altele decât pentru un credincios care s-a convertit în meseria de soldat. La cel dintâi vor contribui hotărâtor cu totul alte puncte de vedere

de mult, deoarece s-a săvârșit pentru Hristos. El și-a dat sângele și viața și se odihnește în sfârșit în pace. Cu lacrimi și teamă îi ridicăm aceasta ... în a 6-a zi de ide.”

Acolo fusese deci un tânăr ofițer care Îi rămăsese credincios nevăzutului său Domn până la moarte. Nu moartea glorioasă pe câmpul de luptă a fost partea sa, despre care cântă marele poet al Romei: „Dulce et decorum est pro patria mori”, ci moartea ocării de dragul lui Isus. El a ales cununa nepieritoare a vieții veșnice.

Creștinismul a fost privit de la început ca primejdios pentru stat în Imperiul Roman: Pentru un roman, ultima pretenție către conștiința cetățeanului se sfârșea cu cuvintele: „Sănătatea statului este legea supremă!” (Salus rei publicae suprema lex.) Pe vremea împăraților, acest cuvânt s-a transformat în altul: „Voința domnitorului este legea supremă!” (Suprema lex regis voluntas.) Pentru creștinul credincios, a cărui conștiință era legată de cuvântul și de voia Domnului său prezent, această propoziție se transforma în cuvintele: *Voia lui Dumnezeu, legea supremă!* Există un Domnitor mai mare decât împăratul roman: *Isus, Domnul slavei.*

De aceea vedea romanul păgân în mărturisitorii lui Isus niște inamici ai statului. Atitudinea creștinilor îi făcea suspecti de înaltă trădare și de aceea pe bună dreptate vinovați de moarte. Această concepție a dus, începând cu Nero, la un șir de prigoniri ale creștinilor, care au ocupat o perioadă de timp de 250 de ani. În mod obișnuit sunt enumerate zece prigoniri, dar acestea nu erau strict delimitate; ele erau în parte generale, în parte mai mult locale în unele provincii și orașe. Creștinismul s-a răspândit, dar fraza a rămas adevărată: a fi creștin înseamnă să fii dat morții. Cu toate că deja sub Traian (112) și sub Marc Aureliu (176) au fost emise dispoziții privind procedura împotriva creștinilor, totuși abia pe la jumătatea secolului al treilea au început prigonirile sistematice, planificate, împotriva creștinilor din tot imperiul, atac mânuit cu toate mijloacele puterii statale păgâne împotriva Adunării lui Dumnezeu. Cea mai grea prigoană a început sub Diocletian (284-305). Până atunci mulți creștini fuseseră în funcții militare mai înalte sau mai de jos și în deceniile dintre 260-298 nu fuseseră siliți să facă ceva împotriva conștiinței lor. Dar în anul 298, un edict împărătesc a poruncit să fie îndepărtați toți cei care nu vor să aducă jertfe idolilor păgâni și statuii Cezarului. Mulți au renunțat la funcțiile lor militare, bogați și săraci au părăsit serviciul militar ca să rămână devotați Domnului lor. În aceste zile s-a întâmplat că centurionul Marcellus din Tingis (astăzi Tanger), în Africa, a fost condamnat la moarte pentru că la o festivitate în onoarea împăratului s-a opus cu o mărturisire publică ordinului de a lua parte cu legiunea la jertfe și ospețe.

Din toate reiese că nu serviciul militar pe timp de război, nu purtarea armelor, nu obligația de a omorî oameni în luptă constituiau în primele secole ale creștinismului o povară pentru conștiința ofițerilor și a soldaților credincioși, ci pretențiile păgâne, participarea la jertfele idolilor și la festivități și pretenția de a arăta statuii împăratului onoruri divine.

1300 de ani mia târziu a existat o altă armată care prezintă material pentru răspunsul la întrebarea: dacă adevăratul creștinism stă în contradicție cu serviciul militar pe timp de război. Era armata puritană a lui Oliver Cromwell. Prin aceea că Cromwell și conducătorii armatei sale și prietenii politici s-au lăsat împinși la executarea regelui Carol I, o umbră gravă apăsa pe toată armata parlamentului. Dar dacă observăm această armată înainte de vremea în care această decizie întunecată să devină faptă, atunci găsim o imagine minunată, luminoasă.

Poate că n-a existat niciodată o armată care a legat cu înalte virtuți războinice un creștinism individual așa de limpede exprimat, ca oștirea lui Cromwell, în care existau regimente întregi alcătuite din creștini biblici credincioși. Disciplina acestei armate a fost așa de exemplară, încât a fost admirată și de prieteni, și de dușmani. Unde apăreau trupele lui Cromwell, orice femeie era la fel de sigură ca și banii și avutul localnicilor. În tabără răsunau cântările credinței din toate corturile, ei se adunau zilnic pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Este captivant pentru orice soldat să cerceteze istoria acestei armate. Această armată n-a suferit înfrângeri. Bătăliile decisive de la Marston-Moor (1644) și Naseby (1645) au fost prestații

extraordinare ale vitejiei și ale impetuozității irezistibile. În aceste cete s-au desfășurat cele mai înalte virtuți războinice, și anume, pe baza credinței biblice.

Oliver Cromwell a fost până în ziua de astăzi incontestabil cel mai mare regent și cel mai mare comandant de oști pe care l-a avut Anglia vreodată.

Dar ce locuia și trăia în acest conducător, organizator și educator putem recunoaște dintr-o scrisoare către ginerele său, generalul Fleetwood.

Către foarte onorabilul Fleetwood, general-locotenent și general-colonel al trupelor din Irlanda,

Cockpit, decembrie, 1652,

Dragă Karl,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră amabilă. – Dorițele și speranțele pe care mi le aduceți la lumina zilei sunt aceleași pe care le-am aflat de când ați intrat în familia noastră. Totuși, Domnului I-a plăcut ca acum să fie altfel; și doresc să mă supun voinței Lui, fără să renunț la speranța că Dumnezeu ne va oferi într-o zi desfătarea pașnică a simpatiei noastre reciproce. El ne poate despăgubi din belșug pentru aceasta prin dulcea Sa prezență; ea ne umple golul; ea este bucuria tuturor bucuriilor noastre și garanția fericirii noastre.

Salutați-o din partea mea pe scumpa dumneavoastră soție, dați-i îndrumarea să se păzească de un duh servil, care nu produce decât teamă; antidotul lui este dragostea. Teama ne spune: dacă aș fi făcut aceasta, dacă aș fi evitat aceasta, ce bine m-aș simți! ...Știu că de multe ori a fost modul deșert de a judeca al Brigitei. – Dar acum ascultați ce părere are dragostea. Ce Hristos, ce Mântuitor este acesta al meu! – Ce Tată am eu în El, prin El! Ce nume sunt acelea pe care le are Tatăl meu: milostiv, îndurător, răbdător și de o mare bunătate, iertător al nedreptății, al fărădelegii, al păcatului! - Și de ce natură este Tatăl meu? El este dragoste, dragoste sinceră, nelimitată, care nu se schimbă! – Ce legământ este cel pecetluit între El și Hristos? Un legământ pentru tot poporul Lui și pentru oricine din acesta ... un legământ în care El a luat asupra Lui toată povara, iar sărmanul suflet nu poartă nici una. Esența noului legământ este harul – har pentru suflet și în suflet. Sufletul nu are decât de primit. „Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; ei nu se vor mai îndepărta de Mine niciodată.” – Ceea ce înalță dragostea lui Dumnezeu este că Hristos moare de bunăvoie pentru oameni atunci când ei sunt păcătoși, când sunt vrăjmași. Am mai putea noi să căutăm izvorul mângâierii noastre în noi înșine? – Nu! Ce a făcut Dumnezeu, ce este El pentru noi în Hristos, acesta este izvorul mângâierii noastre; acolo se găsește fermitatea, în noi slăbiciunea. Ascultarea noastră nu este desăvârșită și în consecință nu poate produce un har desăvârșit. Credința nu generează harul ca lucrare, ci prin aceea că el ne conduce la Acela care este odihna noastră sigură și desăvârșită, la Acela, din dragoste pentru care noi suntem primiți de Tatăl ... ca și când am fi Hristos Însuși. Aceasta este înalta noastră chemare. Pe această încredere trebuie să se odihnească sufletul nostru, nu în altă parte.

Afecțiunea mea pentru Harry Cromwell (cel de-al doilea ginere al său). – Îl rog pe Dumnezeu ca el să prospere, să progreseze în cunoștința și în dragostea pentru Hristos! Salutați-i pe toți ofițerii! Mă rog zilnic pentru ei. Doresc să se ferească de un duh amar și de tot ce nu corespunde cu Evanghelia! Domnul să ne dăruiască belșug de credință, de înțelepciune și de răbdare! Vegheați și asupra acelei înclinații, de a vă lăsa determinați ușor de alții! Rugați-vă pentru mine! Vă încredințez Domnului și rămân al vostru tată afectuos,

Oliver Cromwell.

3. Formațiile de luptă ale Dumnezeului celui viu

Cine are îndoieli dacă un creștin adevărat are voie să fie soldat, acela să citească Iov 39,19-25: „Tu dai putere calului și-i întorci gâtul cu o coamă ce fâlfâie? Tu-l faci să sară ca lăcusta? Nechezatul lui puternic răspândește groaza. Scurmă pământul din vale și se bucură de puterea lui; se aruncă asupra celor înarmați, își bate joc de frică, nu se teme și nu se dă înapoi

dinaintea sabiei. Tolba cu săgeți zăngănește pe el, sulița și lancea strălucesc; fierbe de aprindere, mănâncă pământul, n-are astâmpăr când răsună trompeta. La sunetul trâmbiței el spune: „Aha!” De departe miroase bătaia, glasul ca de tunet al căpeteniilor și strigătele de luptă.”

Cine vorbește acest limbaj? Este acesta un ofițer tânăr, care încă nu cunoaște dezamăgirile pe care le-au aflat atâția în haina militară? Nu, Dumnezeu Însuși îi vorbește lui Iov despre minunile creației și ale guvernării Sale. Creatorul lumilor vorbește cu frumusețe divină despre zăngănitul armelor, despre sunetul trompetei, despre strigătele de luptă și uralele biruinței. Acest citat biblic ajunge pentru a asigura orice inimă, că a fi ostaș este o profesiune minunată înaintea lui Dumnezeu.

Pe țărmul Mării Roșii, poporul lui Dumnezeu cânta: „*DOMNUL este un războinic viteaz: Numele Lui este DOMNUL!*” (Exod 15,3) Domnul este Acela care „a sfărâmat arcul și a rupt sulița; a ars cu foc carele”. (Psalmul 46,9). Dumnezeu a distrus puterea de război a lui faraon. El a doborât în țărână o mare putere, ca să arate lumii întregi că El luptă pentru poporul Său. (Exod 14,13-14) Este un mare privilegiu să-I slujești ca ofițer sau ca soldat Acestui Dumnezeu atotputernic, adevăratul Ostaș. Cine dorește aceasta, cine vrea să fie ostaș în puterea lui Dumnezeu, în calitate de creștin, acela să se sprijine cu toată viața lui numai pe Domnul; *numai umblând pe urmele lui Isus Îl poate proslăvi pe Dumnezeu*. Ce misiune înaltă, stând în mijlocul lumii, să fii un martor al Domnului, un om care se sprijină pe Dumnezeul veșnic! El își îndeplinește datoria pământească de serviciu, rugându-se în credința vie, el este în sensul strict al cuvântului „un ostaș al lui Isus Hristos”, el dorește să-I placă Aceluia care l-a înrolat (2 Timotei 2,3-4).

El nu mai are voie să-și urmeze drumul ca un „Iacov” în propria sa putere și în calculele proprii sale inteligente. El trebuie să fi avut parte de Peniel. „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci Israel.” (citește Geneza 32,22-32) Israel înseamnă „Luptătorul lui Dumnezeu”.

Locul oricărui credincios este ca ostaș al lui Isus Hristos în „formațiile de luptă ale Dumnezeului viu”, chemat să stea ca un martor al lui Isus Hristos de partea Domnului în marea luptă dintre Isus și satan. Aceasta nu are nimic de-a face cu campaniile militare și cu bătăliile marilor puteri moderne. Dar este de aceea opinia lui Dumnezeu, că un martor al lui Isus nu are voie să facă serviciul militar pe timp de război? Să mergem pe un câmp de luptă pe care ni-l descrie Cuvântul lui Dumnezeu. Israel stă în fața filistenilor. Goliat, uriașul luptător, batjocorește cetele temătoare de luptători ai lui Saul (citește 1 Samuel 17). Este vorba despre onoarea lui Israel, dar în același timp despre lucruri pământești practice, despre libertate sau robie, despre posesia țării.

Cetele lui Israel erau într-adevăr formațiunile de luptă ale Dumnezeului viu; dar vai! ei nu cunoșteau decât Numele DOMNULUI, ei nu știau cine este Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu fugind cu strigăte de spaimă – ce ocară! Vrajmașul puternic, Goliat, ostaș din tinerețe, părea de nebiruit; el este o imagine a puterii vizibile a lumii, de care se tem oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Dar David Îl cunoștea pe Dumnezeul lui; el a experimentat că DOMNUL îl salvase din puterea leului și a ursului, cu toate că nu mânuse arme pământești. Coiful, platoșa și sabia lui Saul nu erau potrivite pentru David – un credincios are și alte arme decât lumea. David își purta praștia, cincii pietre netede și în plus, toiagul în mână. Pietrele pe care le-a aruncat erau o imagine a rugăciunilor sale de credință, toiagul era o metaforă a încrederii inimii sale. Biruința a fost a DOMNULUI, David a devenit biruitor pentru că a crezut. Ce spune Scriptura? „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei, *dar biruința este a DOMNULUI*” (Proverbe 21,31).

Acesta este un adevăr extrem de important pentru secolul al XX-lea, fericite de cel care l-a înțeles, crezând! Lumea este convinsă că baionetele, tunurile, numărul luptătorilor, strategia comandanților decid bătăliile. Orice creștin adevărat știe că el trebuie să dea tot ce este mai bun ca să pregătească succesul pământesc cu mijloacele pământești, cât se poate mai bine; dar în aceasta nu este nici o garanție a succesului (vezi Psalmul 127,1-2). Biruința vine de la

Domnul. Nu este adevărat ce a spus acel batjocoritor sus-pus: Dumnezeu merge întotdeauna cu batalioanele puternice. Un creștin credincios, care Îl cunoaște pe Dumnezeul lui, știe lucrul acesta mai bine. *Biruința vine de la Domnul!*

Dar scrie în relatarea acestei bătălii din valea Terebinților ceva despre aceea că un credincios nu trebuie să lupte pe câmpul de bătaie? Sigur că este fundamental greșit dacă am vrea să aplicăm la creștinătatea de nume ceea ce este scris în Sfânta Scriptură pentru Israel, cum din nefericire s-a întâmplat de multe ori. Acea părere care numește creștinătatea „Israelul spiritual” este cu totul și cu totul nebiblică și aduce cu sine nenumărate confuzii de idei. Israel nu este Biserica lui Dumnezeu – economia Legii de la Sinai este cu totul altceva decât economia harului. Evanghelia a adus ceva cu totul nou: Adunarea lui Dumnezeu. În interiorul creștinătății de nume nu există nici o națiune pământească, ce ar putea să-și numească cetele „formațiile de luptă ale Dumnezeului viu”. Dar aceasta rămâne valabil, că Dumnezeul sfânt și veșnic i-a trimis pe eroii credinței în lupta sabiei și a confirmat serviciul lor militar pe timp de război ca dorit de Dumnezeu. Aceasta nu este valabil numai pentru David, Iosua și Ghedeon, ci chiar pentru Avraam, tatăl credincioșilor. (citește Geneza 14)

4. Soldați credincioși din Noul Testament

Noul Testament relatează despre trei sute de romani care au fost martori ai lui Isus Hristos.

1. „Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș care-L ruga și-I zicea: „Doamne, slujitorul meu zace în casă paralizat și se chinuiește cumplit.” Isus i-a zis: „Voi veni și-l voi vindeca.” „Doamne”, a răspuns sutașul, „nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu; ci spune numai un cuvânt și robul meu va fi vindecat. Căci și eu sunt un om sub stăpânire; am ostași în subordinea mea și zic unuia: „Du-te!” și se duce; altuia: „Vino!” și vine; și robului meu: „Fă cutare lucru!” și-l face.” Când a auzit Isus, S-a mirat și a zis celor care veneau după El: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare”. ... Apoi Isus a zis sutașului: „Du-te și făcă-ți-se după credința ta.” Și slujitorul lui s-a vindecat chiar în ceasul acela.” (Matei 8,5-13)

Acest sutaș știa că disciplina este baza în serviciul militar; el pretindea ascultare, dar se îngrijea ca un tată de oamenii lui; un bărbat ferm, smerit, sincer. El însuși a mărturisit: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu”. El știa că dacă Isus spune numai un cuvânt, atunci bolnavii se fac sănătoși la fel de sigur cum subalternii mei se duc sau vin la porunca mea. El și-a zis: în Împărăția lui Dumnezeu poate să existe la fel de puțină neascultare, câtă neascultare îngădui eu în cohorta mea. Ce ordon eu, trebuie să se facă. Isus spune despre el: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare”. *Lui i s-a făcut după credința lui*; slujitorul lui s-a făcut sănătos chiar în ceasul acela. Isus îl așează pe acest soldat sincer în marele număr al celor care își au locul în Împărăția cerului. El este un model de încredere a credinței și de smerenie. Ce-l împiedică astăzi pe vreun ofițer să fie asemănător cu el? Precis că nu starea de soldat, nu greutățile exterioare -, nu, ce ne poate împiedica este numai necredința, teama de oameni, prietenia cu lumea.

2. „Sutașul și cei ce păzeau pe Isus împreună cu el, văzând cutremurul de pământ și cele întâmplate, s-au înfricoșat foarte tare și au zis: „Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27,54)

Legiunile primei perioade a timpului împăraților puneau mult preț pe faptele și pe istoria lor. Regulamentele de serviciu, disciplina militară, instruirea și înarmarea le dădeau o structură fermă. În inima lor trăia mândria pentru stindardul lor. De aceea, în acest sutaș trebuie să ne imaginăm un soldat de profesie care își cunoștea slujba și datoria. Firește că văzuse deja mulți oameni murind. Inima lui dură o fi rămas neimpresionată când Domnul a fost biciuit și batjocorit de soldații de pază în curtea pretoriului, la porunca lui Pilat din Pont. Nu se întâmpla rar ca un criminal să fie răstignit de soldați. S-a știut aceasta. În orice caz, sutașul avea de executat ordinul, sentința pronunțată de către guvernatorul imperial. Deoarece mai erau acolo încă doi criminali condamnați la aceeași moarte, au fost trimiși și ei cu el.

Despre milă și înduioșarea inimii nu auzim nimic. Era serviciu. Astfel a pornit convoiul de la pretoriu, la locul de execuție, Locul căpățânii. Purtându-Și crucea, Isus a ieșit, dar curând S-a prăbușit sub această povară. Soldații au pus mâna pe Simon din Cirene, care a trebuit să poarte cruce în urma lui Isus.

Isus a fost pironit pe cruce dincolo de poartă, pe Golgota. Era ora nouă dimineața. Au vrut să-L amorțească cu oțet amestecat cu fiere, dar El n-a vrut să bea. Când soldații romani l-au străpuns mâinile și picioarele cu cuie și apoi au consolidat lemnul crucii în pământ, Fiul lui Dumnezeu S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Oare acest cuvânt să fi îndreptat inima și ochii sutașului asupra lui Isus? A fost adus un pergament cu ordinul lui Pilat, ca să fie prins pe cruce deasupra capului Domnului. Guvernatorul scrisese pe el cu propriile lui mâini în limbile: ebraică, greacă și latină: „Isus Nazarineanul, Împăratul iudeilor”.

Soldații au împărțit între ei hainele Domnului și pentru cămașa Sa au tras la sorți. Mulțimea care ieșise cu alaiul, preoții cei mai de seamă, înalții funcționari, cărturarii, L-au batjocorit pe Domnul. Și soldații de pază L-au batjocorit și sutașul nu s-a opus; așa se obișnuia.

Mama lui Isus stătea acolo, sub cruce, împreună cu sora ei și cu Maria Magdalena și cu Ioan, singurul ucenic care mai rămăsese cu El. Sutașul a auzit cum Domnul i-a pus pe inimă ucenicului Său datoria de fiu și dragostea de copil, ca s-o mângâie pe mama îndoliată: „Femeie, iată fiul tău! Iată mama ta!”

Și unul dintre criminali a început să-L insulte pe Domnul. Dar când celălalt l-a certat pe hulitor și L-a omagiat pe Domnul, a răsunat răspunsul: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în paradis” Era ora prânzului. Abia răsunase acest cuvânt, că de jur-împrejur s-a întins întunericul, soarele și-a pierdut lumina. Atunci s-a lăsat liniștea pe locul de execuție.

Au urmat trei ceasuri apăsătoare. Ioan a dus-o acasă pe mama încredințată lui; femeile care Îl urmaseră din Galileea pe Isus, erau cu ochii și urechile îndreptate spre Cel muribund, pe care-L iubeau. Deodată s-a smuls un strigăt de pe buzele Domnului: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Cuvântul de batjocură a mai zburat o dată prin mulțimea brutală: „Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască!”

Dar Domnul, știind că lupta pentru mântuirea păcătoșilor pierduți era de-acum terminată, a spus: „Mi-e sete.” Au scufundat un burete în oțet, l-au înfipt într-o ramură de isop ca să-I dea muribundului să bea.

Când a luat Isus oțetul, a spus: „S-a sfârșit!” Apoi a strigat tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” - plecându-Și capul, Și-a dat duhul.

Sutașul roman stătea aproape de cruce, în fața Domnului (Marcu 15,39). Atunci, când Domnul Și-a plecat capul, s-a cutremurat pământul. Atunci s-a cutremurat și inima sutașului și acest păgân, adânc zguduit, L-a proslăvit pe Dumnezeu (Luca 23,47). Ca primul martor al tuturor păcătoșilor răscumpărați, el a mărturisit: „Cu adevărat, Omul Acesta era drept” (Luca 23,47). Dar apoi a izbucnit în mărturisirea tare ca stânca a Adunării lui Dumnezeu: „Cu adevărat, Omul Acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (Marcu 15,39.) Soldații lui, apucați de o frică mare, au fost de acord și au spus: „Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27,54.)

Cine a stat aici de partea Domnului, soldații sau ceilalți din tot poporul? Oare este adevărat că ofițerii stau mai departe de Domnul prin profesia lor, că în interiorul soldăției suntem mai puțin pricepuți pentru Împărăția lui Dumnezeu, decât în alte categorii profesionale? S-ar putea ca printre tovarășii noștri de profesie să fie regretabil de mulți departe de Isus. Dar motivul nu stă în soldăție, ci în inimă și în conștiință, în slujirea păcatului, în dragostea față de lume.

Voi sta în veșnicie lângă acel sutaș, care L-a omagiat primul pe Isus cel răstignit în fața subalternilor săi? Acest loc este pregătit pentru orice mărturisitor devotat.

3. „În Cezareea era un om cu numele Corneliu, sutaș din cohorta numită „Italiana”. El era cucernic și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui, făcea poporului multe milostenii

și se ruga mereu lui Dumnezeu. Pe la ceasul al nouălea din zi a văzut lămurit, într-o vedenie, pe un înger al lui Dumnezeu că a intrat la el și a zis: „Corneliu!” Iar Corneliu, uitându-se țintă la el și foarte înfricoșat, a zis: „Ce este, Doamne?” Și îngerul a zis: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit ca aducere aminte la Dumnezeu. Trimite acum niște oameni la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru. El găzduiește la un oarecare Simon, un tăbăcar, a cărui casă este lângă mare.” Cum a plecat îngerul care vorbea cu el, a chemat pe doi dintre servitorii săi și un ostaș cucernic, dintre aceia care erau mereu cu el și, după ce le-a istorisit totul, i-a trimis la Iope”. ... „În timp ce Petru spunea cuvintele acestea, Duhul Sfânt S-a coborât peste toți cei ce ascultau cuvântul. Toți cei credincioși circumciziei, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste celelalte popoare; căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu. Atunci Petru a răspuns: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să rămână câteva zile la ei.” (Faptele apostolilor 10,1-8 și 44-48)

Cezareea era reședința proconsulului roman, în orice caz, o garnizoană mare. Acolo trăia Corneliu, un centurion căsătorit. Acest soldat se îndrepta cu rugăciune și post spre Dumnezeu (versetul 30). Un ofițer *activ*, despre care Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește: „El era cucernic și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui, făcea poporului multe milostenii și se ruga mereu lui Dumnezeu.” *A fost o astfel de viață pentru păgânul Corneliu mai ușoară sau mai grea decât urmarea devotată a lui Isus pentru un ofițer german?* Cât de aprig, cât de serios trebuie să se fi luptat acest om pentru pacea cu Dumnezeu, ca să i se dea un asemenea răspuns! Aproximativ la ora trei după-amiază, o figură strălucitoare din lumea nevăzută, un înger al lui Dumnezeu a intrat în camera acestui sutaș rugător. Este mare lucru, ba chiar copleșitor, să ne gândim că Dumnezeu este pregătit să răspundă astfel și astăzi rugăciunii celui sincer, numai să vadă Dumnezeu asemenea oameni rugători! Corneliu avea serviciul lui militar. Probabil că înainte de masă fusese împreună cu superiorii și cu camarazii lui, să-și facă serviciul; dar apoi, întors acasă, a căutat fața lui Dumnezeu și Dumnezeu S-a lăsat găsit. Petru a primit o descoperire uimitoare, prin care i s-a indicat să ducă Evanghelia în această casă păgână. Aici a găsit familia, rudele, cercul de prieteni apropiați ai acestui ofițer roman și – ce eveniment minunat – aici s-a petrecut același lucru care s-a petrecut în Ierusalim în zilele Cincizecimii. Asupra primei adunări a credincioșilor dintre neamuri a fost revărsat darul Duhului Sfânt.

Îngerul lui Dumnezeu nu i-a spus lui Corneliu cam așa: tu stai în lume într-un loc care mie nu-mi place. Nu, Dumnezeu a mărturisit prin gura lui Petru că viața acestui soldat Îi era plăcută lui Dumnezeu. Mesajul pe care Petru îl transmitea nu conținea nici o aluzie la faptul că sutașul Corneliu ar trebui să-și părăsească postul de serviciu după ce el, împreună cu casa lui au primit Duhul Sfânt și au fost botezați. –

Domnul i-a promis lui Petru: „Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor” (Matei 16,19). Aceasta s-a împlinit. În Ierusalim, Petru a descuiat Împărăția cerurilor pentru Israel prin predica sa de la Cincizecime – în Cezareea a descuiat-o pentru națiuni. Această clipă mare din istoria Împărăției lui Dumnezeu s-a petrecut în casa unui ofițer activ.

Prima omagiere a credinței a găsit-o Domnul la un sutaș din Capernaum și El a mărturisit: „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare!” Primul mărturisitor al Fiului răstignit al lui Dumnezeu a fost sutașul de sub cruce. Prima revărsare a Duhului Sfânt asupra credincioșilor dintre neamuri a avut loc în casa sutașului Corneliu. La nici unul dintre acești trei martori ai lui Dumnezeu din profesia activă de soldat, Cuvântul lui Dumnezeu n-a conținut nici o indicație că ei ar fi fost îndrumați de Domnul să-și părăsească locul din militarie.

Dumnezeu are nevoie urgentă de asemenea ofițeri în slujba Sa, cum a fost Corneliu; El îi caută! Dar orice ofițer credincios să se întrebe: Vreau eu să devin un astfel de ofițer? Vreau eu să mă îndrept spre Dumnezeu cu rugăciune? Vreau eu să aibă parte casa mea, când voi fi căsătorit, de astfel de ore binecuvântate prin Evanghelia lui Dumnezeu, cum a avut casa lui

Corneliu, ca mesagerii lui Dumnezeu să mărturisească aici Evanghelia în fața prietenilor și a rudelor?

5. Slujba de soldat făcută pentru Domnul

Creștinii credincioși au privilegiul să facă *totul* pentru Isus, căutând onoarea Sa, nu cea proprie. Este voia lui Dumnezeu ca orice fel de serviciu, fiecare cerere a superiorilor noștri în domeniul datoriei să fie făcută așa de bucuros, cu o asemenea dăruire, *ca și când am fi primit de la Domnul porunca*. „Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3,17). Um creștin adevărat urcă pe cal spre onoarea Domnului și cere în rugăciune înțelepciune și reușită pentru orice obligație de serviciu. De aceea sunt excluse orice plângere despre prea mult serviciu, orice vorbă despre oboseală sau pretenții prea mari, în măsura în care se referă la propria persoană. *Totul pentru Domnul!*

Oricât de neînsemnată ar fi în ochiul omenesc importanța unui serviciu în grajd sau pe suportul de tras la țință, - cine face acest serviciu neînsemnat cu devotament pentru Domnul, va primi răsplătirea de la Domnul. Căci este scris: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni. Știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos” (Coloseni 3,23-24). Astfel obține serviciul nostru profesional însemnătate veșnică, este sfințit. Cine își privește superiorii în lumina lui Dumnezeu, pentru acela este „*păcat*” orice plângere, orice părere dură despre un superior.

În lucrurile pe care jurământul de credință german și regulamentele pentru ostași le cer soldatului ca datorie profesională, cu greu ar fi de găsit ceva care l-ar aduce pe un ucenic sincer al lui Isus în conflict cu conștiința. Dimpotrivă, orice creștin adevărat trebuie să facă toate acestea pentru onoarea Domnului său, cu bucurie și mulțumire, încât fiii veacului acestuia să fie nevoiți să recunoască performanțele copiilor lui Dumnezeu. Dar, într-adevăr, în domeniul distracției, al amuzamentului, al concepțiilor morale, al mersului la birt există multe în care un creștin sincer nu poate participa la căile și punctele de vedere ale camarazilor săi neconvertiți. *Calea largă și calea îngustă merg în sensuri opuse.*

Nu există nici o profesiune care are așa de multă potrivire cu creștinismul, ca profesiunea de soldat. Dar, din nefericire!, ce a adăugat omul privind pofta lumii, distracțiile, păcatul și desfătarea, aceasta aduce conflicte pentru conștiința creștinilor credincioși. Trebuie să fie cercetată granița unde domeniile serviciului și ale datoriei se ating cu acel altceva, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu iubiți lumea!” (citește 1 Ioan 2,15-17) și „*Să nu vă conformați veacului acestuia*” (Romani 12,2). Aici nu există lege textuală: n-ai voi aceasta și nici cealaltă! Aici nu există decât călăuzirea prin Cuvânt și prin Duhul Sfânt, dependența de Domnul prezent. El le arată alor Săi unde le este locul. Dacă este vorba despre: desfătare, viața de cârciumă, jocul la loterie, pofta lumii sau risipă, atunci încercăm zadarnic să acoperim aceste lucruri cu steagul camaraderiei. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește pentru orice conștiință iluminată un limbaj limpede. Creștinii convertiți care slujesc lumii și păcatului din teama de oameni sau ca să placă oamenilor, nu ies niciodată din acestea fără o pagubă veșnică. De aceea avertizează Cuvântul: „Destul că în trecut ați făcut voia neamurilor, umblând în desfrânări, în poftă, în beții, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei în aceeași revărsare de destrăbălare și vă batjocoresc. Dar vor da socoteală înaintea Celui care este gata să judece viii și morții” (1 Petru 4,3-5).

Ce exemplu frumos au dat Daniel și prietenii lui despre aceea, că pentru un credincios, plăcerea lui Dumnezeu trebuie să conteze mai mult decât pretențiile oamenilor! (citește Daniel 1,8-21) Acești bărbați tineri au fost constrânși în asemenea regulamente și pretenții, încât părea imposibil să se sustragă de la acestea. Dar ei n-au făcut nici un compromis cu lumea; ei n-au vrut cu nici un preț să-L tăgăduiască pe Dumnezeul lor și voia Sa. Ei au experimentat în mod minunat că Dumnezeu mergea cu ei. –

„Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți cu cei smeriți!” Aceasta șterge năzuința ambițioasă, egoistă după funcții înalte, influență și putere. Ambiția aceasta este firească pentru orice om neconvertit; succesele sale pământești pășesc adesea strălucitor la lumina zilei; dar Dumnezeu ne poruncește să nu căutăm interesul nostru, ci al altora. Să lăsăm în grija lui Dumnezeu cât de mult urcăm! Dacă Lui Îi place să ne dea un rang înalt, atunci avem nevoie de multă ocrotire zilnică. Pentru un creștin din categoria profesională militară nu există o laudă mai mare decât lauda pe care adversarii lui Daniel i-au adus-o inconștient copilului suspus al lui Dumnezeu. „Atunci oamenii aceștia au zis: „Nu vom găsi nici un pretext împotriva acestui Daniel, în afară numai dacă am găsi vreunul în legătură cu legea Dumnezeului lui” (Daniel 6,5). Acest Daniel a fost capabil să *disprețuiască tot ce posedă ca rang și onoare, ca să-I rămână credincios lui Dumnezeu.* (Daniel 6,11) El n-a rămas în pagubă prin credințioșia lui. Fericirea unui creștin nu se bazează pe onoarea din partea oamenilor și pe succesul pământesc. El spune și în acest domeniu: „Știu să fiu smerit, și știu să trăiesc în belșug. .... Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4,12-13).

Câte unul poate gândi acum: Ușor de zis, dar cum s-o înfăptuiești în viață? Întâi să ne amintim că am avut în armata prusacă un șir de mărturisitori ai lui Isus, limpezi, devotați; să ne amintim de generalii lui Frederic cel Mare: Schmettau, Ziethen, Schwerin, Belling. Merită să privim mai îndeaproape viața de soldat a unui creștin adevărat.

În anul 1788, colonelul Heinrich Johann, baron von Günther, a devenit șeful regimentului de bosniaci.⁹ S-a născut în 1736, la Neu-Ruppin, ca fiu al preotului militar, Günther. Tatăl a murit în timpul primului război silezian; mama evlavioasă și-a crescut fiul în mare sărăcie. El a studiat teologia, dar apoi a devenit soldat. Mama bătrână a mai apucat să vadă că fiul, ridicat la rangul de nobil, după multe decorații, a devenit comandantul regimentului husarilor negri. Următorul și ultimul post a fost de conducător al regimentului de bosniaci; în acesta a avansat până la gradul de general-locotenent, a devenit cavaler al ordinului „pour le mérite” și al ordinului „Vulturul Negru”. El trecea drept unul dintre cei mai cutezători conducători de cavalerie ai armatei și și-a confirmat strălucit chemarea în campania militară dificilă împotriva Poloniei din anul 1794. Dumnezeu i-a păzit viața în mod minunat. Uniforma lui, șaua lui au fost străpunse de împușcături, calul i-a fost rănit, dar el personal a rămas neatins, chiar și atunci când într-o luptă corp la corp, unul dintre oamenii lui l-a scos din mijlocul dușmanilor.

Înainte unei bătălii serioase s-a adresat odată trupelor sale cu următoarele cuvinte: „Totul este chibzuit temeinic și grijuliu, am făcut chiar și ce aduce binecuvântarea pentru toate lucrurile, L-am rugat pe Domnul Dumnezeu pentru sprijinul Său atotputernic; dar dacă nu câștigăm, atunci numai voi sunteți de vină!”

Era cunoscută umblarea sa castă, curată. El nu avea, cum spunea adjutantul său, o religie de dogme, ci voia să *trăiască* efectiv creștinismul. Același adjutant mărturisea, de asemenea, despre Günther: „Neîncătușat de vreo legătură a vieții sociale, duhul său se avânta deja de acum peste goana și agitația meschine ale lumii.” El nu se atingea nici de vin, nici de bere, puneă mâncare și băutură din belșug în fața ofițerilor care, după organizarea de atunci trebuiau să fie zilnic musafirii săi la masă, dar el mânca numai hrană ca soldații săi: o supă cu o bucată de carne în ea.

---

⁹ Odată a venit în apropierea graniței prusace o ceată de aventurieri turci călare. Ei au fost inițial recrutați de către dușmanii împăratului Frederic cel Mare, să năvălească în marcă cu jaf și distrugere. Dar înainte ca ei să-și atingă scopul, au ajuns așa de tare în nevoie și sărăcie, încât de la graniță l-au rugat pe împărat să-i ia în slujba sa. Cererea li s-a aprobat. Erau ulani călare, din Orient, în parte de la granița persană, în rest turci din țările dunărene și bosniaci; de aici provenea numele acestei cete: *bosniaci*. Frederic cel Mare a pus să se înmulțească la zece escadroane acest corp de bosniaci, prin înrolare, în Polonia. El a dat acestei trupe noi o uniformă pitorească, în felul celei de husari, roșie, cu blană neagră; și ofițerii, până mai sus de căpitan de cavalerie, purtau lancea cu un steag de mătase brodat cu aur și argint.

El nu vorbea niciodată despre cei absenți și nu îngăduia aceasta nici unui subaltern; de aceea i-au rămas străine toate poveștile de bârfă și pâlăvrăgelile zilei. Din salariul său mare lua pentru sine numai 300 de taleri; din ce rămânea, ce nu se folosea pentru masa ofițerilor și plata servitorilor, era dat săracilor. El îl considera pe oricine, care se apropia de el în nevoie și suferință, ca pe unul încredințat întreținerii sale și proceda în consecință. El a șters multe lacrimi de văduvă și a înlocuit de mai multe ori caii unor ofițeri săraci, care îi pierduseră. Ușa lui era deschisă oricui. Amabilitatea sa față de oameni și condescendența sa erau cunoscute până departe în țară, deoarece în multele sale călătorii făcute, întotdeauna pe cal, intra aproape numai în colibe de oameni de rând, unde-și găsea patul pe laviță. – El a rămas până la bătrânețe un călăreț foarte cutezător și a mânăuit lancea cu o îndemânare neîntrecută.

Ziua lui începea regulat la ora patru dimineța; de îndată ce era îmbrăcat și fusese singur cu Dumnezeu, ziua lui aparținea datoriei de soldat, până o încheia seara, la ora 11, cu citirea tăcută a Scripturii. El exprima adesea că un creștin ar trebui să știe de fiecare dată când urcă pe cal, că el Îi slujește Domnului în aceasta și că Domnul este cu el. Astfel, încă în ziua dinaintea morții sale, în 21 aprilie 1803, a fost pe cal în fața frontului, pe o ploaie torențială. În dimineța următoare, caii au fost iar chemați și generalul era gata îmbrăcat; dar slujba sa pământescă era la capăt, Domnul îl rechemase acasă. Adjutantul, când a intrat, l-a găsit adormit.

Ce altceva se poate scrie sub o astfel de viață, decât mărturia: *Creștin și erou!* – N-a fost aceasta o viață minunată spre onoarea lui Dumnezeu? N-a fost acesta un soldat adevărat?

Să fii creștin și să fii soldat nu este o contradicție; *ele se potrivesc foarte bine una cu cealaltă*. Afirmația că este imposibil să trăiești în categoria profesională a soldaților ca un creștin convertit, trebuie să fie contrazisă cu toată hotărârea. Dar să fii creștin și să trăiești în păcate sau să te îmbeți, să fii creștin și să bârfești sau să risipești – acestea nu se potrivesc niciodată. Umblați ca niște copii ai luminii! Aceasta este valabil pentru toți creștinii adevărați, din orice stare sau rang. Totuși, aceasta o poate face numai acela care a devenit un copil al luminii. *Ai devenit tu un copil al luminii? Te-ai întors tu de la întuneric la lumină, de sub puterea lui satan la Dumnezeu, ca să primești iertarea păcatelor și o moștenire printre cei care sunt sfințiți prin credința în Isus?* (Faptele apostolilor 26,18)

6. Ajutorul lui Dumnezeu în toate dificultățile

Dumnezeu are de-a face în Cuvântul Său în mod cu totul deosebit cu ostași. El îi încurajează la încrederea credinței, la perseverența în greutăți și așează în fața ochilor noștri în modele minunate, biruința și răsplata credinței. Dumnezeu a scris despre viața lui Iosua: „*Nimeni nu va putea sta înaintea ta, în toate zilele vieții tale. ... Întărește-te și fii curajos! Nu ți-am poruncit Eu: „Fii tare și curajos!”? Nu te teme, nici nu te însăpăimânta, pentru că DOMNUL Dumnezeuul tău este cu tine oriunde vei merge*”. (vezi Iosua 1) Unde erau rădăcinile puterii sale? *El era preocupat zi și noapte cu Cuvântul lui Dumnezeu.* (Iosua 1,8) Astfel a învățat să-L cunoască tot mai bine, pe drumul său lung și greu, pe Dumnezeu, puterea Sa și harul Său. Iosua a ascultat de porunca surprinzătoare a lui Dumnezeu, de a dărâma ziduri prin sunetul de trâmbiță (vezi Iosua 6,1-5). În bătălia cu amoriții, Iosua a vorbit întâi cu DOMNUL, apoi a vorbit în auzul lui Israel, prin credință: „*Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!*” Atunci soarele a stat liniștit până când poporul s-a răzbunat pe vrăjmașii săi. (Iosua 10,12-13) Credința noastră este victoria care a biruit lumea; nu numai lumea de păcat din noi, ci și puterea lumii de jur-împrejurul nostru trebuie să se plece în fața rugăciunilor credinței copiilor lui Dumnezeu.

Cât de instructivă, cât de încurajatoare este alegerea lui Ghedeon! De felul lui nu era un războinic – tocmai voia să fugă când l-a găsit Îngerul lui Dumnezeu. (Judecători 6,11) Acesta i s-a dresat: „*DOMNUL este cu tine, războinic viteaz!*” Ghedeon a devenit un războinic prin har și prin ascultarea credinței. Poporul lui Dumnezeu era în mizerie și robie din cauza păcatului și a idolatriei; acolo nu era nici un ajutor, nimeni care să poată să mânăuiască sabia;

dar Dumnezeu Și-a căutat un om al sabiei. Întâi a fost testată ascultarea credinței lui Ghedeon. În mijlocul familiei și a cetății sale natale idolatre, el a trebuit să treacă de partea DOMNULUI, să dărâme statuile idolilor și să zidească un altar pentru DOMNUL pe vârful stâncii (citește Judecători 6,25-32). Pe când făcea el aceasta, *Dumnezeu era cu el*, l-a păzit de orice dușmănie. Pentru noi este mult mai ușor decât pentru Ghedeon să ne așezăm de partea lui Isus cu o mărturisire sinceră. *Cine o face, va afla cine este Domnul*. Dumnezeu i-a vorbit lui Ghedeon: „Fii pe pace, nu te teme, căci nu vei muri!” (versetul 23.) Aceasta a fost suficient pentru Ghedeon și este suficient pentru oricine dintre noi. Relația dintre noi și Domnul trebuie întâi să fie reglementată; apoi suntem capabili să fim *creștin și soldat*. Cine a găsit în Isus pace și viața veșnică, acela Îl poate mărturisi în mijlocul camarazilor și a rudelor sale. Dar nu trebuie să punem la socoteală greutățile care poate că ar putea veni, ci pe Dumnezeul atotputernic.

Când Naaman, căpetenia siriană, era pe punctul să se teamă de greutățile viitoare care ar fi putut să-l amenințe din cauza mărturiei sale pentru Dumnezeul viu, prorocul Elisei i-a spus: „*Du-te în pace.*” (2 Împărați 5,19)

Mareșalul curții împărătesei Candace, din Etiopia, venise la Ierusalim pentru a se închina. (citește Faptele apostolilor 9,26-40) La întoarcerea sa studia prorocul Isaia; Dumnezeu i l-a trimis pe Filip ca îndrumător. Acest păgân căutător a găsit pace în sângele lui Isus prin capitolul 53 al cărții prorocului Isaia; el a fost botezat. Filip a fost răpit brusc de sub ochii lui. Dar ministrul de finanțe avea pe drumul greu care îi stătea în față mai mult decât pe Filip; *Îl avea pe Isus*. Cum va fi la serbările curții? Cum va fi la sărbătorile idolilor: Credința nu se uită la greutate, ci la Domnul. „Bucuria DOMNULUI este tăria voastră” (Neemia 8,10). *Dar el și-a văzut de drum plin de bucurie*. Există și în categoria noastră profesională festivități ale lumii în domeniul distracției și al deșertăciunii, la care creștinii nu pot participa. Atunci vrăjmașul încearcă să ne convingă că suntem în dificultăți de nebiruit, - dar Dumnezeu vrea să ne vedem de drum cu bucurie. Isus este suficient în orice situație; *cine merge de mână cu El spre un zid de stâncă, va găsi o poartă în El îndată ce se apropie*.

Ahab și Nero – ce figuri ale puterii lumii, ostile lui Dumnezeu! „Desigur, n-a fost nimeni care să se fi vândut pe sine însuși ca să facă ce este rău înaintea DOMNULUI, ca Ahab, pe care soția sa Izabela îl îndemna” (1 Împărați 21,25) - și totuși, în serviciul personal al acestui împărat a fost Obadia, ca intendent al curții, care se temea de DOMNUL din tinerețe. (citește 1 Împărați 18, 1-16) Pentru el existau nenumărate greutăți și primejdii în mărturia pentru Domnul. În casa lui Nero locuiau mărturisitori ai lui Isus: sfinții din casa Cezarului. (Filipeni 4,22) Făceau ei parte din familia împărătească, dintre angajați sau dintre servitori? Nu știm; realitatea este că harul lui Dumnezeu l-a înconjurat pe cel mai nelegiuit vrăjmaș, în propria casă, cu mijlocirile și rugăciunile copiilor iubiți ai lui Dumnezeu. (1 Timotei 2,1-2) Să ne gândim ce însemna să te declari de partea lui Isus în palatul lui Nero, să mergi la adunările creștinilor din Roma! Dar nu citim nici că și-au părăsit locul din casa Cezarului, nici că Domnul a dezaprobat acest loc. Ei au avut nevoie de minunatul har al lui Dumnezeu, ca să trăiască pentru Dumnezeu în aceste împrejurări grele.

De ce pretind credincioșii zilelor noastre o viață de creștin fără greutate, fără dezavantaje pământești, încă, pe cât este posibil, cu onoruri deosebite? Mărturisitorii sinceri nu vor găsi așa ceva, cu toate acestea nu se vor gândi niciodată să părăsească locul pământesc pe care sunt chemați să-L mărturisească pe Isus.

Numai Dumnezeu poate să-i conducă într-un alt loc, *la timpul Său*.

Eben-Ezer înseamnă „*Piatră de ajutor*” (citește 1 Samuel 7,3-14). „*Până aici DOMNUL ne-a ajutat!*” Totul fusese pierdut fără nădejde, nimeni nu avea curaj și credință ca să riște lupta cu filistenii. Samuel *a jertfi un miel*, prototipul lui Isus și *a strigat către DOMNUL* pentru Israel și Dumnezeu l-a ascultat. Nu armele lui Israel au obținut victoria, ci Dumnezeu care i-a speriat pe filistenii cu vuiet mare. Poporul slab al lui Dumnezeu este total incapabil să lupte în propria tărie împotriva puterii stăpânului acestei lumi. Dar împăcați prin sângele

Mielului lui Dumnezeu, avem un Mijlocitor care cere pentru noi și pune în joc puterea lui Dumnezeu pentru noi.

Dacă Dumnezeu ne conduce milostiv prin greutăți, ne păzește în ispite, ne folosește spre binecuvântare în slujba Sa, atunci să ne întoarcem la „Piatră de ajutor” și să aducem jertfa de mulțumire cu mărturisirea: *Până aici Domnul ne-a ajutat!* Această mărturisire trebuie să se repete la fiecare treaptă a rangului militar pe care Dumnezeu ne-a lăsat să-l obținem, la fiecare succes în profesia pământească, la retrospectiva asupra fiecărui an de viață: *„Până aici Domnul ne-a ajutat!”* Aceasta să se găsească în casele noastre, aceasta să se scrie despre viața noastră: că noi singuri nu putem nimic, dar că Isus merge înaintea noastră pe o cale a biruinței. O, Isuse, fă ca în armata germană și în flota germană Tu să găsești asemenea mărturisitori smeriți ai puterii Tale și ai harului Tău!

Nr. 9 În rest nimic

Tu mi-ai promis când m-ai dorit pe mine:

„Bogăție-ascunsă, copile-ți dăruiesc;
Tainice comori, ce nu pier, se țin bine,
Îți dau, Eu, care-am murit pentru tine,
Și brațe să te poarte îți pregătesc,
Gratis!” - - Eu cu fața mândră-am zis:
„În rest nimic?” -

„Calm!”, râd cei din jur. „Cel născut ca tine
Își organizează viața singur! -
Ce vrea? - Celui nebun și slab ca tine,
El cu zicale la urechi îi vine!
Nu! - culege-ți tu buchetul singur!
Ești bărbat!” - Ascultă! Și încet zic:
„În rest nimic?” -

„Arta te va purta-n sfere sublime,
Ce-ți dau fericire-n mod măreț, curat!” - -
- „Am zis: artei inima-i va aparține!” -
Am înfrânt-o-n luptă când s-a opus cu-asprime,
Dar mi-a fost ascuns ce-avea ea de dat. -
„Bucură-te, inimă!” - Fără chef a zis:
„În rest nimic?” -

Veni dragostea, prin artă câștigată,
Mi-a râs: „În mine-i fericirea ta!” -
„Atunci fii a mea!” - În ardoare revărsată,
Vremea s-a dus. - „Inimă, fii desfătă,
Ți-am dat totul, nimic nu m-a putut speria!” -
Dar obosită, a-ntrebat și-a zis:
„În rest nimic?” -

„Ai dreptate, inimă! Pentr-un băiat e bine!
Dar mai înalt e scopul unui bărbat. -
Ce numesc „al meu” nu mă-nșeală pe mine,

Ce-am câștigat, e numai pentru tine!
Bucură-te inimă, ți-am dat mult, bogat. -
Fii veselă-nsfârșit!” Dar cu dor a zis:
„În rest nimic?” –

„Ceri mult! Dar așa-i! – Doar onoarea-n sine,
Ea rămâne; am luptat și-am dobândit. –
Amintirea ta pe pământ va ține,
De-acea am luptat! – Vreau de la tine -
Ah, să fii mulțumită în sfârșit! -
Ești preamărită!” Dar cu-amar a zis:
„În rest nimic?” –

„În rest nimic?! – Mai mult eu nu fac față!
Tot ce-am putut, ție ți-am oferit! -
Ca să te mulțumesc, m-am străduit o viață;
Sunt obosit, sărăcit; acum învață:
Depinde de tine să fiu răsplătit! -
Dă ce ai de dat!” Atunci ea a zis:
„În rest nimic?” –

- „Ce-am obținut prin tine, ți-am dat ție:
Vreun duh slab, pe care arta-ți l-a sedus,
Lacrimi vărsate la vreo melodie,
Sperjur – iz de liliac în agonie -
Strigătul că ce-i al tău, tu ai adus,
Minciuna onoarei, laudă de moji -
În rest nimic!”

„În loc să mângâi, vii cu acuzare?
Durerile tale nu le-am știut eu!” –
- - „O, spune drept! Bătaia mea-n disperare
Nu te-a-ndemnat în sus, cu orice-ncercare?
N-am strigat destul de tare-n pieptul tău?! –
Atunci ai răs înverșunat un pic... –
În rest nimic.

Și-ai intrat în viață, în lumea minciunii!
Cum mințeau toți, așa-i mințit și tu!
Orb ți-ai dat anii-n mâna-nșelăciunii,
Luptând s-aduni păcate-n felul lumii -
Unde-i pacea ta, odihna mea acu’? –
Aparența disperare-ascunde; și zic: –
În rest nimic! –

Dar te gândești la Cel ce te-a vrut pe tine
Și te mai caută și-azi cu glasul Lui?
E mult – El chiar a murit pentru tine!
Ce-ai strâns fără El pentru tine și mine,
Azi se dezvăluie în jalea Lui! –

Căci minciună-i în raza luminii; și zic: –
În rest nimic! –

Și azi poți veni-n brațele Lui, desigur,
El vrea să-ți dea ce-ai așteptat cu dor!
Ai vrut, dar nu te poți mântui singur;
Funiile păcatului te leagă sigur, -
Doar în sângele Lui e-al vieții izvor!
Pentru păcat ai judecată-ți zic –
În rest nimic! –

El nu vrea lupte, doar pe tine să te-apuce!
Nu lacrimi, nu chinul din regretat!
Doar pe tine! Tu nimic nu-I poți aduce!
Pe aripi de dragoste El te duce
Și-n sângele Lui te spală curat!
Doar pe tine! Din Cuvântul Său ți-o zic!
În rest nimic!” -

Am crezut! Și eu am murit cu Tine!
E-adevăr orice cuvânt cândva învăluit!
Bogății ai dobândit pentru mine,
Comori ascunse ce nu pier, se țin bine
Și pace dintr-un izvor nesfârșit.

Să readuci anii pierduți ești în stare
Și rupi lanțul oricărui vechi păcat. -
Dai noii inimi o nouă cântare,
L-ai biruit tăcut pe omul tare
Cu dragostea Ta, ce arama a sfăr'mat. –
Vreau să fiu al Tău, copil al luminii; și zic:
În rest nimic!

(de la un tânăr ofițer german)

Nr. 10 Tăcut

*„Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea.
Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina.*

*Pe Dumnezeu se întemeiază mântuirea și slava mea;
în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost”*
(Psalmul 62,5-7)

Vreau să-mi păstrez gura în țărână,
Binecuvântării să nu-i pun frână,
Hărăzită-n suferința mea.
În încercare, durere vie,
Fă ca Numele-Ți slăvit să fie,
Să se arate puterea Ta.

Iată-s aici! Ce mi-ai pus în față,
Chiar și ce mi-a fost mai drag în viață,
Ție, Doamne-am vrut a-Ți închina.
Tu ai vrut ca voia Ta sfințită,
În mine să fie-implinită,
Nimic să n-o poată-mpiedica.

Fă-mă tăcut, tot mai în tăcere,
Miel, care-ai mers tăcut la tăiere
Și L-ai proslăvit pe Dumnezeu.
Tăcut să merg pe urmele Tale,
Până la tronul gloriei Sale,
Cu Tine-n cetatea lui Dumnezeu.

Nr. 11 Ce este viața veșnică? Cum se poate găsi?¹⁰

I

**„Veniți, ascultați, toți cei care vă temeți de Dumnezeu,
și voi spune ce a făcut El pentru sufletul meu.”**

(Psalmul 66,16)

În 24 mai 1903, în al 45-lea an al vieții mele, am ajuns la cunoașterea Domnului Isus Hristos. Pe atunci încă n-am înțeles de tot ce s-a petrecut cu mine în ziua aceea; am recunoscut abia treptat, prin studiul Sfintei Scripturi, că prin harul lui Dumnezeu primisem *viața nouă, dumnezeiască*, prin credința în Fiul Său, Isus Hristos (Efeseni 2,5), deci am „trecurt din moarte la viață” (Ioan 5,24).

În timpul acelor ani mulți care trecuseră, mă abătusem tot mai mult de la mărturisirea creștină, chiar și numai exterioară. Sufletul meu nu avea nici o altă dorință, decât să satisfac propriul meu „eu” și toate eforturile mele nu urmăreau decât acest singur scop. Nu exclud aici considerația asupra familiei mele, care mi-ar fi dat fără îndoială o mărturie de soț și tată iubitor; căci socoteam și urmărirea intereselor familiei mele ca făcând parte din noțiunea „eului”.

Lucruri care mi se păreau valoroase, ca onoare și prestigiu în fața oamenilor, succese strălucite în meseria mea și altele asemenea, mi-au ocupat complet timpul și gândurile; Dincolo de aceasta n-am avut altă țință. Astăzi văd limpede că banii deveniseră dumnezeul în care mă încredeam, care posedă simpatia mea și pot să înțeleg bine enunțul din Scriptură: „lăcomia de bani este idolatrie”. Asupra dăinuirii după moarte, dacă în definitiv exista așa ceva, am meditat mult, dar în cele din urmă am pus deoparte aceste gânduri, obosit de reflectarea fără rezultat. Devenisem un raționalist cu desăvârșire, nu mai doream decât să-mi urmez rațiunea; dar pe lângă aceasta umblam în întuneric dens, ca toți cei care își închipuiau că fac aceasta. Pentru că am respins mărturia lui Dumnezeu și în rest L-am făcut mincinos (1 Ioan 5,9-12), mă aflam pe calea pierzării din lipsă de lumină, în timp ce treceam în ochii mei și după părerea altor oameni, drept un om foarte luminat.

Eram un membru al Bisericii și fusesem confirmat la 16 ani. Mulți ani am participat regulat la „serviciul divin” și am ascultat nenumărate predici. Cu toate acestea, eram așa de neștiutor în privința mântuirii lui Dumnezeu, ca un cafru. În starea aceasta se găsesc milioane de oameni excelenți în țara noastră „creștină” și în secolul nostru „luminat”. Evanghelia este

---

¹⁰ Copiat din „Gute Botschaft des Friedens”, anul XXI, editor. Dr. Dönges. Autorul care își povestește aici convertirea este Philipp Mauro, un jurist din New York. El a devenit cunoscut de curând în cercurile credincioșilor prin cartea sa excelentă: „Lumea și dumnezeul ei”.

pentru ei acoperită, pentru că dumnezeul veacului acestuia le-a orbit mintea, ca să nu strălucească peste ei lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Dar prosperitatea pământească nu satisface. „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete” (Ioan 4,13). Cât de adevărat este acest cuvânt al lui Isus Hristos.

Circumstanțele mele exterioare erau cele mai bune imaginabil. Eram jurist și aveam mult succes în această profesiune, așa că și ambiția mea era satisfăcută. În plus, mă bucuram de o sănătate excelentă și în relațiile mele familiale nu-mi doream nimic în plus. Părea să nu lipsească nimic pentru a-mi întregi fericirea.

Dar așa-zisele „bune relații” nu pot da pacea inimii și liniștea conștiinței. Cu toate că aparent aveam toate motivele să fiu mulțumit cu soarta mea și deși eram în stare să-mi fac rost de desfătărilor pe care le oferă lumea aceasta, starea mea lăuntrică nu era totuși cu nimic altfel decât satisfăcătoare. Este greu să descrii starea unui suflet care este lovit frecvent, repetat, de apăsare sufletească greu de alungat, pentru care aparent nu există nici un motiv și nici o explicație. Era sigur că nu eram un om absolut mulțumit, da, uneori eram disperat de nefericit și mă lăsam tot mai mult și mai mult amețit de gânduri negre, de presimțiri nesigure, inexplicabile. Anumite amuzamente și lucruri care mai înainte îmi ofereau mulțumire sufletească și înveselire, nu-mi mai ajungeau. Plăcerile mele fuseseră mai cu seamă de natură spirituală; perspicacitatea mea s-a străduit mult timp să ridice vălul lumii nevăzute, ca să descopere ce ar putea să stea cumva ascuns în dosul lui. Această cercetare m-a condus în domeniile: științei, ale filozofiei, ale ocultismului (cercetarea lucrurilor ascunse în viața sufletească, cum ar fi: clarviziunea, presimțirile, hipnoza, spiritismul ș.a.m.d.), ale teologiei și așa mai departe. Dar tot studiul acesta nu mi-a adus nici o claritate și nici o liniște, doar m-a obosit și m-a dezamăgit, pe mine, căutătorul adevărului; am fost și am rămas gol și flămând spiritual: Viața mi se părea fără însemnătate, fără folos și fără scop. Pentru ce eram pe lume? Forța mult lăudatului spirit uman mi se părea că nu este suficientă pentru explicarea celor mai simple taine. Așa că și viitorul zăcea indescrisibil de sumbru în fața mea.

Totuși, un leac trebuia găsit împotriva disperării mute. De aceea am urmat exemplul altora și am căutat distracții noi în diferitele bucurii și festivități ale unei lumi nelegiuite, ahtiate după distracții, în care m-am mișcat la fel de lipsit de bucurii și departe de Dumnezeu, ca oricare altul. Dar câțiva oameni binevoitori, care manifestau pentru mine un interes familiar, mă asigurau că tot ce am nevoie este „deconectare” și „destindere”, că lucrăm prea mult și așa mai departe. Pe lângă aceasta mergeam din când în când la biserică. Dar nici acolo prietenii și cunoscuții mei nu aveau nici un alt sfat, nici un remediu mai bun. Nimeni nu mi-a spus simplul adevăr: ce-ți trebuie și ai nevoie este *Hristos și mântuirea sufletului tău*.

Ah, câte milioane de oameni trec prin viața aceasta sărmană și simt pustiul inimii, dar nu știu ce le lipsește și nu au pe nimeni care să le spună!

Mi-am descris destul de amănunțit starea nefericită, deoarece m-am gândit că printre cititorii mei unii vor recunoaște în ea propria lor stare, cel puțin în punctele principale. Dar le strig tuturor, din cea mai profundă convingere și cu toată siguranța: există o salvare și o eliberare, o răscumpărare totală și completă; și ea nu este departe de voi, ci cu totul în apropierea voastră: „Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta; și acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe *Isus* ca *Domn* și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit” (Romani 10,8-9).

La mine, prin harul lui Dumnezeu, prin convertirea la Isus Hristos, vechea mea stare lăuntrică de necaz și neliniște a dispărut complet, încât poate că n-aș fi în stare să mă mai identific acum în gândire, dacă aproximativ cu șase luni înainte de convertirea mea n-aș fi făcut o notiță despre starea mea sufletească.

II

Cine mă va salva? Îi mulțumesc lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru!

Romani 7,24-25

Într-o seară de neuitat străbăteam străzile New Yorkului în nefericita mea dispoziție sufletească, decis să caut distracție la teatru. Această intenție m-a condus până în foaietul teatrului, unde m-am alăturat șirului lung de cumpărători de bilete. Dar o mână nevăzută m-a apucat oarecum și m-a dus afară din teatru. În clipa următoare a ajuns la urechile mele un cântat foarte slab în toiul vacarmului străzii din Aleea 8, în apropiere de Strada 44. Nu pot să spun de ce am fost atras de aceste sunete și de ce am mers după ele. Cu toate acestea, mi-am croit drum până la acea clădire de unde venea cântatul. Era simplă și cu un aspect sărăcăcios și purta inscripția: „Hala Evangheliei”. Am intrat și am văzut atunci că mă aflam într-o adunare de rugăciune. Am luat loc și am rămas tot timpul adunării. Rugăciunile nu m-au mișcat în mod deosebit și, de fapt, eu nu eram de acord cu vorbele celor care se rugau. Ceea ce a făcut totuși o impresie asupra mea a fost împrejurarea că atunci când după terminarea adunării am pășit spre ușă, mai multe persoane m-au salutat cu o vorbă prietenoasă și mi-au strâns mâna. Unul chiar m-a întrebat de mântuirea sufletului meu. M-am îndepărtat încă în necunoaștința totală despre faptul că starea mea nefericită mi se trăgea de acolo, că eram un păcătos neîmpăcat, care nu-L cunoștea pe El, Cel care murise pentru păcătoși, ca să mă împace și pe mine cu Dumnezeu prin sângele Lui.

De ce am fost îndemnat să mai vizitez acel loc, care era totuși atât de străin sentimentelor mele firești și obișnuințelor mele de până atunci, pentru aceasta nu găsesc o explicație suficientă în considerații omenești, pământești. Oamenii de acolo nu erau la fel ca mine în instruire și în poziție socială și în ce spuneau nu eram de acord cu ei. Dar mă trăgea să merg la ei.

Cum arată aceasta totuși că drumurile lui Dumnezeu nu sunt drumurile noastre și că înțelepciunea omenească este nebunie pentru Dumnezeu. Aș fi crezut sigur că pentru a mă convinge de adevărul Bibliei și al creștinismului, pe mine, fostul raționalist, ar fi fost totuși necesar cel puțin un teolog învățat, profund în gândire, care era exersat în combaterea dilemelor filozofice. Dar Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, m-a trimis să învăț să cunosc adevărul, calea mântuirii și a vieții veșnice, la o comunitate de oameni foarte simpli, modești, cu puțină cultură, peste care mă credeam incomparabil superior din punct de vedere științific. Într-adevăr, acești oameni știau puțin sau nimic despre ceea ce se învăța în școlile înalte sau în universități; dar ei posedau acea înțelepciune care este cea mai înaltă și excelentă, acea înțelepciune pentru care apostolul Pavel a dat la timpul său de bunăvoie toate avantajele pământești și „le-a socotit ca o pierdere” când a exclamat: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3,8).

Astfel că părerea mea era total greșită despre cunoașterea mea; adevărul era acesta, că eu nu știam nimic în comparație cu cel mai neînsemnat dintre cei care Îl cunoșteau pe Isus Hristos ca Mântuitor al lor și Îl mărturiseau ca Domn.

Nu mai știu de câte ori am fost la aceste adunări înainte să cedez la efectul Duhului Sfânt; și nici nu mai pot să spun că la început aș fi găsit o binecuvântare deosebită în adunări. Dar un anume „ceva” mă ducea iar și iar acolo. Punctul de cotitură în viața mea a urmat abia în seara de 24 mai 1903, când, urmând un imbold interior și o dorință profundă după pace, care a biruit treptat împotrivirea mea firească și rezistența, am îngenuncheat împreună cu ceilalți pentru rugăciune și am stăruit cu glas tare și copilărește la Dumnezeu pentru har. Am luat locul păcătosului și mi-am încredințat viitorul în harul lui Dumnezeu. Un creștin (același care m-a întrebat la început despre mântuirea sufletului meu) a îngenuncheat lângă mine și L-a rugat pe Domnul Isus să mă facă să recunosc mântuirea Sa liberă și totală.

Să îngenunchezi în public și să chemi Numele Domnului Isus, firește că nu este neapărat necesar ca să devii convertit și să găsești pacea cu Dumnezeu. Primirea darului vieții veșnice nu este legată de un loc anume sau de o formă anumită, dar este necesar să-L crezi pe

Dumnezeu. Nu este suficient să crezi *în El*, nu, noi trebuie să-L credem *pe El*, atât în privința faptului că omul este un păcătos care nu poate să contribuie cu nimic la mântuirea lui, cât și că Isus Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, ridică păcatele tuturor aceluia care vin la El cu inima smerită și încrezătoare, care a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 4,25). Cât de limpede și minunată este această mărturie din Cuvântul lui Dumnezeu!

Așadar, în acea zi numită am găsit *pacea*, dar n-am vrut să comentez transformarea care a avut loc în mine, pentru că nu credeam în convertirile subite. Mă gândeam că o schimbare a minții, dacă de fapt există așa ceva, ar trebui să se petreacă cu totul treptat, ca un fel de dezvoltare. Dar necunoașterea mea în privința celor întâmplare în sufletul meu n-a stat în calea puterii eficiente a lui Dumnezeu; Dumnezeu a procedat în har și m-a înviat la o viață nouă. Chemasem Numele Domnului în sentimentul adânc al vinei păcatului meu și al necazului meu și aceasta fusese de ajuns. *Prin credința în Isus Hristos am găsit pacea cu Dumnezeu.*

III

**„Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă;
cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”**

(2 Corinteni 5,17)

Pe parcursul anilor am învățat să înțeleg mai bine marea transformare în semnificația ei, pe care Dumnezeu o făcuse în mine în acea noapte, dar abia în veșnicie o voi înțelege deplin. Într-adevăr, a fost „viață din moarte” ce mi-a dat Dumnezeu. Lucrurile spirituale au devenit realități din clipa aceea pentru mine și mi-au preocupat gândurile și rațiunea; dimpotrivă, lucrurile care m-au atras mai înainte au început să-și piardă farmecul pentru mine. Am făcut curând fericita experiență a cuvântului: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi; și toate acestea sunt de la Dumnezeu”.

În scurt timp am suferit o mare transformare în modul meu exterior de viață, ca și în ceea ce a preocupat de acum înainte inima și mintea mea. Astfel, de exemplu, a devenit o necesitate pentru mine să citesc regulat, zilnic, Biblia și să mă apropiu de Dumnezeu în rugăciunea de dimineață și de seară, cu stăruință și mulțumire. Înainte, când mă copleșea melancolia și de cele mai multe ori eram într-o dispoziție apăsătoare, am încercat de multe ori să mă rog. Adesea „mi-am făcut rugăciunile” în public și în secret, adică în biserică și în cămăruță; dar nu era deloc o rugăciune către Dumnezeu, căci inima mea nu stătea în credință. Eu nu credeam Cuvântul lui Dumnezeu, ci îl criticam și-l respingeam. Nu credeam că Domnul Isus, Răscumpărătorul și Mântuitorul, fusese născut de o fecioară, nu credeam în moartea Sa jertfitoare, nici în învierea și înălțarea Sa biruitoare. Ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu mai departe, că Isus Hristos Și-a vărsat sângele pentru păcătoși și că la cruce El a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21), pe acestea le priveam ca iraționale și care nu erau demne de crezare. Singurul Dumnezeu pe care îl cunoșteam era dumnezeul materialismului, deci o creatură a imaginației deșarte a oamenilor. Nu știam nimic despre „Dumnezeul viu și adevărat”, despre „Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”.

Dar ce minunat! – Când am ajuns conștient că Isus devenise Mântuitorul meu, am văzut că toate îndoielile și întrebările mele, necredința și critica în legătură cu Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, dispăruseră dintr-odată ca ceața în fața soarelui. Exact la fel a fost, spre uimirea mea, cu îndoiala privind inspirația divină, cu exactitatea și autoritatea Sfintei Scripturi; ea a fost de acum pentru mine Cuvântul veșnic și nepieritor al lui Dumnezeu. Tot așa a fost mai departe cu privire la credința mea în valabilitatea jertfei lui Hristos, ca să reglementeze problema păcatului și să creeze o bază pe care Dumnezeu să-l poată ierta și îndreptăți pe păcătos în dreptate perfectă; la fel a fost mai departe cu credința mea în

mântuirea deplină și primirea în Hristos. Pe scurt, toate îndoielile mele privind pe Dumnezeu și Cuvântul Său dispăruseră începând din ziua când Isus Hristos devenise Răscumpărătorul meu.

Această experiență, pe care am făcut-o în legătură cu eliberarea de toate îndoielile mele și de caznele sufletului, este minunată și trebuie să i se pară extraordinară fiecăruia care meditează asupra ei. Oricine va gândi, cum am gândit și eu cândva, că îndoielile, dificultățile și întrebările privind lucrurile divine și veșnice pot fi înlăturate numai așa, dacă se combat fiecare în parte, pe rând, și dacă se răspunde la ele spre satisfacția deplină a celui care se îndoiește. Dar îndoielile și dificultățile mele n-au fost întâmpinate în modul acesta și la nimeni nu se va întâmpla așa. Îndoielile dispar pur și simplu de la sine îndată ce inima crede în Cel răstignit și Îl acceptă cu adevărat pe El ca pe Hristosul lui Dumnezeu și ca Mântuitor al ei, de care are atât de multă nevoie.

Sediul necredinței nu este deci capul, ci conștiința și inima. De aceea spune Sfânta Scriptură: „Dacă ...crezi în inima ta”. Voința omului este greșită; îndoielile și dificultățile fără număr care cresc în suflet ca o armată provocatoare, sunt numai ezitări și pretexte care provin de la vrăjmașul sufletelor; în spatele lor caută inima necredincioasă, îndărătnică, să se ascundă de Dumnezeu, ca să-și îndreptătească necredința.

De aceea spune Hristos, care știa ce este în om: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5,40). Voința neînfrântă și mândră îl împiedică pe om să vină la fântâna vieții veșnice și să primească acel dar de nespus al lui Dumnezeu. De aceea și este scris: „Cu inima ta crezi și ești îndreptățit” (Romani 10,10). Mentea firească și spiritul firesc au devenit un loc de adăpost al îndoielilor și al dificultăților; și deoarece omul, în aroganța sa, își consideră propriile gânduri foarte importante, crede că toate acestea ar trebui rezolvate pe rând, fiecare în parte. Omul firesc nu știe nimic despre „înnoirea minții” (Romani 12,2); el „nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește” (1 Corinteni 2,14). Dar de îndată ce inima, acest punct central al existenței omenești, acea cămăruță interioară unde numai Dumnezeu are acces, este convinsă și câștigată, atunci chiar omul întreg este câștigat și transformat. Mentea lui este reînnoită și vindecată de molima distrugătoare a nenumăratelor îndoieli și răzvrătiri împotriva lui Dumnezeu.

Ce m-a reținut deci pe mine să accept mântuirea în Hristos, n-a fost armata de îndoieli de care era plin capul meu, ci inima mea. Crezând că dificultatea zace acolo, m-am înșelat foarte tare; așa se înșală toți cei în care „dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,4). Dar Dumnezeu, în harul și în înțelepciunea Sa, n-a avut nevoie de chibzuielile sărmane mele minți mici, chiar dacă mie mi se par atât de extraordinare și demne de contestare detaliată. El a procedat cu mine după voia Sa neîngrădită, mi-a smerit inima și astfel mi-a îndepărtat îndoielile într-o clipă. Pentru El, care „ridică ostroavele ca nimic”, aceasta n-a fost nici o greutate.

Minunata transformare, cum un păcătos mort în fărădelegi este înviat împreună cu Hristos (Efeseni 2,5), nu se petrece, așadar, prin contestarea îndoielilor sau printr-un fel de dezvoltare. Este mai mult lucrarea nemijlocită și puternică a lui Dumnezeu; este „puterea tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești”. Și această lucrare se petrece îndată, dacă inima crede în Domnul Isus.

Această experiență a mea nu poate fi explicată decât prin Biblie: și de aceea, ea este din nou o dovadă a originii divine a acestei cărți. Duhul Sfânt, care a coborât din cer, desfășoară acum o asemenea lucrare în inimile făpturilor omenești. El mărturisește prin Cuvânt despre un Hristos înviat și glorificat, care tronează la dreapta lui Dumnezeu și El convinge despre păcat, despre dreptate și despre judecată.

IV

„Tu vei ține în pace deplină pe cel care se sprijină pe Tine, căci se încrede în Tine.”

(Isaia 26,3)

Credința în mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său (1 Ioan 5,9) mai are și un alt efect binecuvântat. Am fost deci complet vindecat de serioasa apăsare sufletească periodică, ce în ultimii ani venise peste mine într-o stare de melancolie de durată, așa-numita zdruncinare a nervilor.¹¹ Câți nu suferă de această boală în vremea aceasta de agitație și grabă mare! Și cauza propriu-zisă n-o cunosc. Minte care este orientată asupra lucrurilor pământești și trecătoare nu poate într-adevăr să cunoască pacea; de unde să și vină pacea, când inima nu L-a cunoscut niciodată pe Prințul păcii? Dar mintea și duhul care se odihnesc în Dumnezeul neschimbător au pace desăvârșită. Deplina eliberare de apăsarea mea sufletească n-a venit îndată, dar schimbarea, întoarcerea, a fost una imediată; și când am învățat să-mi las mintea și inima să se odihnească deplin în Dumnezeu, a cărui dragoste și mântuire în Hristos le cunoșteam acum, atunci pacea durabilă și odihna adevărată au fost partea mea.

Pe scurt, am învățat că salvarea sufletului, mântuirea în Hristos vin folositor sănătății în întâmpinarea tuturor consecințelor păcatului, atât ale sufletului, cât și ale trupului și ale spiritului. Salvarea se răsfrânge asupra întregului om: „duh, suflet și trup”.

Două luni după convertirea mea, pe care din nefericire am ținut-o pe cât posibil secretă din timiditate și din teama de oameni, Dumnezeu a condus împrejurările așa, încât am fost oarecum nevoit să vorbesc deschis cu una dintre rudele mele iubite, care era evident că suferea de aceeași boală de care m-am plâns și eu mai înainte – apăsarea sufletească - și astfel să vestesc pentru prima dată cuiva mântuirea în Hristos. Nu pot să descriu cât m-a costat să-i spun rudei mele simplele cuvinte: „Ce-ți lipsește este Isus Hristos; de El ai nevoie!” N-am putut să spun nici un cuvânt mai mult și s-a iscat o pauză lungă, penibilă. Cu toate acestea, Duhul Sfânt a folosit această mărturie slabă, neajutorată, în asociere cu unele citate din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a conduce un suflet din moartea spirituală la viața dumnezeiască. N-a durat mult și alți doi membri ai familiei noastre au acceptat, fără intervenția mea, mântuirea în Hristos și au fost strămutați din întuneric în lumina Sa minunată.

Cât de binecuvântată a fost pentru noi toți marea și minunata descoperire că există o siguranță personală a mântuirii, împreună cu binecuvântări nemijlocite și neîndoioase, pe care cel care crede le primește ca pângă a moștenirii sale veșnice. Până acum fuseserăm învățați că numai dacă ducem „o viață creștină bună”, ceea ce caută multe suflete înșelate să facă încă înainte să primească o viață nouă în sufletele lor prin întoarcerea la Hristos, numai atunci poate că ar fi posibil ca la sfârșit să obținem mântuirea lui Dumnezeu și să fim mântuiți; dar că nimeni n-ar putea să fie sigur de salvarea și de mântuirea lui înainte de „judecata de apoi”.

Cu totul altfel ne învață Dumnezeu! Cât de prețioase ne-au devenit cuvintele scumpe ale Domnului Isus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață!” (Ioan 5,24) Și bunătatea lui Dumnezeu față de noi nu s-a mulțumit să ne descopere adevărul primirii în Hristos și în același timp siguranța noastră veșnică. El ne-a arătat că ai Săi au datoria și privilegiul să împartă deja de acum locul de ocară cu Hristos, cu El, Acela pe care lumea L-a respins și pe care L-au răstignit „mai-marii veacului acestuia” (1 Corinteni 2,8).

Noi am recunoscut că Hristos S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre cu intenția precisă „ca să ne smulgă din acest veac rău” (Galateni 1,4). Noi am înțeles că Dumnezeu vrea ca cei salvați din lumea aceasta să iasă la Isus, afară din tabără, purtând ocară Sa. (Evrei 13,13)

Tabăra este, cel puțin privită superficial, un loc atrăgător, plin de bucurie și plăcere, împodobit cu orice lucru imaginabil, ca să încânte ochiul și să satisfacă duhul și carnea, chiar

¹¹ Medicii numesc această boală modernă larg răspândită „Neurastenie”.

și în privința religioasă, adică în măsura în care face parte dintre bunele maniere; da, tabăra întoarce partea strălucitoare în afară. Mizeriile și suferințele lumii, nenorocirea și nevoia inimii și ale sufletului sunt împinse în fundal. Mai-marii veacului acestuia L-au răstignit pe Domnul slavei și oamenii se amăgesc cu iluzia că lumea devine din ce în ce mai bună prin educație, cultură și „religie”. – Dacă vor creștinii să creadă aceasta și să ajute la presupusa îmbunătățire a lumii, atunci vor fi bine tolerați. Dar despre Hristos Însuși lumea vrea să audă astăzi la fel de puțin ca pe vremea aceea, când L-a respins și L-a răstignit.

V „Împliniți în El” (Coloseni 2,10)

Răscumpărătorul și Domnul nostru a făcut să aflăm mai departe că despărțirea de îndeletnicirea și de distracțiile lumii și de pofta ei, care sunt ca „pârâitului spinilor sub oală”, adică sunt în foc, ne-a adus în realitate numai câștig de nespuse; la fel și separarea de tabăra religioasă. – Binecuvântările cerești ale poziției noastre în Hristos, în care suntem „împliniți” (Coloseni 2,10) și „înaintea feței” căruia „sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice”, ne-au fost făcute prin acestea mai limpezi și mai prețioase. Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu ne-au dat cu atât mai mult să savurăm ce este veșnic și adevărat. Astfel, calea îngustă ne-a adus câștig bogat și binecuvântare. Ah, cât de sărace și de zadarnice au fost desfătărilor și bucuriile pentru care ne-am risipit odinioară timpul și banii, față de bucuriile noastre permanente în Domnul, de acum!

Omenește vorbind, pare într-adevăr imposibil să-i facem pe toți prietenii și cunoștii noștri să înțeleagă că acum suntem nesfârșit mai fericiți decât înainte. Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe aceia care încă sunt fără Hristos „având mintea întunecată” (Efeseni 4,18). Așa că ei nu pot observa decât lucrurile fără valoare, pe care noi le-am aruncat deoparte; și le lipsește ochiul pentru bogățiile harului și ale slavei, pe care noi le posedăm ca niște credincioși în Hristos. Dacă un cerșetor ar obține de la vreun prinț haine frumoase și un cămin frumos și ar părăsi acum plin de bucurie vechea colibă și ar arunca zdrențele pe care le-a purtat până acum, pentru că a obținut ceva mult mai minunat, atunci alți cerșetori care îl privesc cum părăsește vechea colibă și aruncă zdrențele, ar fugi de acolo îngroziți, s-ar înfășura temători în zdrențele lor și s-ar târî în găurile lor de teamă că și ei ar trebui să renunțe la lucrurile vechi pentru lucruri noi, a căror valoare și fericire ei încă n-o cunosc.

Dar Dumnezeu, care ne-a dat pacea Sa și ne strigă: – „Bucurați-vă totdeauna în Domnul!”, ne-a făcut apți și să privim dincolo de „timpul rău din prezent”, la Împărăția care va veni curând a Domnului nostru Isus Hristos. El Se va întoarce pe pământ și răscumpărății Săi împreună cu El, așa cum a prezis deja Enoh. (Iuda 14; vezi și Apocalipsa 19,11-16.) Atunci vor fi „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele apostolilor 3,21).

Dar înainte ca fericita Împărăție a lui Isus pe pământ să înceapă, putem să-L așteptăm pe Însuși Domnul și Mântuitorul nostru. El a spus: „Voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,3). Și pentru vremea noastră, făgăduința Sa este valabilă într-un sens deosebit: „Eu vin curând!” (Apocalipsa 3,11.)

Dar în același timp trebuie să experimentăm și vrăjmășia lumii; n-ar fi drept să las neamintit lucrul acesta. Vrăjmășia și ocară sunt partea de neînălțurat a tuturor creștinilor care cred din inimă, care umblă sincer pe calea Domnului. El Însuși le strigă: „Nu vă mirați dacă vă urăște lumea!” Convertirea noastră provoacă multă batjocură, multă vrăjmășie și indignare. Suntem numiți „fără suflet”, „îngâmfați”, „fanatici” și așa mai departe. Și aceasta este de înțeles. Când părăsim calea lumii, condamnăm calea de până atunci și totodată și lumea. Și nu putem să cerem sau să ne așteptăm ca cei care umblă mai departe pe calea largă să accepte în mod binevoitor plecarea noastră și să considere că e bine. Ei ne părăsesc cu exclamația: „Nu

sunt oare râurile Damascului, Abana și Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel?” (2 Împărați 5,12) „Atunci de ce”, continuă ei, „această lipsă de inimă și această evlavie exagerată?” Dar cea mai mare indignare ne-au arătat-o cei care au mărturisit că îi aparțin lui Hristos, dar pe lângă aceasta încă aparțin lumii cu inima sau totuși încă se fac una cu aceia care Îl tăgăduiesc public pe Hristos. Ce grav! –

Ocara lui Hristos putem totuși s-o purtăm răbdători, căci El a spus: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră” (Ioan 15,18). În plus, știm că inimile care ne urăsc și ne dușmănesc n-ar face-o dacă ar cunoaște adevărul. Noi ținem seamă de aceasta, că până nu de mult eram exact în același întuneric și că a fost nevoie de puterea și de harul lui Dumnezeu pentru a ne lumina inimile întunecate. În plus, știm că nu putem sluji sufletelor prețioase pentru care a murit Hristos, numai dacă perseverăm neclintit pe calea noastră îngustă a credinței și a devotamentului. Pe lângă aceasta este zilnica noastră stăruință, ca și de pe ochii lor să cadă vălul, ca ei să recunoască împreună cu noi adevăratul caracter al „cursului vremii acestei lumi” și înainte de toate să-L primească în inima lor pe Hristos. Ah, dacă ar recunoaște încă mulți în jurul nostru și înainte de toate scumpele noastre rude, prietenii și cunoscuții toți, marea și deplina mântuire și *viața veșnică în Isus Hristos*, Fiul lui Dumnezeu, și să le apuce prin credința în jertfa Sa ispășitoare și în învierea Sa! Ce bucurie ar fi aceasta pentru Dumnezeu și pentru ei, bucurie în cer și pe pământ! „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Nr. 12 Eben-Ezer (1 Samuel 7,12)

Iar s-a dus un an agale,
Iarși e-n urmă lăsat
Un fir de abruptă cale;
Pelerinul stă mișcat,
Gândind la zile ușoare
Și la nopți cu supărare,
Mulțumind Celui de Sus,
Că bune, rele s-au dus.

Eben-Ezer! A ajutat
Domnul milostiv din nou,
Munca a binecuvântat,
A purtat ce-a fost mai greu –
I-a fost adăpost, răcoare,
L-a dus la pășuni, izvoare,
În noapte – lumină, stea,
Pe Domnul să-L laude vrea.

S-a mai dus un an, mai unul,
Omul vede-n fața lui:
Acum și mai scurtat este drumul
Pân' la casa Tatălui.
Mulți plecați deja acasă...
Și pe el dorul l-apasă:
Casa Tatălui, inima lui Isus,
Îi trag sufletul în sus.

Eben-Ezer! El ajută -
Și-n trecut, ca și acum!
În a lui Dumnezeu pază,
Vesel își vede de drum.
Calea credinței de-apune,
În mâna Tatălui pune
Toiagul și haina - și sus,
Intra-n bucuria lui Isus.
W. W.

Nr. 13 Despre rugăciunea înainte de masă¹² (Pentru credincioși)

I

N-ar trebui ca un creștin credincios să ia orice mâncare cu mulțumire? Domnul, care este în toate modelul alor Săi, a mulțumit sub ochii și în auzul tuturor celor prezenți înainte să mănânce și să dea altora să mănânce (Matei 14,19; Matei 15,36; Marcu 6,41; Marcu 8,6; Luca 9,16). Pavel amintește: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10,31). „Pentru că este sfințit (tot ce mănâncă cel credincios) prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (1 Timotei 4,5).

Pentru un copil al lui Dumnezeu, orice mâncare este o dovadă a purtării de grijă a cerescului său Tată. Lumea își ia mesele ca pe un drept de la sine înțelese; ei muștră, se plâng, cârtesc dacă nu găsesc ce pretind și așteaptă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu îl consideră vinovat pe acel om care uită mulțumirea față de Dumnezeu în desfătarea binefacerilor pământești. Este scris ca o acuzație împotriva oamenilor înstrăinați de Dumnezeu: „Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1,21). Un credincios care a înțeles din modelul Domnului și din Scriptură semnificația rugăciunii de la masă, poate, într-adevăr, din grabă, aici sau acolo, să uite să se roage înainte de masă, dar nu va putea să omită conștient rugăciunea de la masă, fără să fie pedepsit de conștiință. Atunci nu este vorba numai de lipsă de recunoștință față de Dumnezeu, ci și de neascultare și de neglijarea unei mărturii pe care Domnul o așteaptă.

II

Nu peste tot are un creștin dreptul să spună rugăciunea înainte de masă cu voce tare; de exemplu, la masa ofițerilor sau într-un local public va trebui să renunțe la ea: Cu toate acestea, el datorează Domnului și lumii înconjurătoare mărturia că-și ia mâncarea cu mulțumire din mâna lui Dumnezeu. El nu are voie să-și ascundă rugăciunea de la masă. Dintre toate mărturisirile pe care un credincios le are de depus în fața mediului său înconjurător lumesc, prin umblare, cuvânt și felul de a fi, rugăciunea tăcută dinainte de masă este mărturia cea mai ușoară, cea mai simplă și în același timp aceea pentru care are zilnic ocazie.

Este adevărat că este nevoie de har, de păzire și de putere spirituală ca în mijlocul discuțiilor lumești care ne înconjoară, să ne rugăm în adevăr; dar este la fel de adevărat, că această putere va fi câștigată numai prin exersare zilnică și experimentare. Este numai o manta ipocrită cea pe care un credincios o așterne peste tăgăduirea lui când spune: Omit rugăciunea pentru că tot nu pot să mă rog cu gândurile adunate. Unele afirmații ale ofițerilor lumești au arătat că ei au primit o impresie profundă de la această mărturie tăcută a unui

¹² Retipărit din anul de apariție 1904.

camarad. Pe de altă parte, deja de multe ori, batjocura unor comeseni despărțiți de Dumnezeu, la adresa unui camarad care și-a ținut rugăciunea dinainte de masă sub ochii lor, a oferit dovada că stăpânul acestei lumi se teme de efectele acestei mărturii pentru Isus și de aceea vrea s-o împiedice. Această treabă nesemnificativă în sine are efect mult peste anturajul momentan de la masă și discuția lor; ea influențează personalul care servește la masă, ea este dusă mai departe prin discuție. Dumnezeu a făcut deja să rezulte din ea mari binecuvântări demonstrabile. Marea binecuvântare o primește credinciosul însuși, care își păzește și-și mărturisește legătura cu Domnul și cu lumea de sus.

III

Este limpede că forma exterioară în care este ținută o rugăciune înainte de masă este mai puțin importantă – Domnul a ridicat ochii spre cer când S-a rugat. În privința aceasta nu există nici lege, nici prescripție, dacă în familie ne rugăm în picioare sau șezând, dacă un singur credincios într-un mediu lumesc închide ochii sau apleacă capul sau își împreună mâinile. Dar care trebuie să fie conținutul unei adevărate rugăciuni înainte de masă, acceptată de Dumnezeu?

În majoritatea familiilor, unde rugăciunea de la masă este păstrată ca o datină evlavioasă din străbuni, ele se roagă fie prin gura părinților, fie a copiilor. „Vino, Doamne Isuse, fii musafirul nostru și binecuvântează ce ne-ai dat!” Sau: „Binecuvântează-ne, Doamne, această mâncare pentru sănătatea noastră și spre lauda Ta!” Fără îndoială că Domnul va accepta și va împlini această rugăciune peste tot acolo unde ea exprimă dorința adevărată a inimilor. O asemenea rugăciune de la masă a fost criticată deja în moduri diferite, dacă ea este expresia a aceea ce credincioșii au de spus lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus Hristos înainte de mâncare. Dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu privește *la inimi*, El nu măsoară rugăciunile a lor Săi cu metrul de tâmplărie al criticii omenești. Întrebarea principală rămâne aceasta, *dacă Domnului Îi este exprimată o dorință a inimii, de a-L cinsti pe El, de a ne gândi la El și de a fi binecuvântați de El*. Datina religioasă și obiceiurile cucernice fără credința inimii, fără smerirea voinței și a vieții sub Domnul prezent nu sunt nimic altceva decât autoînșelare. Nenumărate rugăciuni pentru masă seamănă cu rugăciunile fățarnice de la colțurile străzilor, de care Domnul avertizează (vezi Matei 6,5).

Că o rugăciune la masă trebuie să fie înainte de toate o rugăciune de mulțumire, aceasta este evident din rugăciunile de mulțumire pe care mult-lăudatul nostru Domn le-a trimis în sus, spre Tatăl, înainte de fiecare mâncare. Aceasta reiese și din comportarea primilor creștini din Ierusalim, care cu siguranță că au stat sub călăuzirea Duhului într-o măsură mai mare decât noi. „Luau hrana cu bucurie și curăție de inimă și laudau pe Dumnezeu.” (vezi Faptele apostolilor 2,46.)

Biblia conține un model textual pentru rugăciunea înainte de masă, în Psalmul 145,15 și 16: – „Ochii tuturor se așteaptă de la Tine și Tu le dai hrana la timpul ei. Îți deschizi mâna și saturezi după dorință tot ce are viață.” Aceasta este o preamărire a bunătății lui Dumnezeu, învățată de Duhul Sfânt Însuși.

Domnul, pe când i-a învățat pe ucenicii Lui să se roage, a rezumat rugămintea pentru satisfacerea tuturor nevoilor pământești în 6 cuvinte scurte: „Pâinea noastră zilnică dă-ne-o nouă astăzi”. Potrivit acestei învățături se înalță zilnic de milioane de ori în cuvinte și rugăciuni diferite stăruința copiilor lui Dumnezeu, pentru a fi aprovizionați de bunătatea părintească a lui Dumnezeu cu toate lucrurile pământești. Deci dacă încrederea tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu este să obțină pâinea zilnică de la bunăvoința Tatălui din ceruri, atunci deja rezultă că mulțumirea copilărească pentru împlinirea acelei rugăminți I se cuvine Aceluia care ne dă totul. Această mulțumire se va modela diferit în funcție de relațiile și de evenimentele deosebite ale zilei, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Într-un fel sună ea când o familie săracă a primit pâine și hrană, despre care de dimineață încă nu se știa de unde va veni. Altfel a mulțumit Ilie pentru ceea ce i-au adus corbii la pâ râul Cherit. Altfel a mulțumit

văduva din Sarepta, pe care Dumnezeu a ținut-o în viață în timpul foametei. Altfel a mulțumit Solomon în belșugul bogăției lui, date de Dumnezeu. Altfel a mulțumit acel locotenent, care în dimineața de după bătălia de la Königgrätz a putut să cumpere pentru el și pentru oamenii lui, o pâine cu 3 mărci de la cantinier. Altfel mulțumește un tată de familie, când în ziua de Anul Nou își aduce aminte împreună cu familia lui mare, că Dumnezeu din nou i-a aprovizionat casa timp de 365 de zile. Această varietate a circumstanțelor arată că o rugăciune pentru mâncare, învățată pe dinafară, nu poate corespunde, poate *în mod excepțional*, dar în nici un caz întotdeauna, nevoilor zilnice schimbătoare.

Îndată ce Duhul Sfânt atinge coardele inimii pentru o adevărată mulțumire, El Însuși dă la iveală gândurile și cuvintele plăcute lui Dumnezeu.

Și comesenii influențează conținutul rugăciunii la masă. Când un fiu întors acasă își ocupă din nou locul la tata și la mama, dacă o femeie însănătoșită stă din nou pentru prima dată lângă soț, când copiii scumpi ai lui Dumnezeu sunt la masă ca musafiri – toate acestea dau naștere la acorduri noi de mulțumire în inimi. Aici este atinsă o latură a rugăciunii dinainte de masă, care în semnificația ei luminează ca un fragment de slujbă preotească în casa creștinului. Atunci de la sine se ridică întrebarea pentru casele credincioșilor: Se poate lăsa ca această slujbă să fie exercitată prin gura copiilor? Nu este binecuvântarea mai mare, efectul mai profund în rugăciunile care se revarsă din inima tatălui credincios, și pe inima și concepția de viață a copiilor și în același timp nu este mărturia mai puternică?

De multe ori avem și rugăminți de asociat cu mulțumirea, pe care le trezește Duhul Sfânt în noi; de exemplu, păzirea conversațiilor de la masă, păzirea de mâncatul și băutul excesiv. Cât de deosebit de importante sunt aceste lucruri pentru ofițerii credincioși, la masa ofițerilor! Nici aici nu ajunge o rugăciune învățată pe dinafară.

Dacă un credincios stă la hotel sau la cârciumă în apropierea batjocoritorilor sau a unora care întrețin discuții murdare, rugăciunea lui de la masa va cere înainte de toate, ca el să poată demonstra credința lui și adevărul lui Dumnezeu, cu smerenie, înțelepciune și putere. Așa cum copiii cumsecade mulțumesc părinților lor simplu, cordial, smeriți, pentru orice binefacere, dar la aceasta aleg diferit cuvintele în funcție de ocazie, tot așa pot și trebuie și copiii lui Dumnezeu să spună Tatălui lor totul cu încredere copilărească, cu cuvinte copilărești.

IV

Adevărata rugăciune înainte de masă influențează puternic conversația de la masă. Un credincios care se roagă înainte de începerea mâncatului nu pășește cu această rugăciune numai în prezența lui Dumnezeu, ci mărturisește și înaintea comesenilor că el stă în fața unui Dumnezeu sfânt, prezent, care este martor la orice conversație.

Trei feluri de discuții lumești la masă sunt deosebit de primejdioase pentru credincios: 1. Discuțiile care critică mâncarea. 2. Discuțiile înjositoare despre cei absenți. 3. Glumele despre lucrurile imorale sau batjocorirea lucrurilor sfinte. Cine își primește mâncarea ca pe un dar nemeritat al lui Dumnezeu, mulțumind, nu va putea consimți la critică și la găsirea de cusururi la mâncăruri. *În casele creștinilor, aceasta din urmă trebuie să fie exclusă odată pentru totdeauna în privința educării copiilor.* Ceea ce au, poate, de vorbit mai târziu între patru ochi, laudând sau criticând, tata cu mama sau gospodina cu bucătăreasa, aceasta constituie un cu totul alt capitol.

Atitudinea unui credincios în mijlocul unor comeseni lumești și a conversației lor este de o mare însemnătate. El nu poate participa fără pagubă nici la discuțiile calomniatoare, nici la cele murdare. Mărturia rugăciunii lui dinainte de masă îl califică pe el în ochii lumii drept un nelolial, dacă el în asemenea conversații face concesii felului de a fi al lumii, prin participarea cu zâmbet sau prin vreo aparență oarecare de încuviințare.

El are nevoie de stăruință serioasă, de rămânere aproape de inima lui Isus ca să fie prin tăcere sau vorbire, prin toată atitudinea lui un martor și mărturisitor al Domnului său și pe

lângă aceasta să se dovedească a fi un copil al lui Dumnezeu, totuși vesel și fericit, care îi iubeste pe oamenii cu care Dumnezeu l-a așezat laolaltă. Ochii și urechile lumii sunt sever ațintiți asupra lui și copiii lumii știu exact ce se cuvinte pentru un creștin convertit.

V

Rugăciunea dinainte de masă, dacă este adevărul inimii, influențează și păzește mâncatul și băutul credinciosului. Dumnezeu, care își dă seama ce primejdii sunt și pentru ai Lui în asemenea lucruri, care în sine sunt bune și date de Dumnezeu, a scris în cuvântul Său: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură” (Luca 21,34). Pavel îndeamnă: „Să umblăm frumos, nu în chefuri și în beții” (Romani 13,13). Mâncatul excesiv din cauza plăcerii, pentru a savura din plin din ceea ce este gustos, înstrăinează inima de Dumnezeu. Ajungem în primejdia de a ne așeza pe aceeași treaptă cu cei al căror „dumnezeu este pântecele” (vezi Filipeni 3,19).

Legătura cu lumea de sus este încetinită, împiedicată, duhul este tras în jos, inima n-are chef de rugăciune și este incapabilă să se preocupe cu Cuvântul lui Dumnezeu. În nenumărate cazuri, mâncarea excesivă a fost pentru credincioși podul pe care vrăjmașul i-a dus dincolo, la lucruri lumești, la discuții lumești, așa că după aceea s-au întors acasă cu conștiința încărcată.

Dacă ne plac mâncărurile, putem să le luăm și să le savurăm cu bucurie recunoscătoare și copilărească, inima poate lăuda bunătatea lui Dumnezeu, care ne-a bucurat și ne-a întremat. Dar îndată ce uităm de Dumnezeu și ne bucurăm mai mult de mâncare decât de Acela care ne-a dat-o, nu mai mâncăm spre onoarea lui Dumnezeu. Lumea pictează pe pereții sălii de mese și a restaurantelor: fripturi, păsări și pahare pline cu vin și discuțiile lor conțin de multe ori aceleași imagini. Ce deplorabil este aceasta, în mod deosebit dacă vedem oameni vârstnici a căror gură mai este plină și astăzi cu descrierea a ceea ce au mâncat sau au băut acum doi sau trei ani, aici sau acolo!

De câte ori nu mai este decât un pas mic, și atunci această gură va plânge cu vaiet veșnic că s-a lăsat înșelată de pofta cerului gurii. Sufletul omului a murit de foame pentru că n-a mâncat pâinea vieții veșnice și n-a băut apa vieții veșnice.

Pofta pentru mâncare și băutură bună este de multe ori pentru oamenii bătrâni - și pentru credincioși – o primejdie deosebită. Ce trist dacă se spune despre un om bătrân, ca trăsătură de caracter a vieții lui, ca despre Isaac: „Pentru că mânca din vânatul lui.” (Geneza 25,28)

VI

Rugăciunea de la masă este și o putere protectoare față de obiceiurile de băut ale lumii. Este cu siguranță un fenomen îmbucurător că mișcarea anti-alcool câștigă tot mai mult teren în poporul nostru. Mulți oameni sunt involuntar determinați să conceapă că poți să fii un bărbat respectabil fără să participi la obiceiurile de băut ale lumii. Aici este totuși ceva deosebit de remarcant. Până sus, în cercurile cele mai înalte, fiecăruia i se lasă libertatea personală să bea sau să nu bea, atâta timp cât motivele sunt sanitare sau pur personale. Avem un număr de ofițeri în armată, care, după cum este cunoscut, nu se ating niciodată de vreun strop de vin sau de bere, unul ca să se pregătească pentru clima tropicală, altul ca să-și cruțe stomacul slab, al treilea pentru că tocmai și-a propus aceasta. Nimeni nu se opune. Totuși, îndată ce un om vrea să se elibereze de obiceiurile băutului cu mărturia creștinismului, a credinței în Isus, lucrul acesta este caracterizat drept insuportabil, incompatibil cu concepția de clasă, nepolitic și așa mai departe. În locul în care apostolul Petru vorbește despre chefurile și bețiile lumii, el le spune credincioșilor: „De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei în aceeași revărsare de destrăbălare”. Aici nu trebuie să vorbim în favoarea unei juruințe anti-alcool – un creștin credincios, în măsura în care nu are motive deosebite pentru aceasta, să-și păstreze libertatea! Totuși, aceasta trebuie spus, că un credincios, fie că trebuie să bea cu mulțumire spre onoarea Domnului orice pahar de vin sau de bere, fie că trebuie să-l lase nebăut. Aici este limita. Un creștin credincios nu poate să bea împreună cu

ceilalți acolo unde ajunge în primejdie să bea prea mult. Și nici nu poate să bea cu alții, pe placul lumii, acolo unde mijloacele lui bănești nu ajung, deci ar bea pe datorie.

Există anumite tipuri de toasturi care neagă adevărul lui Dumnezeu. Să amintim aici, de exemplu, acel obicei rău, păgân, care s-a încetățenit cam de 30 de ani; când ne amintim de camarazi decedați, le închinăm „un pahar în amintirea mortului”. Ce înseamnă aceasta? Fie că cel decedat s-a dus ca un mântuit al lui Isus Hristos în slava lui Dumnezeu și atunci eu îl înjosesc dacă vreau să-l cinstesc prin băutul de vin – fie că a plecat în veșnicie neconvertit, ca un pierdut, care suferă chin în văpaie, în sete veșnică; și atunci este îngrozitor de grav. Astfel devine presupusul omagiu un neadevăr, cu care cei care beau se amăgesc singuri asupra seriozității veșniciei și asupra stării pierdute a păcătoșilor pierduți. Firește că nu este ceva deplasat să ne amintim recunoscători de faptele și meritele camarazilor decedați. Onoare, dacă onoare li se cuvine – dar ce rost are „paharul în cinstea mortului”?

Cât de necesar este ca un credincios, înainte de începerea mesei în mijlocul celor egali în rang, lumești, să se încredințeze în mâna și în paza Domnului, cu cererea ca vorbirea, mâncatul și băutul și toată ființa lui să-I placă Domnului și să fie spre onoarea Lui.

VII

Pentru credincioși ar fi o eroare fatală dacă în cele spuse ei vor vedea „o teorie searbădă”, din care ar trebui multe să fie șterse în practică. Ei sunt chemați să lumineze ca lumini în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care ei reprezintă Cuvântul vieții (vezi Filipeni 2,15-16). Ceea ce spune Biblia, tocmai aceea vrea să și spună și aceasta trebuie să se și trăiască în puterea Duhului Sfânt, sub ochii lumii. Trebuie să adăugăm: cele spuse aici au fost într-adevăr împlinite, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, de către ofițeri credincioși în deceniile perioadei lor de serviciu. Numai ucenicii devotați ai lui Isus sunt creștini veseli. Pentru orice tânăr credincios, care prin profesiunea lui este așezat într-un mediu lumesc, rugăciunea înainte de masă este o mărturisire indispensabilă. El va primi prin aceasta binecuvântări pe care mai înainte nu le-a bănuț, în timp ce, pe de altă parte, neglijarea rugăciunii de la masă are drept consecințe primejdii și daune pentru viața launtrică.

Dacă un credincios nu este o mărturie pentru Domnul printre cei cu care mănâncă și bea zilnic, atunci este de temut că el nu este o mărturie. Nu trebuie întotdeauna să fie o mărturie în cuvinte. Toată viața și existența unui creștin este „o carte a mărturisirii”, în care cei din jurul lui trebuie să citească. Chiar trebuie avertizat, o conversație la masă, cu forța, despre adevărurile creștinismului, provoacă ceartă. Un credincios trebuie să lase în seama Domnului, în pace, mersul discuțiilor din jurul lui. Ocaziile în care el își demonstrează credința, vorbind sau tăcând, i le aduce Domnul, iar Acesta dă ucenicului Său smerit, cuvântul potrivit în ceasul potrivit.

Cum să fie posibil ca un ucenic adevărat al lui Isus să-și ascundă creștinismul într-o conviețuire, care îl așează zilnic, pe termen lung, 1-2 ore în mijlocul unora care nu-L cunosc pe Isus! Rugăciunea de la masă, omisă, nu va deveni ea o tăgăduire? Domnul spune: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8,38).

Toți credincioșii sunt chemați, cu toată ființa, slujirea, vorbitul și tăcutul lor, să vestească virtuțile Aceluia care i-a chemat de la întuneric, la lumina Sa minunată. Nu există nici un loc, nici o ocazie, nici o oră când aceasta n-ar fi misiunea vieții lor.

Mesele ocupă aproximativ o zecime din timpul zilei pentru majoritatea oamenilor. Pare de neconceput ca un credincios care trăiește pentru Isus, în a zecea parte a zilei, care îi este dată, să poată ascunde ceea ce a devenit: *o proprietate scump răscumpărată a iubitului său Domn.*

Nr. 14 „Pedeapsa care ne dă pacea era peste El”

Isaia 53,5

Cunosc un cuvânt minunat,
De-adâncă fericire:
El schimbă noaptea de păcat,
În sfântă mântuire;
El poate dezlega-ntrebări
Ce inima înfrică;
Din cele mai adânci căderi,
O inimă ridică
Până-n înaltul cerului;
El știe salva de moarte:
„Pedeapsa-i doar asupra Lui,
De pace s-avem parte!”

Când am aflat așa ceva,
Că scris e *pentru mine*,
M-am dus cu povara mea grea
De păcate, rușine,
Sub cruce – o, loc minunat! -
În adâncă-nchinare;
De-aici nu mă mai dau plecat,
Repet cu încântare
Și-n minunea cuvântului
Mi-aștern o eternitate:
„Pedeapsa-i doar asupra Lui,
De pace să am parte!”

G. H.

Nr. 15. Câte ceva despre viața, moartea și sfârșitul filozofului și poetului Friedrich Nietzsche¹³

I

De la Iulian Apostatul încoace se trage un șir istoric de vrăjmași renumiți ai lui Hristos, spirite mari, bărbați foarte talentați, caractere puternice, care la capătul drumului lor, vrând-nevrând, au trebuit să se prăbușească în fața Aceluia împotriva căruia au luptat. Ei toți au trebuit să confirme cuvântul: „Pentru cei necredincioși, „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie capul unghiului”; și „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere”. Ei se împiedică de Cuvânt, fiind neascultători; și la aceasta au fost rânduți” (1 Petru 2,7-8). Printre vrăjmașii lui Hristos ai timpului modern a stat Voltaire în frunte până acum. El credea că a distrus creștinismul. Strigătul lui: „Ecrasez l’Infâme!” a devenit caracterizarea clasică a morții sale. Murind în disperare, a strigat zadarnic după har. Totuși, Voltaire a trebuit să lase întâietatea printre vrăjmașii moderni ai lui Hristos în seama altuia, care, și mai hotărât, și mai pe față, a atins limita extremă în acest domeniu, în răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său, ba chiar a depășit-o. Este filozoful și poetul Friedrich Nietzsche, admiratul semizeu al tuturor vrăjmașilor lui Hristos și al tăgăduitorilor lui Dumnezeu. Și el s-a prăbușit într-un mod zguduitor în fața Aceluia împotriva căruia a luptat. Scrierile sale anticreștine au adus, într-

¹³ Prin utilizarea parțială a unui studiu din calendarul „Botschaft des Friedens”, 1902; (Editor dr. Dönges, Darmstadt).

adevăr, o conștientizare limpede a antagonismul dintre creștinism și anticreștinism, dar ele n-au putut să împiedice ca tocmai de la apariția acestui bărbat foarte talentat, Germania să trăiască cea mai puternică dezvoltare a creștinismului viu. Sfârșitul în nebulie a lui Nietzsche i-a transformat viața într-o tragedie zguduitoare și în același timp într-un deget al lui Dumnezeu ridicat ca avertizare pentru cetele de ateți și vrăjmași ai lui Hristos.

II

Friedrich Nietzsche s-a născut în 18 octombrie 1844 ca fiu al unor preoți evlavioși din Röcken, în provincia Saxonia. Strămoșii au fost de proveniență poloneză, care, asupriți în patria lor din cauza credinței lor evanghelice, emigraseră în Turingia. Băiatul, căruia îi fusese răpit tatăl printr-un accident deja la patru ani, a fost extrem de talentat și vioi. Mama sa evlavioasă s-a mutat cu el și cu sora lui mai tânără la Naumburg, unde el a mers la școală. Când băiatul a avut 14 ani, mama a primit întrebarea onorabilă de la rectorul renumitului gimnaziu Schulpforta (în apropiere de Naumburg), dacă n-ar vrea să-și dea băiatul la instituția sa. Văduva a acceptat această ofertă. Cât de sensibil și de talentat era băiatul, care făcea versuri deja pe atunci și compunea bucăți muzicale, rezultă dintr-o poezie perfectă ca formă, pe care băiatul de 14 ani a trimis-o după despărțirea de iubita lui soră, Elisabeth. Strofa a doua sună așa:

„Când suflete unite
Se despart, suferi mult.
Când îmi aduc aminte
De timpul ce-a trecut,
Rănile sângerează,
Nimic nu mă-ntreamează
De trist nespuse sunt.”

Această precocitate și melancolie care există în aceste versuri, se oglindește din nou în gândurile serioase și adânci pe care băiatul le-a înregistrat în jurnalul grijuliu pe care îl ținea. Pe lângă aceasta nu trebuie să credem că băiatul foarte sensibil și precoce fusese bolnăvicios sau suferind. Trupește era sănătos; el a slujit mai târziu la artilerie, ca ostaș cu termen redus și a devenit ofițer în rezervă. De aceea a și putut să lucreze cu hărnicie ca băiat și ca tânăr, ceea ce a și făcut din belșug. El nu cunoștea o fericire mai mare decât să se adâncească în cărți, ca să asimileze mult, toată cunoștința dacă era cu puțință.

De la Pforta, Nietzsche a plecat întâi la universitatea din Bonn, mai târziu la Leipzig, ca să studieze acolo filozofia clasică și teologia. Acesteia din urmă i-a întors curând spatele. La Pforta încă mai stătea în mărturisirea credinței creștine, firește că la el credința – în măsura în care este cunoscut acest lucru – n-a inclus niciodată inima și conștiința. La universitatea din Bonn s-a despărțit total și limpede de creștinism, spre mâhnirea evlavioasei sale mame. Prăpastia care devine astăzi tot mai mare între crezul creștin pe de o parte și cultura lumescă modernă, în multe privințe păgână, din școală și din universitate pe de altă parte și spiritul anticreștin al vremii, al cărui aer l-a inspirat din plin, i-a devenit fatală băiatului și tânărului Nietzsche, cinstit, foarte talentat și setos de cunoaștere.

Un mic incident din vremea studenției sale poate ilustra drumul pe care Nietzsche îl alesese lăuntric și pe care l-a prevăzut el însuși. Într-o zi de vacanță, el a mers cu sora lui prin târgul de mostre de la Naumburg; acolo stătea un om cu baloane cu gaz, galbene și roșii, cum se cumpără copiilor. S-a ridicat o pală de vânt și omul a trebuit să se împotrivescă cu toate puterile ca să nu-i fie smulse sferile ușoare, colorate. „Iat-o pe buna noastră mamă!” a spus studentul către sora lui. Și într-adevăr, unele ațe s-au rupt și câteva baloane au zburat de acolo și au dispărut sus, în aer, unde s-au spart. Nietzsche a râs și a spus: „Ce trebuie să zboare, zboară totuși!” Sora și-a înțeles fratele. Ea a înțeles că el a vrut să spună: Așa cum acest

bărbat nu poate să-și mai țină baloanele la vântul care s-a iscat, cum dimpotrivă, ațele sunt rupte și baloanele vor zbura de aici, în sus, tot așa și crezul creștin, prin care mama evlavioasă vrea să-l țină pe fiu de o sfoară subțire împotriva spiritului vremii noastre, nu va rezista; ea nu mă va putea păstra pe cărarea ei.

Firește că o credință numai simulată nu rezistă în fața năvalei anticreștinismului; ea se rupe ca un fir de ață. Dar credința vie, viața născută din Dumnezeu este păzită în furtunile vieții. Fundamentul solid al lui Dumnezeu și Cuvântul Său sunt temelie de stâncă veșnic neclintită. Toate inimile care-L cunosc și-L iubesc într-adevăr pe Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care prin El Îl cheamă pe Dumnezeu ca Tată și-L cinstesc printr-o umblare credincioasă, sunt legate de temelia stâncoasă printr-o ancoră care nu se desface și printr-un lanț care nu se rupe. Nici o „pală de vânt” sau spirit care s-ar putea ridica astăzi sau mâine, nu pot să-I răpească lui Dumnezeu o asemenea inimă și să I-o smulgă Domnului, poate ea să bată sub haina academicianului, sub uniforma soldatului sau sub salopeta țaranului sau a muncitorului din fabrică. Căci, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul care locuiește în aceste inimi este mai tare decât cel care este în lume. Ei „biruiesc lumea”; „ei se păzesc și cel rău nu se atinge de ei”. „ei se împotrivesc diavolului și el va fugi de ei”.

III

În Bonn, Nietzsche a fost și mai mult cuprins de entuziasmul pentru știință și pentru credință, nu în Hristos, ci în instruirea erudită. Știința trebuia, a jurat aceasta, să-l conducă la adevăr. Totuși, unde și ce ar fi adevărul dacă el nu este Hristos, aceasta firește că n-o știa nici tânărul bărbat; dar el voia să cerceteze în știință până îl va găsi. El a spus cu renegare: „Inima mea nu tânjește după fericire, după odihnă și pace, ci numai după adevăr.” Bietul om! El ar fi putut să le aibă pe amândouă: pacea și adevărul, unite în Isus. Dar așa, n-a obținut nici un bun, nici pe celălalt. – Când Nietzsche a descoperit după mulți ani că s-a înșelat, că nici știința împreună cu toată filozofia nu l-au condus la adevăr, atunci a devenit îndârjit. Siguranța juvenilă a biruinței sale a dispărut și a făcut loc unei disperări și unei ostilități față de lumea întreagă. El, care odinioară a idolatrizat știința, îi ironiza acum aroganța și nu-i mai numea pe reprezentanții entuziaști ai științei decât „creaturi denaturate” și „dușmani ai progresului”.

În Leipzig, tânărul Nietzsche, care pe atunci era deja de-a dreptul supărat pentru multe speranțe distruse, a citit opera fundamentală a necredinciosului filozof, Schopenhauer: „Lumea ca voință și reprezentare”.

Nietzsche a înghițit cu nesaț gândurile lui Schopenhauer, care sunt stăpânite de un pesimism extraordinar. Se poate demonstra că scrierile lui Schopenhauer i-au determinat la sinucidere pe mulți oameni. Acești oameni înșelați s-au lăsat convinși de filozoful ingenios că ar fi o scăpare să fii lipsit prin moarte de suferință, de durerea de pe pământ. Din nefericire, este stabilit la fel de sigur, că scrierile lui Nietzsche au condus la sinucidere și mai mulți oameni.

Schopenhauer învață ca înțelepciune supremă, tăgăduirea și disprețuirea lumii și a vieții și a tuturor bunurilor pământești. Scrierile lui umplu sufletul cu tristețe metafizică și cu aversiune față de tot ce există. – Dar Nietzsche încă n-a putut să se lase cu totul în voia acestei filozofii triste, mândros și renunțând la lume; tânărul bărbat a fost numit, încă înainte de a-și termina examenele la universitate, pe baza unor studii pe care le scrisese pentru revistele academice, în primăvara anului 1869, ca profesor de filozofie clasică la universitatea din Basel. Acest post l-a ocupat (cu mai multe întreruperi) până în anul 1879. Prima întrerupere a adus-o războiul franco-german din 1870. Nietzsche, care înainte de preluarea catedrei de profesor universitar din Basel a trebuit să demisioneze din formațiunea germană a supușilor și a armatei, a mers și el pe câmpul de luptă ca brancardier voluntar – dar numai pentru puțin timp; el s-a îmbolnăvit grav de gastroenterită acută și de difterie. Exceptând aceste boli trecătoare, sănătatea lui Nietzsche a fost zdruncinată prin surmenaj și prin surescitarea nervilor. Ascultătorii îl venerau pe profesorul și conducătorul tânăr, aspirant moral, entuziast.

Mulți priveau în sus spre el ca spre o ființă superioară. În anul 1879, eruditul bolnav, care abia dacă avea 35 ani, a fost pensionat cu salariul întreg.

De aici a început activitatea literară bogată și rapidă, dar și revoluționară, a filozofului și a poetului. Din cauza sănătății sale șubrede și a neliniștii sale interioare, Nietzsche a dus o viață de călătorii și de permanentă schimbare de domiciliu, în Elveția, în Italia și în sudul Franței. Într-un limbaj captivant, cu o formă desăvârșită, fie în proză sau în poezie, el a dat expresie filozofiei și melancoliei sale metafizice ostile lui Hristos. Oamenii îl respingeau tot mai mult și mai mult. – El fusese mereu, cu toată puterea voinței și a energiei, foarte sensibil, plin de tact. Tot ce nu era adevărat era o urâciune pentru el și tot ce nu era curat în interior și în exterior, îi repugna. El spusese deja cu ani în urmă: „Ce mă desparte profund de unii oameni nu este diferența de înzestrare și de instruire, ci caracterul mincinos al naturii lor; încerc de multe ori să mă stăpânesc, dar nu pot să rezist cu ei, fug de ei.” – Numai pe doi oameni i-a mai considerat Nietzsche ca eroi: Schopenhauer și Richard Wagner, a cărui muzică îi reflecta concepția sufletului asupra lumii. Dar mai târziu a devenit un adversar înverșunat al acestei muzici. Nietzsche vorbea tot mai mult și mai mult disprețuitor despre obișnuințele, legile, țintele și moravurile semenilor săi și despre oameni chiar ca „oameni de turmă”, cărora le lipsește orice independență. Idealul său pentru dezvoltarea omenirii era „supraomul”. Acest supraom trebuia să se dezvolte prin desconsiderarea, alungarea și reprimarea tuturor slăbiciunilor și a neputințelor, așa cum s-a dezvoltat omul conform cunoscutei, dar depășitei „teorii a maimuței”, mai ales din cele mai de jos trepte ale existenței și ale organismelor vii. Nietzsche scrie: „Oamenii debili și oamenii nereușiți trebuie să dispară; aceasta este prima noastră frază (adică a replanificatei sale) a iubiri de oameni. Și mai trebuie să-i ajutăm la aceasta.” – „Ce este mai dăunător decât viciul? Manifestarea milei față de oamenii șubrezi și nereușiți: creștinismul!” – Nietzsche numea morala sa „morală stăpânilor”, în timp ce morala creștină, care se ocupă plină de milă tocmai de cei slabi, ar fi „morală sclavilor”. După Nietzsche, noțiunile: duh, suflet, libertate, conștiință, lege, nemurire și Dumnezeu ar fi fost introduse mai întâi artificial în om și l-au transformat într-un „animal degenerat”. Desconsiderarea semenilor a crescut la Nietzsche mână în mână cu vrăjmășia ieșind mereu mai evident în relief, împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său și cu propria înălțare și grandomanie. Tot mai dens a devenit întunericul inimii bărbatului orbit, așa încât a copleșit creștinismul cu reproșuri și injurii. El a prorocit că în doi ani creștinismul va fi lichidat și scos din lume.¹⁴ Da, el a mers și mai departe și a spus că el l-a înlăturat deja pe Dumnezeu, adică L-a pus deoparte prin scrierile și dovezile lui. Adesea a reluat cuvintele: „Dumnezeu este mort.” Firește că era mai ușor să spună că Dumnezeu veșnic, invizibil, era mort, decât că creștinismul vizibil era desființat; de aceea a trebuit să-i stabilească acestuia o perioadă de timp; și aceasta a fost, de fapt, destul de scurtă. În ultima sa carte, pe care a numit-o „Antichrist”, drept care Nietzsche se pretindea adesea, el spune printre alte monstruoziități și blasfemii: „Când duminică dimineața auzim vechile clopote bodogănind, atunci ne întrebăm: Oare este posibil? Aceasta se referă la un evreu răstignit acum 2000 de ani, care spunea că este Fiul lui Dumnezeu.”

IV

Nietzsche a exprimat învățătura, că omul ar trebui să fie atât de puternic în voință, încât să poată să trăiască și să moară fără Dumnezeu, fără credință, fără rugăciune, fără nădejde. Firește că bărbatul foarte talentat credea că el însuși ar fi supraomul care putea așa ceva. Dar Dumnezeu l-a ajuns pe acest hulitor nobil, care la nenumărați oameni le-a făcut zdrențe restul slab al credinței lor în Dumnezeu. El și-a pierdut judecata. Timp de zece ani, până la moartea care a urmat în 25 august 1900, bărbatul lăudat a trăit în demență – dar în ea avea cunoștința limpede că avea de-a face cu Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Era auzit aproape în toate zilele

---

¹⁴ După cum se știe, Voltaiere a prorocit că Biblia și creștinismul vor fi înlăturate după 100 de ani.

vorbind cu sine însuși, în timp ce se plimba dus-întors prin camera lui. Printre tablourile care-i împodobeau pereții, unul îl reprezenta pe Isus. Din când în când se apropia de acest tablou și i se adresa de repetate ori cu glas tunător: „Da, da, Tu nu ești decât un om!” Apoi tăcea câteva clipe și începea din nou: „Ce! Dacă ești numai un om, atunci trebuie să mă închin Ție? – Nu, nu mă închin. Căci Tu nu ești decât meșterul Isus, fiul lui Iosif din Nazaret!” Apoi întorcea spatele tabloului; dar nu dura mult și venea iar și striga tremurând și plin de teamă: „Ce spui? Ai venit din cer? Ce priviri groaznice îmi arunci! O, ce mă sperii! Și cu toate acestea ești un om!” Apoi se grăbea să plece de acolo, venea imediat înapoi cu pași clătinați și relua cu întreruperi: „Cum, Tu ești într-adevăr Fiul lui Dumnezeu?”

În continuare comunicăm scrisoarea unui prieten, scrisă în 15 ianuarie 1899, publicată în „Neue Rundschau”

„Odată cu momentul îngrozitor în care l-am revăzut pe Nietzsche, ajung din nou la lucrul esențial; a fost în mod cu totul unic un moment îngrozitor. L-am văzut pe Nietzsche în colțul sofalei, ghemuit și citind, arătând îngrozitor de decăzut. El m-a văzut și s-a năpustit spre mine, m-a îmbrățișat puternic și a izbucnit într-un șuvoi de lacrimi, apoi a căzut înapoi pe sofa în zvâcniri; nici eu n-am fost în stare să mă țin pe picioare de emoție. I s-a deschis în clipa aceasta prăpastia lângă care stătea sau, mai curând, în care a căzut? Abia zăcea Nietzsche iar acolo gemând și zvâcnind, că i s-a dat să înghită apă de brom, care stătea pe masă. Momentan a apărut iar liniștirea și Nietzsche a început să vorbească răsând, despre marea primire care îi era pregătită pentru seara. Cu aceasta, el se afla în domeniul halucinației, din care apoi n-a mai ieșit până l-am pierdut din ochi. El era permanent lămurit în privința mea și mai ales a altor persoane, dar în privința lui însuși era complet înconjurat de noapte. Se întâmpla să scoată cântece zgomotoase și accese de furie, care se intensificau la pian fără măsură, crâmpie din lumea gândurilor în care a trăit în ultima vreme și pe lângă aceasta lăsa să se audă și fraze scurte, prezentate pe un ton potolit de nedescris, minunat de clarvăzătoare și lucruri înfiorătoare de nespuse despre sine ca urmaș al Dumnezeului mort (pe care credea că L-a omorât), totul parcă punând semne de punctuație la pian, după care urmau iar convulsii și izbucniri ale unei suferințe de nespuse; totuși, cum spuneam, acestea se petreceau numai în puține momente fugitive, în măsura în care am fost de față. În totul predominau declarațiile profesiei pe care și-a atribuit-o singur, de a fi „*poznașul noii veșnicii*”, și el, stăpânul expresiei, n-a fost în stare să redea nici măcar încântările veseliei sale altfel, decât prin expresii triviale sau prin dansat și sărit. Trei nopți a ținut trează toată gospodăria, făcând tărăboi.”

V

Cum se face că tânărul conceput nobil, curat din punct de vedere moral, năzuind serios după bunurile cele mai înalte, fiul unor părinți evlavioși, a devenit crainicul necredinței, un militant atât de puternic al anticreștinismului și al răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, care a provocat în mii de capete o încurcătură nemaipomenită și aduce în continuare distrugere multor suflete? – Am spus deja că băiatul nobil și zelos, chiar talentat și precoce, a devenit la început victima conflictului care exista între adevărul creștinismului și instruirea lumească, adesea ostilă lui Dumnezeu, din școlile noastre mai înalte și din școlile superioare. Încă înainte ca tânărul să fi aflat puterea Cuvântului lui Dumnezeu pentru inimă și conștiință, în sine, spre mântuire, a renunțat în dilema sufletului său la crezul creștin, la fel și la credința în Dumnezeu, care ne-a dat Cuvântul Său, lumina și viața. Și ce i-a rămas? *Nimic!* Într-adevăr, tânărul se ruga pe atunci:

Din nou, înainte de plecare
Și de-a-mi aținti ochii-n zare,
Ridic mâini din însingurare,
Spre Tine, în întâmpinare.

.....
Eu vreau să Te cunosc pe Tine,
Ce-n sufletul meu adânc intervii,
Care-mi străbați viața ca-n vijelii,
Tu, Cel perfect, rudă cu mine!
Să Te cunosc, să-Ți slujesc Ție.”

Dar această stăruință n-a venit dintr-o inimă smerită și un duh zdrobit. Demonul mândriei și al înfumurării științei, care a venit peste el la marile lui succese, l-a apucat și l-a predat „dumnezeului veacului acestuia, care a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei”. – Dacă Domnul slavei, Fiul lui Dumnezeu, a rostit ca primă fericire: „Ferice de cei săraci în duh, căci ei vor vedea Împărăția cerurilor!” Sau când spune: „Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, cu nici un chip nu va intra în ea”, prin acești „săraci în duh” și prin „copilaș” nu înțelege „proștii” sau „neștiutorii”, ci pe aceia care sunt conștienți înaintea lui Dumnezeu de propria lor sărăcie, neputință și deplina neajutorare și care vor să se lase cu plăcere și recunoscători învățați și conduși de El, ba chiar luminați și mântuiți. – Dar această auto-recunoaștere a neputinței și a încătușării, această smerenie și convingere a josniciei i-au lipsit lui Nietzsche. El a ieșit în largul ocean al vieții în propria lui putere și înțelepciune, fără cârmă, fără busolă, ca să-L caute pe Dumnezeu și adevărul, cărora le-a întors totuși spatele. Cum ar fi putut altfel să naufragieze ca un om jalnic și nenorocit? Această viață nefericită este o predică puternică despre aceea, că mândria îl desparte pe om complet de har. Dumnezeu este împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Acesta este un principiu al Împărăției lui Dumnezeu, după care El guvernează fără discuții. Iată cum ne arată totuși din nou drumul și viața pierdută a acestui bărbat atât de talentat, că omul nu-L poate găsi pe Dumnezeu în propria lui putere și înțelepciune! El este stricat prin căderea lui Adam și trebuie să fie mântuit și răscumpărat. – Cât de fericit ar fi putut să devină acest bărbat zelos, înclinat spre lucruri mari, și de acolo ar fi putut să ferească atâția oameni! Dar el a fost amăgit și înșelat de satan; și câți n-au fost până astăzi iar și iar înșelați! El a afirmat odinioară, ca tânăr: „Nu credința în Hristos face fericit, ci credința în sine; orice credință face fericit, fie că credem în Hristos, sau în Mahomed sau în ceva oarecare”. – Ah, cât de amarnic a trebuit să experimenteze neadevărul acestei afirmații! Dacă orice credință face fericit, de ce a rămas inima lui așa de nenorocită și de sfâșiată și de ce s-a stins în mâhnire și durere în credința sa? Mai mulți ani înainte ca mintea lui să se întunece, el s-a plâns cu amar:

„Îmi știu de proveniență!
Flacăra-n incandescență,
Ard și mă mistui singur.
Ce-ating se face lumină,
Ce las, tăciune-o să devină.
Eu flacăra sunt sigur.”

Și altă dată suspina într-un alt cântec:

„Zece ani s-au dus, -
Nici un strop nu m-a ajuns,
Nici vânt jilav, nici a iubirii rouă,
- Un ținut unde nu plouă -.”

Ce îngrozitor este un asemenea foc! Ce groaznică este o asemenea sete! Aproape ai crede că din această tânguire se aude nevoia înfricoșătoare a sufletului nemuritor al „bogatului” din

focul veșniciei: „Trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta!” –

În ultima vreme, înainte de înnebunirea lui completă, Nietzsche s-a preocupat aparent mult cu Hristos; acum voia să-L scoată într-o anumită privință din creștinismul pe care el voia permanent să-l distrugă. El spune: „Chiar cuvântul „creștinism” este o neînțelegere – În fond, n-a existat decât un singur creștin, și Acela a murit pe cruce.” Uneori părea că el însuși se considera singurul urmaș veritabil al lui Hristos. Dar într-adevăr, mintea lui era deja întunecată când i-a scris prietenului său, Brandes, din Torino, în 4 ianuarie 1899, netimbrat și fără adresă exactă, următoarele cuvinte întunecate, și anume, ca un copil, peste linii trase cu creionul și cu litere mari:

„După ce m-ai descoperit, n-a fost mare lucru să mă găsești. Dificultatea este aceea, să mă pierzi.

Cel răstignit.”

Acestea sunt ultimele cuvinte pe care marele bărbat le-a scris vreodată, care după lupta sa aprigă de mulți ani împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său, uneori s-a numit el însuși „anticristul” sau „cel rău”. El s-a numit și „ucigașul lui Dumnezeu”, pentru că el credea prezumtiv, că L-a îndepărtat de pe tronul Său. De aici înainte, mintea cutezătorului examinator al tuturor concepțiilor despre bine și rău, mintea mândrului reevaluator sau retopitor al tuturor valorilor, care a vrut să schimbe rânduielele lumii spirituale, a fost și a rămas până la moarte scufundată într-o noapte adâncă. El n-a mai fost decât un copil neajutorat, în îngrijirea bătrânei și evlavioase sale măicuțe, care s-a rugat zilnic până la sfârșit pentru fiul foarte rătăcit, ca Dumnezeu, în ciuda a tot și a toate, să-l ducă încă în ziua mântuirii la picioarele Răscumpărătorului răstignit și înviat, a Fiului lui Dumnezeu. – În fața lui Isus trebuie să se plece cândva orice genunchi și orice limbă; și aceea a lui Friedrich Nietzsche trebuie să mărturisească spre onoarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn!

VI

Să mai redăm în încheiere un cuvânt de acuzare, pe care Friedrich Nietzsche, causticul și marele adversar al creștinilor, le-o face acestora. „Fețele voastre au fost mereu mai dăunătoare credinței voastre, decât argumentele noastre. Dacă acea veste bună a Bibliei voastre v-ar fi scrisă și pe față. n-ați avea nevoie să pretindeți în mod așa de încăpățânat credință în autoritatea acestei cărți. Faptele voastre, acțiunile voastre ar trebui să predice într-una Biblia, să fie permanent o Biblie nouă. Dar așa, toată apologia (apărarea) creștinismului de către voi, își are rădăcinile într-un ne-creștinism, iar cu apărarea voastră nu faceți decât să vă scrieți propriul act de acuzare.”

Nefericitul om a avut în jurul lui, până la sfârșitul lui, o asemenea Biblie trăitoare în sincera și rugătoare sa mamă, o predică zilnică despre dragostea care poartă, îndură, crede și nădăjduiește totul. Dar acest reproș amar pe care marele vrăjmaș al lui Hristos îl face copiilor lui Dumnezeu din epoca modernă, să le fie cititorilor acestor rânduri spre binecuvântare și spre avertizare. Să dea Domnul ca toți ai Săi să umble înaintea ochilor Săi și spre onoarea Sa așa cum spune Cuvântul: „ca să facă în totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat și ne învață ca, tăgăduind nelegiuirea și poftele lumești, să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucruri bune” (Tit 2,10-14).